

ala yekûtî

Hejmar: 23 Avrîl-Gûlan 1991 Bîha: 4 DM

Sayı: 23 Nisan-Mayıs 1991

BAĞIMSIZ BİRLEŞİK DEMOKRATİK KÜRDİSTAN VE SOSYALİZM İÇİN

KÜRDİSTAN'DA HALK AYAKLANMASI, JENOSİD VE SONRASI!

* Kürdistan önce dünyanın çok az tanık olduğu görkemli bir halk başkaldırısıyla politik sahneye çıktı. Şuralar oluştu, ezilen emekçi halk kendi iktidarına ilk adımlarını attı. Ancak daha günler geçmeden, Saddam-Bush-Özal danışıklı birlikteliğiyle tarihin kapkara bir lekesi olan korkunç bir jenosid'le uluslararası politik gündemin merkezinde yer aldı.

* Dünya her ne hikmetse, bu kez kör, sağır ve dilsiz kalmadı! Dünya kamuoyu "yüzyılın trajedi"sinden bahsediyor. Kürtler, Kürdistan'lı devrimci güçler, yaşanan jenosidin bir "doğal felaket" olarak ele alınmasına karşı protestolarını yükselttiler. Kürtler dünya kamuoyunun gündemine sadece katledildikleri dönemlerde gelmelerini aynı şiddetle kınıyorlar! Kürt sorunu "doğal bir felaket" derekesine indirgenemez. Çünkü O, politik bir sorundur, bir halkın ulusal kurtuluş sorunudur. Çözümü "humaniter" yardım'la (bugünkü dönemde her ne kadar hayati önem taşısa ve bir zorunluluk artırsa da) değil; tersine ulusal Kurtuluş Devrimi gibi politik bir çözüm biçimiyle mümkündür. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminde, Ulusların Kendi Kaderini Kendisinin tayin etmesinde, politik destek vermeyenler gerçek anlamda Kürt halkının dostu olamazlar. Ortadoğu'da ve dolayısıyla Dünya'da gerçek barışın sağlanmasının temel koşullarından biri Kürdistan sorununun doğru ve haklı çözümünüyle mümkün olduğuna

göre; bu noktada Kürtlere destek olmayanlar, gerçek barışsever de olamazlar.

* Kürdistan sorunu, bir devletin "iç sorunu" cenderesinden kurtarılmadığı müddetçe, sömürge devrimi, ulusal kurtuluş savaşı olarak ele alınmadığı sürece gerçek çözüme ulaşamayacaktır. Bu noktada Kürdistan Proletaryası, sorunu dünya devrimler sorununun bir parçası ve bileşeni olarak ele aldığından geleceğe en çok umut verir konumdadır. Sömürgeci güçler ve emperyalizm, sorunu "iç sorun" düzeyine indirgeme noktasında, özel bir çaba göstermektedirler. Bu noktada, Kürdistan aleyline olumsuz adımlar atma "hakki"(!) nı hiç bir güç kendinde göremez. Bu Kürdistan'lılık adına bağışlanamaz bir zayıflık ve hata olacaktır.

* Geleneksel önderlik, ottonomi çıkmazından kendini kurtaramadı. Son yıllarda UKTH ile ottonomi arasında bir "geçiş" içinde bulunan Güney Kürdistan'lı siyasal güçler, ottonomi durağına tekrar çark ettiler. Bu çark ediş Kürdistan Devriminde oldukça olumsuz sonuçlara yol açacaktır.

* Türkiye basınında Kürdistan'a karşı bilinen ve ne yazık ki kronikleşmiş bir "Haçlı Seferi" vardı, yine: "Kürtlerin arkasında emperyalizm var"(!), "Kürtleri emperyalizm kışkırtıyor". Revizyonist ve reformist soldan, sağ basından bunları duy-mak Kürdistan'lı devrimciler için fazla yabancı bir olay değil. Biz Devrimci-Milîtan soldan bu gele-

neği yıkacaklarını bekledik, bekleriz. Ancak ne gezer! Onlar da bu "haçlı seferinin" süvarileri olma yolunda! Onlar Amerikan-Kürdistan-İsrail üçgenleri" yaratacak ölçüde ileri giderek anti-emperyalizmi kendi mülkiyetleri olarak tapular-ken (20'lerde 30'larda olduğu gi-bi); emperyalizmin desteğindeki Kürtler üzerindeki soykırımların tüm açık çıplaklığıyla bıraktığı mesaj ve ifadeye rağmen "emperyalizme teslimiyeti, uşaklığı" Kürtlere satıp, onların tapu hanesine yazdırdıklarını (!) ve bu "huyları ndan" da kolay kolay vazgeçmeyeceklerinin işaretlerini süreklileştiriyorlar. Bunun "halkların kardeşliği ve birlikte mücadelesine" inen büyük bir hançer olduğunu bu çevreler bel-leklerine iyi kazımalıdırlar. Anti ABD ve anti-emperyalizm misyonunu Saddam'a yükleyecek kadar pusulasını şaşırانların, Kürdistan halkının yanında konuşacak bir şeylerinin kalmadığını iyi bilmelidirler.

İÇİNDEKİLER

* Ortak korku Kürt devleti	Sf.5
* TC'nin körfez politikası	Sf.7
* İdeoloji ve Din	Sf.13
* Takrir-i Sukûn	Sf.18
* Temel tezler ve tavrımız	Sf. 22
* Kuzey Kürdistan'dan eylem ve haberler	Sf.27
* Güney Kürdistan'da savaşın içinde	Sf.32

Halk Ayaklanması, Jenosid ve Sonrası...

Geçen sayımızda Kürdistan'daki özellikle de Güney bölgesindeki gelişmelere özel dikkat çekmiş, bir geçiş döneminde yaşadığımızı söylemiştik. Bu belirlemeyi Güney Kürdistan'daki halk başkaldırısının yükselme grafiği gösterdiği bir dönemde yapmıştık. Dergimiz Newroz'un öngünlerinde yayına girerken, Kürdistan peşmerge güçlerinin denetiminde bulunuyordu. Bizi bu belirtmeye iten etken neydi?

Kürdistan'da muazzam bir devrim yaşıyordu. Güney Kürdistan'da 4-5 Milyon'luk bir nüfus yaşamakta. Bu nüfusun tümü (Bu durum kesinlikle abartma olarak değerlendirilemez. Daha sonra 3 Milyon civarında nüfusun kaçı bu tespiti doğruladığı gibi, ayaklanma içinde bulunan insanlarımızın, arkadaşlarımızın görgü tanıklığında bu tespiti onaylar niteliktedir.) ayaklanma içerisinde bulunmaktadır. Halkın katılımının bu derece coşkulu bir temelde yüksek olduğu devrim örneği, başka halkların tecrübelerinde de zaman zaman karşılaşmamıza rağmen, böylesine güçlü katılım örneği gerçekten enderdir. Bu oldukça ilginç bir durumdur. Bir halk kurtuluşu için ayağa kalkıyor, sömürgeci düzeni parçalıyor, işgalci orduları ülkesinden kovuyor. Bağımsız ve özgür yaşamak için binler, onbinlerce kurban veriyor. Böylesine görkemli bir halk kalkışması, bütün dünyanın gözlerini önünde kanla boğuluyor. Kimyasal silahların biyolojik silahların kullanımını engellemek amacıyla ABD Saddam uçaklarını başlangıçta kaldırmıyor, hatta bir ikisini havalandığında vuruyor. Ancak, aynı ABD, bir gün sonra, bir halkın topyekün yokoluşuna seyirci kalıyor. Saddam'ın uçakları ve füzelerinin Kürdistan'a uçuşuna göz yummakla kalmıyor, Kürdistan'lı güçlerin askeri mevzilenmeleri noktasında Irak'a enformasyon aktararak destek veriyor. Bu gelişmelerden oldukça önemli sonuçlar ve dersler çıkarmak mümkün.

Eğer dünyada bağımsızlık ve özgürlüğüne en fazla susamış bir halktan bahsedilecekse, en başta Kürdistan halkından başlamak gerekmektedir. Eğer bu halk bütün nüfusuyla sömürgecilğe isyan ilan ediyor, bu uğurda onbinlerini feda ediyorsa; bu halkın kendi toprağında bağımsız ve özgür yaşaması her halk gibi en doğal hakkı olduğu, bir zorunluluk teşkil etmektedir.

Güney Kürdistan'da gelişen Halk ayaklanmasında 'cahş' denilen Irak sömürgeci rejimi ile işbirliği eden milis

ordunun, özel rol ve fonksiyonlar oynadığını görmekteyiz. Faşist Bağdat rejiminin terör ve korkuya dayalı diktatörlüğüne artık dayanamayan halk kitleleri ayaklanınca, askeri güç olarak bu güçler, devrim saflarına katılmıştı. Kısmen kendiliğinden yükselen ayaklanma, kısa dönemde Güney Kürdistanlı yurtsever siyasal güçlerin denetiminde yükselişe geçmiş, örgütlü şekle dönüşmüştür. Milis örgütlenmesinin kendi karşıtına dönüştürerek, devrim taşıyıcısı olma durumu; Kürdistan'a özgü özgünlükler gösterdiği gibi, üzerinde durulması gerekli önemli bir olaydır. Bu durumu açıklamak elbette bir çok yönüyle mümkündür. Savaş sonrası açlık ve sefalet; Bağdat'ın terörcü diktasının çekilmez düzeyi Güney Kürdistan'lı örgütlerin kendi insanlarını örgütlü olarak bunların içine yerleştirmeleri vd. bir dizi etkeni daha sıralamak olanaklıdır. Dolayısıyla ilk ayaklanmalar yarı kendiliğinden patlamalar biçiminde kendisini gösterece; Güneyli Parti ve örgütlerin çok kısa bir dönemde duruma hakim olduklarını ve özellikle güney şehirlerinin kurtarılmasında yüzlerce şehidin verildiği önemli peşmerge komutanlarında şehit düştüğü bilinmektedir. Bu noktada Güney Kürdistan'daki durumu yeterince bilmeyen, gelişmeleri yakından takip etme olanakları olmayan bir dizi çevrenin bilinçli ve bilinçsiz spekülasyon ve de oldukça ucuz değerlendirmeleriyle karşılaşmaktayız. Yüzlerce Peşmerge şehidinin kanı orta yerde dururken, "kendiliğinden"lik üzerine; Partilerin "güç ve güçsüzlükleri" üzerine yapılan ucuz ve ucuz olduğu ölçüde de basit düşmanlık saçan, Kürdistan halkının devrimci birliğine yönelik spekülasyon propagandanın "değeri" üzerine konuşmak gereğini dahi görmediğimiz gibi, böylesi bir tavrın kime hizmet ettiği açıkça aşıkardır.

Güney Kürdistan'da ilk başlangıçta, kitlelerin ayaklanması ve "cahş" örgütlenmesinin önemli rolü olması yanı sıra; peşmerge güçlerinin Kürdistan Cephe Önderliğinde örgütlü savaşı da bu halk ayaklanmasında giderek önder rol oynamıştır. Kürdistan Cephe başkaldırıda önderliği ve denetimi eline almıştır.

"Kürtlerle-ABD emperyalizmi" arasındaki ilişkiler üzerinde "uşaklık, ajanlık, teslimiyet"(!) arayarak, teoride tezler hazırlayanların, özellikle bunu "ML"(!) adına yapanların, ABD emperyalizminin Kürtleri toptan yok etme amacıyla Saddam ve Özal'la anlaşarak soykırıma uğratması karşısında yüzleri kızardı mı acaba? Siyasal tespitlerinin ne kadar

dayanaksız ve kirli olması bir yana; nasıl Kürdistan düşmanı bir karakter taşıdığını gördüler mi acaba?

Bunun yanı sıra, bu siyasal çevrelerin bütün bu iddialarının nesnetsiz ve dayanaksız oluşunu da vurgulamak gerekmektedir. Çünkü Kürdistan'ı Cephe, körfez savaşında, yayınladığı bildirilerle hem ABD'ye karşı, hem de Bağdat Rejimine karşı tavrı olarak kendi bağımsız tavrını ortaya koymuştu. UKTH için, Kürdistan halkının ulusal ve demokratik hakları için mücadele ettiğini kamuoyuna duyurmuştu. Pratikte bu savaş döneminde, Batılı güçlerden uzak durup, onların istek ve arzularının aksine kendi bağımsız çizgisi temelinde mücadeleye devam etti. Cephe temsilcilerinin bir iki diplomatik girişiminde bu çevrelerin iddiasına dayanak olamayacağı, siyasetin ABC'sinden anlayanlar için çok açıktır. Ancak bu çevreler doğruluğuna değil siyasal çevrelerin, sıradan bir insanın dahi inanmayacağı bulvar basınından yalan haberleriyle çalışmalarına dayanak bulma "saygınlığını" göstermektedirler. Dolayısıyla Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan siyasal literatüründe politik güç ve ilişkilerin 180 derece tersyüz edilerek yansıtılması mümkün olabiliyor. (70'li yıllarda da bu çevrelerden biri olarak aynı şeyleri yapabildiler. Sosyal-emperyalizme karşı mücadeleyi programına koyan bir örgüt (Komala-Irak) revizyonist, sosyal-faşist olarak gösteriyorlardı. Ancak, bu işin şampiyonu D.Perinçek çevresi yüzü hiç kızarmaksızın aynı pişkinlikle bugün, aynı güçlere "ABD işbirlikçiliğini satmaya kalkışmaktadır) Bu tavrın diğer Kürdistan'lı ve Türkiye'li güçlerce devamının, halkların "birlik, kardeşlik, mücadele" esprisini çevresinde yükseleceği mücadeleye zarar vereceği; halklar arasındaki güven bağını zedeleyeceği; uçurumu ve kopuşu yükselteceği açıktır.

Devrimci Hareketimiz KAWA, başlangıçtan itibaren olaya, Kürdistan Devriminin çıkarları açısından yaklaşmış; olayı devrimci, eleştirici ve Kürdistan halkının birliğini pekiştirici irdeleme etrafında incelemiştir. Geleneksel-feodal burjuva önderliğe ve onun "otonomi" hedefindeki, sömürgecilik zincirini dahi kırmayan reformizmin en ilk ve amansız eleştirilenler bizler olurken; bu eleştirilerin alternatifi olarak, Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan ve sosyalizm stratejik şiarını, proleteryanın siyasi çizgisi temelinde ilk olarak programlaştırıp politik gündeme sunanlar yine bizler olmuşuzdur. Bu çarpıtılması ve karartılması olanaksız olan gerçek yaklaşımımızın bir

yönünü oluştururken; diğer taraftan Güney Kürdistan'da savaşan güçlerin "otonomiye" tezat, düşmana karşı yükselen silahlı mücadelesini olumlamak, onu öne çıkartmak; ondesteklemek şeklinde özetlenecek tavrımız; eleştirici, devrimci ve birliği öne çıkaran yönüyle; devrimci, demokrat politikçevrelerde kabul ve saygınlık görmüştür. Son savaşta ve ayaklanmada da, KAWA aynı ilkeli tavrını öne çıkararak, Güney Kürdistan'da birliği önde tutarak; bütün yurtsever güçlerle aynı ilkeli-dostluk ilişkilerini sürdürerek; emeğini ve alınterini silahlı mücadele düzeyine sıçratarak devrimin hizmetine sunarken; eleştirici çizgisini tüm alanda devam ettirmiştir. KAWA, eleştirici tavrını, dostluğu ve birliği daha ileri temelde sağlama temelinde yürütürken; "ajan", "emperyalizmin işbirlikçisi", vb. şeklindeki politik değeri kuşku götürür, dayanaksız ithamların, Kürdistan devrimine ve halkına yarar değil, zarar getirdiğini; halkların mücadele ve birliğine zarar getirdiğini vurgulayıp; bu tavrılardan uzaklaşmak gerekliliği üzerinde önemle durur.

Güney Kürdistan'da halkımız bir varlık-yokluk sorunuyla ciddi bir şekilde trajedik bir biçimde yüzyüze gelmiştir. Halepçe ve sonrasındaki mezalimin şiddeti, boyutu üzerine konuşur, eşsiz olduğunu anlatırken, daha büyük bir "toplumsal felaket"le karşılaştık. Güney Kürdistan'da köy denen bir olgu kalmamıştı. Şehirler ve Kamplar söz konusuydu. Şimdi ülke bütünüyle insansız kaldı. Bu büyük "toplumsal felaket" bir karabasan gibi Kürdistan üzerine çöktü. Değişik politik çevrelerce "yüzyılın trajedisini", "yüzyılın felaketi" olarak değerlendirilen bu jenosid, 1910'lı yıllardaki Ermenistan'ı, Kürdistan'ı; 1920'lerdeki, 1930'lardaki Kürdistanı hatırlatıyor. Kürdistan'daki sömürgeci rejimlerin insanlık ve çağdışı histerilerini bilmeyenler olayın politik gerçeklerinde ve politik çözümünde (dünya düzlemi kastediliyor) güçlük çekmektedirler. Soruna yaklaşımda, bu nedenle zaman zaman "doğal felaket" boyutunu aşmayan tavrıları görmek mümkün. Bu tavra haklı olarak, Kürdistan'lı devrimci politik güçler protestocu cevap vermek zorunda kalıyorlar. Kürdistan sorunu "doğal felaket" sorunu olarak değil, bir halkın Ulusal Kurtuluş sorunu olarak ele alınıp, politik olarak çözümlenmelidir. Dolayısıyla çözüm *Ulusal Kurtuluş Devrimidir*.

Güney Kürdistan'da devrimin yüksek bir anından, yok oluşa doğru gidişte dikkat çeken belli başlı öğeler yada

eleştiri konusu olan noktalar nelerdir?

Halk başkaldırısından sonra, direniş güçlerinin uzun süre dayanamamasını doğru bir şekilde açıklamak gerekmektedir. Kimyasal silahlar karşısında duyulan korku bunu belli bir oranda açıklamaktadır, ama bütünüyle değil. Peşmergelerin askeri olarak, kırdaki partizan savaşında beceriye sahip olduğu, ancak şehir savunmasında, barikat savaşında yeteri eğitim sahibi olmadığı; bu noktada gerekli eğitim ve örgütlenmenin yapılamadığı bir diğer etken olarak adlandırılabilir. Ordulaşmanın derhal başlatılmaması yine bir diğer etkidir. Her dönem eleştirdiğimiz gibi bağımsızlık hedefinin olmayışı ve bunun ilan edilmeyişi, büyük zararları beraberinde getirmektedir.

Bütün dünyada politik açıdanda sorun Kürdistan halkının ve devriminin lehine bir gelişme kat ederken; uluslararası bir düzeye sıçrama gösterirken, sorun UKTH düzeyinde kabul görüp tartışmaya başlanırken; en azından bu eğilim güçlenirken; bir Kürdistanlı güç olarak; sorunu daha geri bir düzeyde tartışmak, onu bir devletin iç meselesi derekesine düşürmek, bağışlanmaz bir sorumsuzluk örneğidir. Özellikle halk kendisi Bağımsızlık doğrultusunda şiarlar yükseltirken böyle sine bir tavrı; yokoluşa giden, bitmiş bir Saddam'la (görüşmelerle) devam ettirmek; gerçekten Kürdistan devrimine yarar değil, zarar vermiştir.

Her ne kadar, Güney Kürdistan objektif olarak beşersiz kalmış, yakılmış-yıkılmış olsa, bu söylediklerimizin haklılığını değiştirmez. Güney Kürdistan'da gerçekten durum kelime ve cümlelerin anlatım olanaklarının çok çok ötesinde bir düzeyde ağırdır ve ciddidir. Bir "toplumsal felaket" bir varoluş-yokoluş anı yaşanmaktadır. Ülkelerinden olan insanları ülkelerine çekmek, geri dönmelelerini sağlamak, çokönemli bir problemidir. 30 yıldır silahlı olarak süren Ulusal Kurtuluş Savaşı, defalarca kanlara boğulmuştur. Peşmergelerin, halkın içinde yaşadıkları ruh halini çok iyi kavramak gerekmektedir. Saddam delegasyonlarıyla sürekli "halka barış" konusunda demogojik bir şekilde saldırıdadır. Bütün bunlardan dolayı bir dönem,yeniden güç almak, toparlanmak için bir nefes alma yoluna başvurmak mümkündür. Devrim, bağımsızlık hedefine ulaşıncaya kadar değişik "ateşkes" dönemlerinden geçebilir. Bunu başka halkların tecrübelerinde de gözlemlemek olasıdır. Vietnam Ulusal kurtuluş savaşında, düşmanla defalarca oturulmuştur. Sorun ateşkes ya da belli amaçlar uğruna oturup oturulmama değildir. Bi-

rincisi, "görüşme" ve "oturmanın" doğru bir dönemde, devrimci güçlerin gerçekten ihtiyaç duydukları dönemde yapılıp yapılmadığıdır. Bugünkü Bağdat'ta gidiş, kesinlikle doğru bir dönemde olmamıştır. Dünya ölçüsünde Saddam'a karşı savaş, Kürdistan'a desteğin yükseldiği bir dönemde yapılan bu görüşme, bu desteğin durmasına yol açmıştır. Sorun uluslararası bir düzeyde tartışılırken, UKTH düzeyinde bir gelişme gösterirken, şimdi "bir devletin iç sorunu olmuştur"! Otonomi isteği buna yol açmıştır.

İkinci olarak, "görüşmelerde" önemli olan sonuçtur, neticedir. Eğer netice olarak, Kürdistanlı güçlerin isteği, ya da isteğine yakın bir sonuç alınmışsa, o zaman, görüşmeler olumludur.. 11 Mart 1970 antlaşmasından daha geniş bir otonomiden bahsediliyor. Federasyona yakın bir otonomiden bahsediliyor... Ancak, görüşmelerin henüz başlangıç aşamasında olduğunu unutmamak gerekir. Bağdat'taki faşist yetkililer daha şimdiden Kerkük sorununu Kürt isteklerine karşı çıktıklarını duyurdular. (Tarık Aziz 28 Nisan'da Kerkük'ü Otonom bölgeye katmayacaklarını söyledi) Tüm bu mesajlar, Bağdat rejiminin eskiden olduğu gibi oyalama taktiği güttüğünü göstermektedir. Ayrıca 11 Mart 1970 Otonomi Antlaşmasında, otonomi adına fazla bir şey yoktur. bu durumlar, eleştiri olarak dikkate alınmak durumundadır.

Otonomi sorununda bir iki gözlemleme daha:

Birincisi, halkların gücüne karşı duyulan güvensizliğin sonucu, Avrupa solcularının ve aydınlarının değişik tartışma ve konferansta ileri sürdükleri düşünce: onlar; Kürtlere otonomi verilmesini bugünün koşullarında ya da ebedi olarak daha realist görmektedirler. Tabii her parça için bu geçerli. Hatta sorun bazen öyle bir düzeye varmakta ki, Kürtler'in bağımsız yaşayıp yaşayamayacakları kuşkusuna dile getirilmektedir. Bu düşüncenin Lenin tarafından sık sık eleştirilen sosyal-emperyalist ve sosyal-şöv düşünce olduğu biliniyor. Realistlik üzerine konuşmak gerekiyor. Bu düşünceye göre Kürt halkının düşmanları, Türk, Arap, Fas rejimleri ve onların dış bağlantıları ABD, Batı, NATO, Sovyetler Birliği, Çin o kadar güçlü ki, günümüzde Kürt'ler bu barajı aşamazlar. Bu düşüncenin "gerçekçiliği" bu(!). Düşmanların ve bağlantılarının güçlü olduğu doğru, ancak "gerçekçilik" ölçütü sadece bumudur. Halkların iradesi ve arzusu ile bu istek ve talep uğruna yürüttükleri mücadelesi peki nereye yerleştirilecektir. Bu düşünce, "gerçekçi-

lik" adı altında; halklara köleci-sömürgeci boyunduruğu öngören şöven bir düşüncenin devamıdır. Kürdistan halkı "otonomi" ile ulusal haklarına ve kurtuluşuna ulaşmadığına göre; bağımsızlık ve özgürlük devrimine devam edecek; bölgede barış değil savaş hakim olacaktır. Batılı aydınların en çok korktuğu Ortadoğu barışıda böylelikle bozulmuş olacaktır. Bu nedenle, eğer Ortadoğu'da gerçek barış istiyorsak en başta Kürdistan ve Filistin sorunlarının, halkların çıkarı ve iradesi temelinde çözümlenmesi gerekir.

İkincisi; otonomi nedeniyle Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da, Güney Kürdistan'lı örgütlere "eleştiri" adı altında fırtınalar koparak yapılan "otonomist", "reformist", "emperyalizmle uzlaşan" hatta buradan hareketle "emperyalizmin işbirlikçisi", "hain" değerlendirmeleri üzerine olan gözlemler. Türkiye Sol'unun önemli bir kesiminin bu değerlendirmelerinin, Kemalizmin etkisinde kalarak 20'ler, 30'lar TKP sinin mirasını devralan sosyal-şöven ve Kürt düşmanı bir yaklaşım ürünü olduğu ya da onun değişik varyantı olduğunu görmek ve söylemek mümkündür. PKK için durum daha da farklıdır. Sorunun ayrıntılı değerlendirmesini bir tarafa bırakırsak; bir karşılaştırma ile tüm bu güçlerin samimi davranmadıklarını birkez daha ortaya koymuş olacağız. PKK'nın yakın geçmişte bir ateşkes için önerdiği 3 şart; genel af, basın özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü Güney Kürdistan'da önerilen otonomiden çok daha geri bir talep paketini içeriyor. Aynı fırtınalı yaklaşım neden PKK sorununda gösterilmiyor. Neden bu çifte standartlılık, neden bu çifte ölçütlülük!

Bağdat görüşmeleri noktasında, haklı olarak, kitleler olaya endişeyle yaklaşırlar. Sadece Kürdistanlılar değil, aynı zamanda dünyanın değişik yörelerinden politik güçler, insanlar. Bütün dünyada Bağdat'la "görüşme ve öpüşme" sahneleri kabul edilemez olarak değerlendirildi. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının yarattığı mevzi ve değerler gereği; Bağdat'a gidilmemeli, Kürdistan'da görüşmeler "samimi" bir havada değil, resmi bir düzeyde yürütülmeliydi. Bu ahlakî ve moral değerleriyle ilgili eleştirilerin oldukça yoğun olması kitleler nezdinde yaratılan tepkiyi ifade etmektedir. Ayrıca otonomi görüşmelerine ve "güvenlik bölgesi"ne rağmen halkın geri dönmeyişi; cephe önderlerinin siyasal geleceğini olumsuz yönde önemli oranda etkileyecektir.

ABD ve diğer batılı emperyalistle-

rin tavırları üzerine bir iki not. İlk olarak şunu belirtmek gerekiyor, ABD son jenosidde Özal ve Saddam'la anlaştı. ABD'nin tavır değişikliği içine girdiği açıktı. Bush'un Saddam'ın devrilmesi doğrultusunda demeçleri hala belleklerde. Peki Bush neden ani tavır değişikliği içine girdi. Bush ve temsil ettiği ABD, Ortadoğu'da Stabilitayı oturtacak ve çevresini tehdit unsuru ögesini taşımayacak zayıf bir Irak amaçlamaktaydı. Kürdistan sorununda, mevcut devlet sınırlarının dışına çıkmayan, kültürel haklar ve buna denk düşen "kültürel çözümler" isteyen bir politika güdüyordu. ABD son dönemde dahil, hiç bir dönem bir Kürt Devleti'nin oluşup Ortadoğu'daki durum ve stabilite'nin değişme riskinde göze almadı. "Saddam gitmelidir" şeklindeki parolanın da sadece askeri darbeyi hedefleyen çerçevedeydi. Ayrıca, Suudi ve diğer Körfez Ülkelerini rahatsız edecek bir Şii iktidarı ile, yine Türkiye ve İran başta olmak üzere tüm çevre devletleri rahatsız edecek bir Kürt iktidarı, ABD emperyalizminin bölge çıkarlarını tehdit eder nitelikte olduğu gibi, ilgili devletlerin baskısı sonucu ABD'nin aktüel ilgi alanının dışında bulunuyordu. ABD emperyalizmi bu dönem Kürdistan düşmanı devletlerin istikrarı üzerine titremektedir. Misal-ı Milli de dahil var olan sınırların korunması bu dönem onun çıkarlarına daha uygun görünmektedir. Bu nedenle; "Kürtler-ABD" arasındaki ilişkiler üzerine oluşan teoriler ne kadar politik realiteden uzaklarsa; ABD ve Batı'ya, özellikle NATO üyelerine duyulan umutlar üzerine döşenen politikalarda gerçeğin sert kayalarna çarpıp toz buz olmakla kalmadılar, bu düşüncelerin Kürdistan devrimine ne kadar zararlı ve tehlikeli olduğu ortaya çıktı. ABD emperyalizminin Kürdistan halkına ve devrimine ne derece tehlikeli düşman olduğu, Kürdistan devriminin düşmanlarına nasıl destek verdiği; bunu bir soykırım, bir halkın toptan yok edilmesi pahasına gerçekleştirdiği; emperyalizme karşı beslenen hayallerin paramparça olmasını da sağlayarak tarihe ve beyinlere kazıyarak yazdırdı. Aynı şey Sovyetler Birliği içinde söz konusudur. sosyalizme ihanet ederek, onun değer kaybetmesinin asıl suçlusu olan sosyal-emperyalizme karşı beslenen hayaller de bir kez daha yıkılmak durumunda kaldı. Sosyalizm adına hareket eden diğer revizyonist ülkeler de (örneğin Küba) Kürdistan halkına karşı büyük bir düşmanlık örneği sergilediler. Bu tutum Kürdistan halkı tarafından kolay kolay unutulmayacaktır.

Önce Kürdistan halkının jenosit bıçağı altına çekilişine, milyonların dağlarda ölümüne, küstahca bir şekilde; "beni ilgilendirmez" deyip onaylayan, Bush yönetimi ve NATO; dünyadaki demokratik kamuoyunun baskısı karşısında "yardımsever"(!)leşmeye başladı. Avrupalı emperyalistlerin büyük kesimi de aynı şekilde davranmaktadır. Bu durum ibret verici bir biçimde, bütün çıplaklığıyla yaşandı. Bu, emperyalizmin halk düşmanı çehresinin teşhirinde, tüm devrim güçleri-

ne olanak sunuyor. "Yardımsever" kesilen Batı devletleri, "güvenlik bölgesi" formülasyonuna sarıldılar. Bu amaç; faşist Ankara rejimi tarafından önerilmişti, İngilizler sahip çıktılar. Amaç yine Kürt dostu görünümünde olup, Kürdistan Ulusal kurtuluş mücadelesine yöneliktir, düşmancadır ve sinsidir. Bu çaba tüm dünya ezilen halkların özgürlük hareketine de yöneliktir. ABD'nin "yeni dünya düzeni"ne gelecekte başkaldıran halkların, özgürlük hareketini bastırmaya da yöneliktir. Humaniter yardım, bugün dağlara sürgün edilen Kürt halkına ne kadar gerekli olsa da, bu gün bu "toplumsal felaket" günlerinde Kürdistan halkına geçici yardımda da bulunsun sorunun gerçek yönü böyle bilinmek durumundadır. Çünkü, Kürt halkına gerçekten yardım etmek isteyenler, onun gerçek çıkarlarının ifade edildiği Ulusların Kaderlerinin Tayin Hakkının, tüm halklar gibi Kürt halkına da tanınması doğrultusunda tavır almak durumundadırlar. Yani UKTH formülasyonunun zorunlu sonucu Kürdistan halkının kendi devletini kurması ve bu uğurda mücadelesini desteklemelidirler. Aksi çözümler ve sözde gösterilen destekler, kısmi yardım niteliği taşıyorsa, Kürdistan halkının sorunlarına gerçek çözümü sağlamıyor. Kürdistan halkına gerçekten yardım etmek isteyenler, sorunun politik çözümünde Bağımsız-Demokratik Kürdistan mücadelesine destek vermekle bu görevlerini ancak yerine getirebilirler. Diğer bir alternatif düşünmek mümkün değildir.

Kürdistan Devriminde, bir kez daha sömürgecilğe ve emperyalizme karşı kararlı ve direnişçi tavır öne çıkıyor. Proletaryanın halkımızın özgürlüğüne bağlı devrime yaptığı vurgu bir o kadar daha önem kazanıyor. Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan ve sosyalizm mücadelesi daha da belirgin olarak önem kazanıp öne çıkıyor ve proletaryanın gösterdiği devrimci yol daha da değer kazanıp, halkımıza mal oluyor.

Kürdistan Devriminde, Kürdistan Proletaryası bir yandan proletaryanın bağlaşıkları doğrultusunda, proletaryanın uluslararası politik arenadaki, proleter enternasyonalist çizgisini yükseltirken; diğer taraftan da Kürdistan Ulusal kurtuluş Mücadelesinin, daha geniş politikasını Bağımsızlık Mücadelemizi destekleyen daha geniş bağlaşıklarla ilişkiyi ve buna denk düşen uluslararası politikayı bir Ulusal Kurtuluşçu güç olarak omuzlamak durumunda kalmaktadır. Bu zaman zaman çelişkili durumları yaratırsa da, Devrimimizin önümüze koyduğu görevlerin diyalektik kavranışıdır. Bu perspektif ışığında Kürdistan proletarya hareketi KAWA, Kürdistan sorununun uluslararası alanda güçlü destek bulması için; Jenosit altında inleyen halkımıza yeterli desteği sağlamak amacıyla büyük çalışmalarda bulundu. Tüm Kürdistanlı güçler arasında, Ulusal Kongre ve Cephe temelinde birlikler yaratma doğrultusunda önemli girişimlerde bulunarak; Kürdistan'la dayarışma eylemliliklerini hem ülkede, hem uluslararası alanda örgütledi. Bu çalışma ve mücadele tüm Kürdistanlı yurtsever güçler tarafından daha da yükseltilmelidir.

29.04.91

ala yekiti

ala yekiti

ORTAK KORKU, KÜRT DEVLETİ!

Setxan DOZ

Güney Kürdistan'daki gelişmeler bugünkü sonuçlarına varmadan, emperyalist-kapitalist dünyanın çeşitli temsilcilerinde içinde olmak üzere başta Kürdistan'ı aralarında paylaşan dört sömürgeci devlet ve onların tüm klik ve kurumları hummalı bir faaliyet içine girerek, kendi çıkarları doğrultusunda senaryolar geliştirdiler. Bu senaryoları en geniş iletişim araçlarını kullanarak propaganda ettiler. Açık ki, geliştirilen tüm bu senaryoları her güç kendi kısa ve uzun vadeli çıkarları açısından işledi. Geliştirilen senaryoların Kürdistan ulusal ayaklanmasının mümkün olduğunca yalıtılması, sınırlandırılması, hedeflerinin daraltılması, bunun başarılmadığı oranda ise özellikle ABD ve dört sömürgeci devlet açısından bastırılması olduğu bugün daha rahat görülebiliyor. Dahası bu plan Güney Kürdistan'da son yüzyılın en vahşi jenosidlerinden biri haline geldi. İşin en ilginç bir diğer yanı ise, soykırımın yaratıcılarının ve destekleyicilerinin, önemli bir bölümünün, ikiyüzlüce kendi pratiklerinin bir ürünü olan bu trajedinin sonuçları karşısında sahte göz yaşları dökmeleri ve sözde "insani" açıdan sorunu çözmeye çalışmalarıdır. "İnsani" açıdan sorunu çözmenin, aslında yeni şartlarda köleliğin devam ettirilmesi, Kürt ulusunun vatansızlaştırılarak, marjinal bir "mülteci" sorununa dönüştürebilmek olduğu da görülmelidir. Bu amaçlarına ne kadar ulaşacakları ve bu amaca varmak için seçtikleri "tampon bölge" vb. gibi araçların ne kadar onların istediği sonucu vereceği ise, ulusal kurtuluşçu güçlerin mücadelelerine, geliştirdikleri taktiklere bağlıdır. Bu ayrıca incelenmesi gerekiyor.

Burada üzerinde durmak istediğimiz konu asıl olarak, muhtemel bir Kürt Devleti karşısında kendilerine "demokrat", "sosyal-demokrat" diyen bir takım yazar-çizer taslağı çevrelerin tutumlarıdır. T.C.'nin yetmiş yıllık sopa ve inkar politikasının yeni gelişmeler karşısında yürütmemesi, iflas etmesi karşısında, Türk sömürgeciliği tarafından öz aynı kalmak şartıyla bir takım yeni politikalar geliştirildi. Adına "Kürt Reformu" denilen bu politikanın ana çizgisi, Kürdistan'a ve Kürt'lere ait bir takım kültürel ve ulusal tavizlerin verilmesi ve

hatta bunun yetmediği yerde sömürgeciliğin makyajlanması temelinde gelişecek bir "özerklik"ğin gündeme getirilmesidir. Politikanın öteki yüzü ise Ulusal Kurtuluşçu güçlerin en vahşi yöntemlerle ezilmesi, tasviye edilmesi, bağımsızlığın engellenmesidir. İşgalci, sömürgeci her devletin, ya da genel olarak tüm sömürücü sınıfların iktidarlarının zorda kaldıkları zaman baş vurdukları bir politika. Reforme ederek ezme. Bunun hem ezilen sınıflar ve hem de ezilen uluslar açısından her zaman denendiği ve çoğu kere siyasal ufkü dar, kendi gücüne güvenmeyen, günlük politika yapanların bu politikanın esas yüzünü görmeyerek hayal kırıklığına uğradıkları tecrübeyle sabittir.

Türk sömürgecilerini bu değişikliğe zorlayan nedir? Önce gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini, artan ulusal uyanışı, Kürdistan'da inkar ve katliam pratiğine karşı her gün büyüyen direnişi belirtmeliyiz. Ulusal uyanış, ulusal hoşnutsuzluk, ulusal örgütlenmelerin ve giderek devrimci örgütlenmelerin ilk adımlarını attıkları dönemi geride bıraktı. 80'li yılların ortalarından başlayarak, 90'lı yıllara Kürdistan Ulusal başkaldırı, ulusal isyanlarla girdi. Ve artık klasik inkar ve sopa politikasının yürüyemeyeceği ortaya çıktı.

İkinci olarak dünyadaki gelişmeleri belirtmeliyiz. Geçmişte Doğu-Batı bloklaşması eksenine varlığını oturtan, "kuzeyden gelecek Rus tehlikesine karşı" Nato'nun büyük askeri desteğini alarak saldırgan ve yayılmacı bir politika yürüten TC, bugün bu çelişkinin esas olarak ortadan kalkması ve yerini, yeni kutuplaşmalara-çelişkilere bırakmasıyla birlikte, eski önemini yitirdi. Şimdi bu önemi, Ortadoğu'da oynayacağı rollere göre oluşturmak istiyor. Tam bu noktada emperyalistler, TC'ye Ortadoğu'da biçtikleri rolde inkar-sopa politikasını bir miktar yumuşatmasını, bir miktar "çağdaş tecrübe" katmasını öneriyorlar. Emperyalist devletlerin hepsinin bu konuda yeterince tecrübeleri var. Emperyalistlerin geçmişte TC'ye verdikleri desteğin bugünkü şartlarda sürmesi için bir takım değişiklikler yapılması gerektiğini, T.C.'nin yarı-resmi sözcüleri sayılması gereken, Çağaloğlu cephesi de kabul ediyor. Özal'ın politi-

kalarını analiz eden Cumhuriyet'ten Hasan Cemal'in söyledikleri bu konuda yeterince açık, "Artık soğuk savaş dönemi noktalanmıştır. Onun için devletin Doğu'ya dönük resmi politikasının Batı kaynaklı dış desteklerinin de sona ermekte olduğu söylenebilir." (Cumhuriyet, 7 Şubat 1991)

Ne var ki, bütün siyasi hesaplarını TC'yi idame ettirmek, onu Kemalist çizgide yaşatmak olarak ortaya koyan Çağaloğlu'nun yarı-resmi sözcüleri efendilerin yeni yönelişini hazmedemiyor, gelecek açısından "tehlike" keşfediyor. T.C.'nin geleceğine ait tehlikeler konusunda birinci sınıf bir av köpeğinden daha iyi iz süren, koku olan bu kesimin Kürdistan Ulusal kurtuluş Savaşının bugün karşı karşıya olduğu bin bir zorluk, çıkmaz ve handikapa rağmen, Ulusal Kurtuluş Savaşının en ufak bir gelişmesi karşısında, kendi deyimleriyle "hop oturup, hop kalkıyorlar!" Ali Sirmen, hangi safta olduğunu açıkça ortaya koyduğu yazılarından birinde korkusunu ele veriyor. "Yetkisiz ve tabansız bir kişinin Türkiye Cumhuriyeti'nin özünü ilgilendiren (-Irak'taki Kürt devleti sorunu-Bn.) bir konuda böylesine keyfi, maceracı bir tutumu benimsemesi ülkemizin 1923'ten bu yana karşı karşıya bulunduğu en büyük tehlikedir." (Cumhuriyet, 13 Mart)

Ali Sirmen, Güney Kürdistan'da kurulacak muhtemel bir Kürt devletine neden karşı olduğunu şöyle belirtiyor:

"Bölgede kurulacak herhangi bir Kürt devleti, coğrafi konumu çevresindeki devletler, ekonomik, siyasi yapısı dolayısıyla kaçınılmaz olarak anti-Arap ve anti-Türk olacak ve yine kaçınılmaz olarak İsrail ile ABD'ye bağlı olarak Tel-Aviv ile Washington'a Araplar, Türkler ve İranlılar üzerinde baskı olanağı sağlayacaktır."(agy)

Korkusunu ve yerini en iyi şekilde açığa vuran ise Hasan Cemal:

"Türkiye, İran ve Irak topraklarından, dünyanın petrol hazinesine sıvrılarak inen kama gibi coğrafyada yeni bir devlet: Halkı Türk değil, Acem değil, Arap değil, Kürt olan....

Peki Körfez'e kama gibi uzanan böyle bir yeni devleti kim istemez? Tabii en başta Türkiye, İran ve Irak. Bu üç

ülkenin de son tahlilde ortak çıkarı, bağımsız bir Kürt devletinin bu coğrafyada doğuşuna karşıdır.

Ayrıca bu üç ülkeden birinde kurulacak bir bağımsız devlet, diğer ikisine örnek olacağı için de üçünün nihai çıkarı bir noktada birleşir" (Cumhuriyet 7 Şubat)

Dünyanın petrol bölgesine "kama gibi sivrilerek inen" Kürt devleti korkusu yazarın beynine de (eğer varsa) "kama gibi" saplanıyor. "Aydın", "demokrat" geçinen bu aynı kişiler, kendi devletlerinin çıkarları, hegemonyaları için, başka bir halkın köleliğini isteyebiliyorlar. Bu isteklerini açıkça yazabiliyor, bu aynı tavrı "demokratlık" ve hatta "ilericilik" olarak pazarlayabiliyorlar. Görüşlerini aktardığımız sonuncu Gazeteci kılıklı gönüllü TC memuru ne yapılması gerektiğini de açıklıyor.

"Herşeyden önce Türkiye, Irak'ın toprak bütünlüğünü savunmalıdır; İran ve Suriye'yi de bu konuda aynı noktaya getirmek için gerekli çabayı sarfetmelidir.

Kuzey Irak'ta bağımsız bir Kürt devletinin Türkiye'nin çıkarlarına ters düşeceği sürekli vurgulanmalıdır"(agy)

Türkiye'de resmi ideolojinin ve bu temelde üretilen siyasi hattın dışına çıkmayan çevreler, ister sağ ve isterse sol maskeli olsunlar, Kürdistan sorunda bir noktada birleşiyorlar. Türk sömürgeciliğinin idame ettirilmesi, TC'nin varlığının korunup-güçlendirilmesi, Kürtlerin köleliklerinin ebediyen yalnız Türkiye'de değil, İran, Irak, Suriye sınırları dahilinde devam ettirilmesi. Birbirlerine karşı olan muhalefetleri, iktidar da kendi lehlerine daha fazla yer edinme temelinde ortaya çıkıyor. Savundukları dayandıkları kesimlerin gücüne-ihtiyacına göre zaman zaman çeşitli kılıklara bürünüyorlar.

Özellikle Çağaloğlu basını ola rak adlandırılan, TC'nin yarı-resmi sözcüsü rolündeki basın, Kürdistan konusundaki tavrını, "milli maç taraftarlığı" gibi algılıyor. Eğer bu konuda bir-iki çatlak ses çıkarsa, Orduevine davet ediliyorlar. Esas maaşlarını aldıkları yerden gerekli talimatları alarak neyi yazıp, neyi yazmayacaklarını, "ülke menfaatleri gereği" nasıl bir çizgi izlemeleri konusunda gerekli emirleri aldıktan sonra, herkes kendi köşesinde "demokrat" ya da "liberal" veya "muhafazakar", "islami", hatta "komünist ve sosyalist" olarak, farklı argümanları kullanarak "milli politikayı" izliyorlar. Bu temelde anlaşıldıktan sonra her türlü muhalefet, hırlaşma, dalaşma serbest oluyor. Ortak düşman "Kürtçülük" ve

devrimci hareket kastedilerek "teröristlik" oluyor gerisi ise "Türk usulü demokrasi mücadelesi".

Bu sözde Türk aydınlarının tarihsel gelişmeleri, sosyal ve sınıfsal durumları incelenmelidir. Kimi yanlarıyla bu görev Yalçın Küçük gibi aydınlar tarafından incelendi. Ancak, özellikle Kürdistan korkusunun bunlarda oluşturduğu ön yargı, panoraya düzeyine varmış evham psikolojik açıdan incelenmeye değer. Türk aydınının saray kökenli olması, Cumhuriyet döneminde ise sadece aşındırdığı merdivenlerdeki tabelanın değişmesinin dışında ciddi bir değişikliğe uğramaması belirleyici neden olarak görülebilir. Osmanlılar döneminde Saray hizmetçiliği yapanlar, Cumhuriyet döneminde "Konut", "Genel Kurmay" hizmetçiliğine, gelişen tekellere hizmetçiliğe başlamışlardır. Kendisi de tümüyle resmi ideolojinin dışına çıkmayan Murat Belge, Türk aydınının durumunu şöyle izah ediyor! "Türkiye'de her şey gibi, aydın da devletin gölgesinde, devlet kurtarma ideolojisi ile ortaya çıkmıştır" (Yeni Ülke S.26)

Kürdistan sorununa ilişkin aktardığımız görüşler öz olarak tüm egemenlerin ortak görüşüdür. Türk sömürgeciliği, Kürt sorununu, sadece Misak-ı milli sınırları içinde ele almıyor. Kürtlerin, Suriye, Irak, İran'daki durumları, Kürdistan'ın bu parçalarındaki gelişmeler, Türk sömürgecilerini yakından ilgilendiriyor, açıkça kendisini bir taraf olarak ilan ediyor. Kürdistan ulusal Kurtuluş Mücadelesinin diğer parçalarda gelişmeler göstermesi durumunda "bağımsızlığa" yada "federasyona" izin vermeyeceğini "kendisi için tehlikeli" olduğunu tüm sözcülerinin ağızından açıklıyor. Gelişmeler tüm yakıcılığıyla ortadayken, Kürdistan'ın dört parçasındaki en ufak bir gelişme hem sömürgeci ülkeleri ve hem de diğer parçalardaki Kürt ulusunu derinden etkilerken, Türkiye devrimci hareketinin ezici çoğunluğunun, hala daha ulusal soruna "devlet içi bir sorun", "devlet sınırları olarak" algılaması, yaşayan gerçeğe gözlerini kapaması, gerek Türkiye devrimci hareketi açısından ve gerekse ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından bir talihsizlik olarak algılanmalıdır. Türkiye Devrimci hareketinin bu hatasını düzeltmediği koşullarda, iki ülke devrimci hareketi arasında gerçekleşmesi gereken birleşik eylem-ortak cephelelerinde oldukça uzağında duracağımız bir gerçek. Bu kadarda değil. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine biçilen rol, karşısında alınan tavır, hareket noktaları farklı olmakla birlikte, çoğu kere

sonuçta resmi politikalarla çakışmalar yaşanmak tadır. Bir başka yazının inceleme konusu olan, Güney Kürdistan'daki hareketin durumu, çeşitli zaafı, uzlaşıcı yanları, Türkiye'deki hareketlerin kimisi tarafından "ABD'nin kışkırtması", "emperyalizme bel bağlama" olarak gösterildi. Tamamen düz mantık ve soyut planda yapılan bu tahliller, Kürdistan'ın özgün durumundan bi haber olarak yapılmakta, bir çok kere de dayanaklarını egemen burjuvazinin propaganda malzemelerinden almaktadır.

Geçmişte Şeyh Mahmut Berzenci, Seyh Said, Dersim ayaklanmalarını, 1970 Güney Kürdistan ayaklanmasına ve bugünkü ayaklanmaya ilişkin olarak ileri sürülen yukarıdaki iddialar esas olarak yerleşmiş önyargılardan, küçük burjuva sosyal-şöven bakış açısından kaynaklanmakta, egemen ulusun burjuva propagandaları ile de ilave olarak beslenmektedir.

Uğur Mumcu yazıyor: "Hiç kuşkunuz olmasın; Kuzey Irak'taki Kürt devleti planı, düpedüz bir Amerikan oyunudur ve bu bir CIA planıdır." (Cumhuriyet 12 Mart) Aynı nitelikte yorumları bir alay yazar-çizer, sözde aydın geçinen kişi her gün yapıyor. Türk burjuvazisi, kitlelerin ulusal kurtuluş hareketine desteğini azaltmak, kendi iç muhalefetini "ulusal tehlike" konusunda bir rotada birleştirmek için sürekli aynı fikri işliyor. Ne varki şövenizm sadece sıradan insanları zehirlemekle kalmıyor, burjuvazinin oltasına bazı konularda devrimci hareketlerde takılıyorlar. Kimileri Kürdistan'da -geçmiş bir yana- 1920'lerden beri kanayan yarayı, ulusal isyanları, Güney Kürdistan'da dinmeyen silahlı Peşmerge mücadelesini, ulusal örgütlenme ve çalışmayı görmüyor, ABD'nin uçaklardan attığı bildirileri görüyor. Bilinçli bir sosyal-şövenlik değilse, siyasal körlük olarak adlandırılmalıdır. ABD'nin ve Batılı kapitailist devletlerin Saddam'la olan çelişkilerinden dolayı Kürt hareketini destekler görünmeleri, bir dizi plan yapması bazılarının kafasını karıştırıyor. Ama en iyi cevap, bütün acı sonuçlarıyla hayat tarafından veriliyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin başarıya ulaştığı şartlarda, başta ABD olmak üzere Saddam batının onayı ve desteği ile ayaklanmayı bastırıyor. Böylece bir kez daha "emperyalist parmak" arayanlar, kendilerinin istemeyerek te olsa egemen ulusun yanında, en iyi halde ise ulusal kurtuluş güçlerinin yanında değil, orta bir yerde olduklarını göstermiş oldular. Güney Kürdistan'lı güçlerin yenilmesi karşısında; eşit olmayan iki gücün karşılaşmasını ve yenilgide belirleyici-

nedenin düşmanın askeri-siyasi yönden güçlü olmasından kaynaklandığını görmeyerek, önderliğin kimi eksikliklerine, örgütsel zayıflıklara, siyasal alandaki bazı belirsizliklere bağlamaları, her şey bir yana Türkiye sol hareketinin en azından önemli bir kesiminin hala "atasal özelliklerin"den (TKP geleneği) yeterince arınmadığı ve bütün önemli dönüm noktalarında bu "atasal özelliklerin" tekerlür ettiğini gösteriyor. Önümüzdeki dönem solun önemli bir kesiminin, öteki alanlarda kattığı mesafeyi, Kürdistan sorunu da alabilmesi için resmi ideolojinin sadece kaba türleri ile değil, inceltmiş varyantlarıyla da arasına sınır çektiği bir dönem olmalıdır.

Kürdistan'lı komünistler, ulusal kurtuluşu, sınıfsal kurtuluşla taçlandırarak, kesintisiz bir süreç olan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini gerçek çözüm olarak görüyorlar. Açık ki, bu görev ancak proletarya tarafından başarılabılır. Proletarya dışındaki sınıfların ulusal kurtuluşçulukları, uzun vadede sınırlıdır, emperyalizm ve sömürgecilğe karşı, öldürücü darbeler vurarak tasfiye edemez, kendi önderliklerinde gerçekleşen bir ulusal devrim, sermaye ile var olan bağları, dünya kapitalist sisteminin dışına çıkmalarına engel olacak, dolayısıyla, ulusal sorunu gerçek anlamda çözemeyeceklerdir. Ama bu böyledir diye, bugün olanla, gelecekte olabileceği birbirine karıştırmak, ülkemizde emperyalizme ve sömürgecilğe vurulan darbeleri, ulusal kurtuluş açısından kazanımları, gelişmeleri görmemek, ya da inkar etmek ve hatta önderlikte, tutarlı bir proleter çizgi arama, bulamayınca emperyalistlerin uşağı olarak görmek, bu anlayıştaki güçlerin ulusal kurtuluş mücadelesinden hiç bir şey anlamadıkları, devrimi düz bir çizgi olarak gördüklerini, (ki sosyal hayatta bu hiç bir zaman tam olarak gerçekleşmeyecektir) ülkemizde ulusal kurtuluş açısından hayati önem taşıyan proletarya dışındaki sınıfların rolünü anlamadıklarını da ele veriyorlar.

Türkiye devrimci hareketinin, sosyal-şöven görüşlerden, bu temelde geliştirdikleri taktiklerden arındırılabilmesinin bir yolu da egemen şövenist politikanın bütün yönleriyle teşhir edilmesinden, bu politikanın Türkiye devrimci hareketinin üstündeki yansımalarını açığa çıkartıp, mahkum etmekten geçiyor.

T.C.'NİN KÖRFEZ POLİTİKASININ OLUŞUMU, T.C.'NİN ÇIKARLARI VE HEDEFLERİ!

-Geçen Sayıdan Devam-

Dikkat edilirse, T.C.'nin Körfez politikasında rol oynayan esas faktörün Kürdistan sorunu olduğu açıkça görülecektir. Sömürgecilerin sözcüleri ve burjuva basını başta kesinlikle Kürdistan sorunundan bahsetmiyordu. Sanki böyle bir sorun yokmuş gibi davranıyorlar, dikkatleri tamamen Körfez Savaşı'nın başka yönleri üzerine çekiyorlardı. Ama her konuşmada telafuz etmedikleri dillerinin altında gizledikleri bir şeyleri de ima ediyorlardı.

Gelişmeler giderek boyutlanınca T.C. sözcüleri artık Kürdistan sorunundan zorunlu olarak bahsetmeye başladılar. Kendi sömürgeci emellerini, Kürdistan halkına karşı olan düşmanlıklarını açıkça ortaya koymak zorunda kaldılar.

Ağustos 1990 tarihinden bu yana Körfez krizi Türkiye'nin gündemindeki bir numaralı sorun oldu. Krizin savaşa dönüşmesiyle Türkiye'yi daha çok sorunun içine çekti. T.C.'nin politikasında ileri zikzakların olması, bazı çelişkiler ihtiva etmesi, olayların hangi yönlerde gelişeceğini önceden bütünüyle kestirilememesi ya da T.C.'nin iradesi dışında gelişmesi kamuoyu tarafından T.C.'nin politikasını net anlaşılamamaya yol açtı. Daha da önemlisi T.C. yetkilileri izlediği politikayı halktan gizliyorlardı. Bu da sorunu daha da anlaşılmaz kılıyordu. İç politika da düzenin güçleri arasında da çeşitli tartışmalara, hesaplaşmalara yol açtı. Türkiye'de ilk kez dış politika'da burjuva partileri ve egemen güçler arasında farklı politikalar varmış gibi bir görüntü sergilendi. Bunun sadece görüntüde böyle olduğu, esasta farklı olmadığına birazdan değineceğiz. Sözkonusu ettikleri veya gösterdikleri gibi T.C.'nin "çoğulcu bir demokrasi" ile yönetildiği, kararların mecliste alındığı zaten söylenemez. Politikanın meclis dışında hatta hükümet dışında, kapalı kapılar ardında, halktan gizli bir şekilde belirlendiği Körfez politikasında da açıkça görüldü.

T.C.'nin Körfez politikasını Özal'ın tek başına belirlediği yakın çevresini dahi dikkate almadığı, işin içine katmadığı yerli ve yabancı basında yer aldı.

Bunda bir gerçeklik payı olabilir. Özal'ın başta emperyalist ABD, diğer emperyalist ve gerici devletlerin yetkilileri ile yürüttüğü politikayı kamuoyundan gizlemesi sonucu basın çevreleri düzenin muhalefet partileri, konunun uzmanları, çeşitli senaryoları ortaya attılar. Bu senaryoların içinde en etkin olan ABD'nin Türkiye'yi savaşta etkin rol alması için zorladığı, Turgut Özal'ın da ABD çıkarları doğrultusunda onun politikasının bir yürütücüsü olduğu söylendi. Geçmişte de Türkiye'nin emellerini "gizlemek" isteyenler, İran-Irak savaşında da ABD'nin Türkiye'nin Kerkük ve Musul'a girmesini istediğini söylüyorlardı. ABD'nin böyle bir isteği olabilir ama asıl istek T.C.'nin. Şimdi de ABD Körfez'deki petrol çıkarları ve hegemonyası için Türkiye'yi kendi yerine savaşa sokmak istiyor. Kendisi yeni bir Vietnam sendromuyla karşılaşmaktan çekiniyor. Türkiye'yi bir maşa olarak kullanmak istiyordu. Cumhurbaşkanı Özal'ın ABD'nin her dediğini yaparak savaşa girmek istediğini çok çaba sarfettiğini, genel kamuoyu muhalefet ve genelkurmay'ın direnişi karşısında bu politikayı gerçekleştiremediğini ileri sürüyorlardı. Özal'ın Türkiye'yi savaşa sokmak istemesi, savaş tüccarlığı yapması açık bir gerçektir. Çeşitli demeçlerinde de bunu bir fırsat olarak kaçırmak istemediğini belirtiyordu. Körfez'e asker de göndermek istemişti. Bazı engellerle de karşılaşmış olabilir. Bunlar özellikle Başbakan ve bakanlardan bazıları olabilir ama ABD'nin TC'yi savaşa sokmak istemesi boş bir senaryo idi. Söylenenlerin aksine, ABD Türkiye'nin doğrudan savaşa girmesini şimdilik istemiyordu. Durum böyle olunca yukarıdaki söylenenler bir yanılsamadan başka bir şey değildi. Gerçi, Özal, Hodri Meydan TV konuşmasında Körfez'e asker gönderme teklifinde çevresini ikna edemediğini söyleyerek Türkiye'yi masaya oturtacak ve pazarlık gücünü daha da arttırma şansını elde edecek fırsatı değerlendirmede çevresindekilerin engellediğini ima ediyordu. Ama işin esası, ABD, Türkiye'nin savaşa girmesini istemiyordu. İsrail'in savaşa girmemesinden

nasıl ki yarar görülyorsa, aynı derecede olmasa da Türkiye'nin başında savaşa girmemesinden yarar görüyordu. ABD üst düzey yönetimi Türkiye'ye şimdilik bu kadar rol biçmişlerdi. Bu da Birleşmiş Milletler kararı olan sırasıyla ambargo ve ablukaya uymak, ABD'ye "lojistik destek" sağlamak, İncirlik, Erhaç, Batman ve Pirinçlik havaalanlarını Irak'a saldırıda ABD'ye kullandırtmak. Türkiye'nin Irak sınırına asker yığarak Irak'ın Kuveyt cephesine güçlerini yığmasını engellemek ve Irak'ın gücünü bölmek vs.den ibaretti. ABD'ye göre; Irak Türkiye'ye füzelerle saldırırsa bile bu saldırı simgesel düzeyde kaldığı müddetçe Türkiye buna cevap vermemelidir. Türkiye bunu göğüsleyebilir düşüncesinden ve Türkiye'nin Irak karşısı bir davranıştan kaçınması taraftarı. Genel kanı, "Türkiye'nin bu işe girmesi Amerika'nın da çıkarlarına değil, çünkü İran ve Suriye seyirci kalmaz" biçiminde. Bölgelerdeki diğer Arap ülkeleri de buna razı olamazlar. Ayrıca Türkiye Musul ve Kerkük'e girerse "bir daha kolay kolay" çıkmayabilir. Bu da savaş sonrası yeni sorunlar getirir. Bu durum savaşı başka boyutlara sıçratabilir.

Ancak işler farklı bir boyuta bürünüyor. Hava saldırıları sonuç vermez, Amerikayı güneyden cephe açar, kara savaşını gündeme getirirse bunun kuzeyden de desteklenmesini isteyebileceği gözden uzak tutulan bir olasılık değil. Türkiye'de böyle bir işe dünden razı. Savaşın sürdüğü şu anda Türkiye'nin rolü Amerika'nın gözünde "sonuna kadar lojistik destek" ve "sınırdaki askeri gücü arttırmak" biçiminde sivrildiği anlaşıyor. (Bkz. 25 Ocak 1991-Cumhuriyet, Ufuk Güldemir'in Türkiye Karışmasını başlıklı yazısı) Görülüyor ki kamuoyunda ileri sürülen senaryoların çoğu boş.

T.C.'nin düzen içindeki burjuva partilerinin muhalefetine gelince, aslında özde mevcut politikadan farklı bir politikaları yoktur. Özü T.C.'nin çıkarlarının korunmasıdır. İktidar olsalardı, /farklı bir tutumları olmayacağı kanısındayız/ bu bir tarafa. Geçmişte sözümona CHP başında bulunan Ecevit Kıbrıs fatihi olmamışlamıydı? Bugün T.C.'nin çıkarlarını, sınırlarının korunmasında Ortadoğu'daki statükonun bozulmamasında, temkinli olup Ortadoğu'ya açılan bir "maceraya" atılmamasında görüyorlar. Ama Güney Kürdistan'da (Kuzey Irak) bir iktidar boşluğunda sessiz kalamayacaklarını söylüyorlar. Ecevit, "Irak'ın toprak bütünlüğü ortadan kalkacak olursa, Türkiye buna seyirci kalmaz" diyor.

(Sabah 29 Ocak 1991) Diğer muhalefet liderleri Irak Türkiye ile savaş cephesi açtığında mevcut politika ile aynı cephede yer alacaklarını şimdiden söylüyorlar. Kendilerini farklıymış gibi göstermeleri kitlelerin savaşa karşı olma duygu ve düşüncelerini sömürmek, içteki politik hesaplar ve alınan kararlarda devre dışı bırakılmalarıdır. Bu T.C.'nin devlet çıkarlarını uzun vadede koruma ve kollama çabasıdır da. Düzen içi muhalefetle iktidar aslında yine bir bütündür.

Türkiye'nin savaş politikasını irdeleyenler başta gelen şu hususu da belirtmeden geçemeyiz. Biz sömürgeci faşist T.C.'nin izlediği politikayı sadece bir dışardan dayatma, dışardan yönlendirildiği şekilde görmüyoruz. Bazı çevrelerin sandığı, Amerika bu politikayı belirliyor, yönü çiziyor. Türk egemen sınıfları da "aptalca" bir robot gibi "tıpış tıpış" uyuyor" biçiminde değerlendiremeyeceği düşüncesindeyiz. Ancak Amerika ve diğer emperyalistlerin oluşturduğu faktör bütünüyle dışarıda tutarak politikanın belirlendiği de söylenemez. TC dışarıya olan bağımlılığı ölçüsünde ve kendi devlet çıkarları doğrultusunda politikasını sürdürmektedir. Burada politika da rol oynayan iç ve dış faktörler vardır. Emperyalistler arası durum, çelişki ve çatışmalar, dünya dengeleri, bölge dengeleri ve ülkedeki iç etkenler, geçmişten devralınan miras vb. bir çok faktör devreye girmektedir. Ayrıca sömürgeci TC devletinin tarihten gelen köklü bir devlet geleneği, kurumlaşmış politik deneyimi ve tecrübesi mevcuttur. Bu açıdan TC devletini "çavuşların darbe yaptığı" başında emperyalistlerin "kukla" yöneticilerinin olduğu, kökleşmemiş devlet ve politik geleneği olmayan Afrika, Latin Amerika benzeri tek yönlü ekonomilere sahip bir ailenin yönetiminde yeni-sömürgele benzetme, buradan hareketle "keskin bir anti-emperyalist tutum" takınma sadece büyük bir yanılgı değil, sınıf bilincini körelttiği gibi insanı "milli" politika adına egemen sınıf iktidarının politikasının bir uzantısı durumuna getirebilir. Nitekim bir kısım "sol" siyasetler bu konuma düşmüşlerdir. T.C.'nin politikası diğer sömürgeci ve emperyalist devletlerde görülen temeli pragmatizme dayanır. Körfez krizinin gündeme gelmesiyle T.C.'nin politikası nasıl karlı çıkarım hesabı üzerine kurulmuştur. Bu da başında ABD'nin yer aldığı emperyalistler ve gerici devletlerle bir paralellik arz etmektedir. T.C. emperyalizme dayanarak, ondan güç ve destek olarak ona bağımlılığı ölçütünde bağlı bulunduğu tekellerin uyumu

ölçüsünde uluslararası ilişki ve çelişkileri değerlendirerek bölgede sömürgeci ve hegemonyacı politika sürdürmektedir.

T.C. Körfez politikasını belirlerken "aktif politika" derken şunları hedeflemiştir:

1- Herşeyden önce Türkiye Irak'ın süper güç olmaya kalktığı aynı bölgededir. Türkiye'nin de aynı bölge üzerinde sömürgeci emelleri vardır. Arap liderliğine soyunan dünyanın başlıca enerji kaynağı olan petrolü eline geçirerek askeri olarak güçlü olan Irak, "bu bölgeye hegemonyasını kuracaktır." Saddam önce petrol kaynaklarına sahip olacak, sonra da su kaynaklarını isteyecektir. Bu da Türkiye'nin "güvenliği" için potansiyel tehlike oluşturur. Musul meselesinden dolayı Türkiye'ye güvensizliği vardır. Görünür bir su sorunu var, GAP uygulamasıyla Suriye'nin yüzde 40'ı, Irak'ın yüzde 80'i geçici olarak suyu azaltılacaktır. Irak, Arap liderliğine soyunması ileride Suriye'nin sahip çıktığı Hatay sorununa sahip çıkacaktır. Irak'la T.C.'nin geçmişten beri Kürdistan sorunu üzerinde anlaşmaları mevcuttur. Ama Saddam Ortadoğu'da güçlenirse T.C. ile ilişkileri bozulursa, Kürt kozunu kullanmayacağı anlamına gelmez. Son dönemlerde Reuter haber ajansının bildirdiğine göre; bazı Kürt örgütleri ile toplantı yapan Saddam, Türkiye, İran ve Irak toprakları üzerinde bana bağlı bir otonom Kürt devletini desteklerim.(Tempo, yıl, 4 Sayı.4 20-26 Ocak 1991) Bütün bunların toplam sonucu olarak savaşın bitiminde Saddam rejiminin tasfiyesi, Irak'ın savaş gücünün yok edilmesi veya azaltılması....

2- En önemlisi, Irak'ın Kuveyt'ten çıkması, ama bölgenin statükosunun bozulmaması için Irak'ın toprak bütünlüğünün korunmasıdır. Irak'ın ortadan kaldırılmasını istemeyişinin nedeni Kürdistan sorununun olmasıdır. Savaşın sonucunda Irak parçalanırsa bizzat bu bölgeyi işgal etmek pay almak için fiili müdahale etmek. En büyük çabayı bunun üzerine harcamıştır ve bunu hayati sorun olarak görmektedir.

3- ABD ve diğer emperyalist ülkelerle işbirliği içinde sağladığı/sağlayacağı kolaylıklarla Türkiye'nin jeostratejik ve jeopolitik önemini kanıtlayarak: Kürdistan, Kıbrıs, Ege, dış ticaret, askeri yardım vb. konularda destek almak. ABD ve diğer emperyalistlerden aldığı destekle AT'ye ve Batı Avrupa Birliği'ne katılmak....

4- İki süper devlete dayalı dünya-daki dengenin yıkılmasıyla "yeni oluşan dünya düzeni"nin de sözümona İslam ülkeleri içinde Batı'ya en yakın ülke

olarak, Batı emperyalizmi ile Ortadoğu islam ülkeleri arasında köprü rolünü görmek, bölgede istikrarı korumak, Batı'nın ve ABD'nin hayati çıkarlarını (petrolü) savunmak, bölgede oluşturulması düşünülen "istikrar ve güvenliğin ki- lit unsuru olmak.

5- Şayet Irak yıkılırsa Kuzey Irak'ta ikinci koşulu gerçekleştiremezse hiç olmazsa petrolden pay almak, oradaki Kürtlerin ve Türk'lerin garantörlüğünü üstlenmek veya "hamiliğini" üstlenmek,

6- Emperyalistlerin desteğinde Ortadoğu'da lider devlet konumuna yükselerek, savaş sonrasında "marshal" benzeri bir planla bölge devletleri arasında ekonomik entegrasyona gitmek, sermayenin büyük kısmını zengin Arap şeyhlerinden sağlamak, Batıdan teknolojik yardım almak, burada birinci derecede rol oynayarak Arap pazarlarını TC ekonomisine bağlamayı, T.C. kapitilazmine geniş pazarlar sunmayı hedeflemek. Ayrıca bölgede ekonomik çıkarlar temelinde "istikrar ve güvenliği" getirmek ve statükoyu korumayı hedeflemek.

7- Irak'a karşı emperyalistlerle birlikte girdiği düşmanca politik tutumun kısa vadeli avantajının uzun sürede arkadan hançerleme doşmanlığına dönüşmesi; onların "dostluğu"nu kazanması için savaş sonrasında Filistin sorununun çözümünü istemek.

Sömürgeci-Faşist T.C. devleti bu hedeflerini gerçekleştirmek için "aktif politika" dediği savaşın kışkırtıcılığına ve tüccarlığına soyundu. Varlığını mutlaka "büyük tehlike" ve "dış düşman" propagandası üzerine kuran T.C. devleti için bu durum bulunmaz bir fırsattı. Geçmişte Sovyetler'den gelen "Komünizm" düşmanı vardı. 1989'da Genel kurmay "Türkiye için tehlike kuzeyden değil, güneyden geliyor" dememiş miydi? "Zalim", Terörist" Kürtleri yola getirmek için topraklarında uçakla ve bazan orduyla sınırlı aşmaya izin veren "dost" Irak şimdi çıkarlar gereği düşmandı. Türkiye "gadr yüzünden lütfu uğruyordu" Bu fırsatın getirdiklerini değerlendirmeliydi. Bu hedefleri elde etmek için "aktif politikası"nı adım adım ortaya koydu.

T.C. Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle hemen devreye girdi. Büyük patronu ABD'den tut da Körfez Şeyhi'ne kadar maddi yardım dilendi. Tarafsız kendi halinde bir köşede "pısırık" kenarda kalmış "kıytırık" bir devlet olmaksızın "cengaverliğe" soyundu. Arada bir ya Amerika Irak'la gizlice anlaşırsa kuşku ve korkusuna kapıldı. Irak'a "insani yardım" ilaç ve gıda yardımı yaptı. Irak'la ilişkileri sürdür.

Kriz adım adım savaşa giderken Birleşmiş Milletler önce ambargo, peşinden abluka kararı alınca T.C. derhal uydu. Bu süre içinde Turgut Özal kendi kozunu oynamak için ABD'ye gitti, diğer batılı ve bölgedeki devletlerle temasa geçti. Bütün bu çabalar yukarıda sıraladığımız hedeflerini güçlü emperyalistlerin yanında saf tutarak gerçekleştirmek içindi. Savaşın sonucunu başından itibaren belliydi. Gerici Saddam'ın yalnız başına galip çıkması mümkün değildi. Savaş siyaseti yürütmede bir araçtı. Önemli olan savaşın sonucunda ganimeti paylaşmak için pazarlık masasında oturmak. Bu da savaş içinde "aktif rol" almaktan geçirdi. Özal şöyle diyordu, "Bu hadiseden Türkiye'nin faydalı bir şekilde çıkması için bir kaç şey üzerinde durmamız lazım" diyordu. Bu "çekingen", "hareket kabiliyetini sınırlayan ince düşünerek kararsız bir tutuma düşmemeliydi. Batıya Türkiye'nin önemli bir ülke olduğunu göstermeliydi. "Bu bize önemli kolaylıklar getirir" derken, ABD ve diğer emperyalistlerin menfaatleri nin Ortadoğu'daki bekliliğine soyunuyordu. Savaşta aktif rol almalıydı, çünkü burada bizim kendi menfaatimiz var. Yarın bizim irademizin dışında, karışmamamızın dışında bir çözüm bulunursa, bu belki Türkiye'yi çok zor duruma düşürebilir". Böylece ABD başta olmak üzere emperyalistlerin desteğiyle ayakta kalmak, hedeflerini gerçekleştirmek istiyordu. Özal, şöyle diyordu? "Bütün bu tahlilleri yaparken hep söylediğim, hep hatırimda olan bir şey var? Asgari zarar ile azami faydayı temin etmek gereği". Kozunu oynarken elinde iki kart bulunduruyor: "Biri Batı ülkeleriyle olan kartımız, diğeri de bu islam ülkeleri, Arap ülkeleriyle olan kartımız". Bunlardan biri ne kadar ağır olursa, diğirinin de o kadar ağır olacağını belirtiyordu. (Bkz. 25 Ocak 1991 Sabah)

Savaşın sonucunun ne getireceği belli olmamakla birlikte henüz savaşın başında olayın diğer boyutları sayılmazsa TC üç önemli konuda kârlı çıkmıştı. Birincisi; Büyük oranda ekonomik yardım aldı. Turgut Özal Hodri Meydan programında: "Türkiye 2 milyar dolara yakın hibe almıştır, gerisini saymıyorum" diyordu. Gazetelerden aldığımız şimdiye kadar alınan yardım miktarları şöyle: Almanya 1,64 milyar Mark, Kuveyt Emiri 1 milyar dolar, ABD 1,2 milyar dolar borç silmesi, 700 milyon dolar askeri yardım (1991), hibe yardım 50 milyona çıkacak. ABD Türk Tekstil ürünleri için koyduğu kotayı %50 arttırması, Kuveyt ve Japonya'dan kredi; Suudi Arabistan 1,1 milyar hibe yardım vb... Bunlar şimdiye kadar görülenler ve

açıklananlar, bir de açıklanmayanlar var. Askeri yardımın ise hesabı yoktu. İkincisi, ABD ve Avrupa bakımından Türkiye'nin bölgedeki jeopolitik ve jeostratejik önem derecesi artmıştır. Üçüncüsü, Türk Silahlı Kuvvetleri büyük oranda askeri yardım aldı ve modernizesi sağlanıyor. "Türkiye bir silah deposuna" dönüşmüştü. (Bkz. 4 Şubat 1991 Cumhuriyet) Yeni uçaklar ve füzelerle yıllardır hayal ettiği birden gerçekleşmişti. Emperyalistler geçmişte İran'a karşı denge oluşturmak için Irak'ı silahlandırdılar. Şimdi de Irak'a Ortadoğu'daki güç dengeleri için TC'yi korkunç derecede silahlandırdılar ve silahlandırmaya devam ediyorlar. Bunun bölgede büyük bir potansiyel tehlike oluşturacağı açık. Bazı gözlemciler "körfez krizinin devam etmesi Türkiye için iyidir" gibi yorumlar yapmaya başladılar. Türkiye'nin bazı maddi kayıpları vardı, ama bunlar sağladığı kârın yanında önemsizdi. Ayrıca savaş bahanesi ile halkın sırtına yeni zamlar biniyordu. Kürdistan'da ise savaş ilan etmeden "savaş hali" yaşıyordu. Halk yerinden, yurdundan edilmiş, adeta batıya sürülmüştü. Yörenin esnafı iflasla, ticaret hayatına son vermekle yüzyüze gelmişti ve perişanlık diz boyu idi.

ABD emperyalizmi Ortadoğu'da Türkiye'ye savaş sonrası için de aktif rol biçiyordu. Ortadoğu'da oluşturulacak yeni bir güvenlik sisteminde Türkiye halen aktif rol oynayacağını ifade etti. "Körün istediği bir göz emperyalist tanrıların verdiği iki göz". Dışişleri Bakanı Kurtcebe Alptemoçin, "Dünya yeni bir görünüm kazanırken, oluşan yeni yapıda Türkiye rol almayacak. Bu konuda gerekli işbirliği ve ortaklığa da heveslidir" şeklinde konuştu. (14 Kasım 1990 Cumhuriyet) Savaş sonrasında bölgede emperyalistlerin ve egemen gerici devletlerin yapısını koruyacak güvenlik sistemi için çeşitli senaryolar dolaşıyor.

Türkiye hem Ortadoğu'da "yeni rollere" soyunurken hem de savaşta yerini almaya çalışıyordu. ABD emperyalizmi yazının ilk bölümünde ifade ettiğimiz gibi savaşla direkt katılmasını istemiyor "lojistik destek" gerekli görürse ileride kara savaşına girmesini isteyecekti. Bu arada "İncirlik" in ABD ve müttefiklerine kullanılarak kullanılmayacağı tartışması gündeme geldi. ABD Çevik Kuvvetinin (Central Command) eski Komutanı General George Cihrist "Türkiye'nin üsleri kullanması çok önemli, çünkü bu Irak'ı arka kapıdan vurmamıza olanak sağlayacak" dedi. Her ne kadar ortaya bir pazarlık getirildi, bunun karşılığında Türkiye; 1-

Irak'ın toprak bütünlüğünün bozulması, 2- Bir Kürt Devletinin kurulmaması güvencesi ve sözleriyle (Aslında iki koşulun anlamı aynıydı, bir Kürt devletinin kurulmaması, güvencesiydi.) ABD'nin kullanımına açılması sözkonusu ise de üslerin NATO kapsamında kullanılması 1980'lere varan bir anlaşma vardı. Bu anlaşmaya göre, ABD, İran devrimi ve Afganistan işgalinden sonra "olası bir Sovyet saldırısı ya da iç istikrarsızlığa karşı Körfez petrolünü nasıl koruyacağımız sorusuna yanıtı jeo-stratejik konumu ile Türkiye'yi gördü. Kürdistan toprakları sabit bir gemi" ya da "bir sıçrama tahtası" olacaktı.

T.C.'nin geçmişi sabıkalıydı. Ortadoğu'daki halklar kuşku ile bakıyorlardı. ABD'ye burada üs vermek Ortadoğu halklarını arkadan hançerlemektir. T.C. ordusunu modernize etme pazarlığını gündeme getiriyordu. ABD ile karşılıklı müzakerelerden sonra 1982'de NATO çerçevesinde kullanma formülüyle anlaşma imzalandı. İmzalanan anlaşma ile bir dizi zincirleme hareket üssünün inşası ve modernizasyonuna olanak doğdu. Erzurum modernize edilirken Muş ve Batman'da iki üs yapılacaktı. Aslında bu üsler Sovyetler için değildi, çünkü "Her üçü de Sovyet saldırısında kolayca safdışı edilecek bir menzile incedeydi" Körfez bakımından eşsizdi. ABD Kongresi Araştırma Merkezi Savunma Bölümü Richard Grinmet 1984'de hazırladığı, "Türkiye'deki Amerikan Askeri Tesisleri" başlıklı raporda "Muş ve Batman'da kurduğumuz yeni üsler Basra Körfezi'nin istikrarının garantisidir" diyerek, Amerika'nın bu üslere bakışını yansıttıyordu. Washington'un Kürdistan'da üs inşası, 1970'lerin sonlarında "Çevik Kuvvet'le" gündeme geliyor ve Amerika'nın kullanacak mühimmat ve malzemeyi önceden depolamasına olanak sağlıyordu. Amerika "Nato kapsamında" kullanılmak üzere bunları elde etti. Bugün T.C. bu alanda pazarlık konusu yapabiliyor. (Fazla bilgi için bkz. Ufuk Güldemir, 21 Ocak 1991 Cumhuriyet)

Türkiye'nin Körfez politikasında ikili oynadığı da söylenebilir. Çünkü bir taraftan ABD ve Batı ile işbirliği yaparken diğer taraftan Ortadoğu'daki devletlerle işbirliği yapıyordu. Hatta Irak'a bile arada bir gülücükler gönderiyordu. Savaş sonrası çıkarları düşünerek Saddam yıkılırsa bile Arapların bu ihaneti unutmayacağı düşüncesi ile Irak'la gizli flört ettiği de söylenebilir. Kürt faktöründen ilişkiler sürüyor olabilir. Türkiye'nin Arap halklarının düşmanlığını üzerine çekmemesi için de Filistin sorununun

çözümünü savaş sonrasında gündeme gelmesini, savaş içinde savunur pozisyona girdi. Arapların şüphelerini gidermek için yeniden diplomatik ilişkilere girdi. Diğer bir taraftan Türkiye ABD'ye İncirlik, Batman ve Erhaç havaalanlarını kullanarak Irak'ın Kuzeyi bombalıyordu. Böylece Dahran İncirlik "hava köprüsü" kuruluyordu. Şimdi İncirliğe gelen deniz piyadeleri, Kargo uçaklarla taşınarak "saldırı koridoru" oluşturulacağı söyleniyor. Deniz piyadeleri sessiz sedasız "Güneydoğu"ya taşınıyor. "Türkiye'den açılan ikinci cephe Irak ordusunu ikiye bölecek", Bu da asker kaybını önleyecek.

Türkiye için en büyük düşman Irak değil, Irak'tan daha tehlikeli olarak Kürtleri görüyorlardı. Kürtler üzerinde hesap politikanın esas faktörtüyü. Savaş politikanın şiddetle yürütülmesinde bir araçtı. Asıl önemli olan savaşın getireceği politik sonuçlardı. Savaş sonrası bir Kürdistan Devleti'nin kurulması ihtimal dahilinde görülünce T.C.'nin bütün çabaları bu sorun üzerine yoğunlaştı. Turgut Özal şöyle diyordu: "Basit bir tek misal vermek gerekirse, eğer bu çözümler içerisinde bir tanesinde diyelim ki, kuzey'de bir Kürt devleti kurulması meselesi ortaya gelirse, bu bizi çok yakından alakadar eder. O petrole bağlı olan ülkelerden çok daha fazla alakadar eder" (Sabah Gazetesi 25 Ocak 1991) Durum böyle olunca T.C. Körfez krizinin başından beri tüm çabaları aktif politikalarının nesnesi, diplomatik ilişkileri, birinci derecede bu sorun üzerinde toplandı. Kim neyle veya kiminle uğraşırsa uğraşsın TC sömürgecileri Kürdistan halkı ile uğraşmayı seçiyorlardı. Savaşın gölgesinde "göç ettirme" politikasına ve baskı politikasına yukarıda değindik. Burada kriz ve savaş boyunca Kürdistan politikasına değineceğiz.

Ağustos ayı ortalarında Talabani'nin Kürdistan Cephe adına ABD'yi ziyaret etmesi, TC basınının ağzı salyalı köpekleri olaya dikkat çekti. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini her zamanki gibi yabancıların kışkırtması "emperyalizmin işbirliği" olarak lanse ederken Türkiye'nin soruna kayıtsız kalmamasına işaret ettiler. Türkiye diplomatik olarak devreye girdi. Bu süre içinde çok sayıda görüşme yapıldı. Biz bunların birkaç tanesine değinelim. Talabani'nin görüşmesinden sonra Turgut Özal, ABD'ye gitti. Bu gezi geçmişte Ecevit'in kendi döneminde Carter'e gidip, Barzani'ye verdiği desteği kesmesini istemesini hatırlatıyordu. 13 Kasım 1990 tarihli gazetelerde Turgut Özal'ın Türkiye, İran ve Suriye'nin Irak'ın

kuzeyinde bir "Kürt devleti" kurulmaması konusunda görüş birliğinde olduklarını söyledi. Turgut Özal Haşimi Rafsancani ile 7 saat süren görüşmesi sonucunda "İran'da Kürt devletinin kurulmasının karşısında. Bizimle aynı yöndeler diyor. "Musul ve Kerkük'te gözü olmadığı" konusunda İran'a güvence verdiği de yapılan yorumlar arasında yer aldı. Kürdistan karşısında bölgedeki sömürgeci güçler T.C.'nin girişimleri sonucunda yine "birlik" oluşturmuşlardı. TC yetkilileri uluslararası Kürdistan sorununun gündeme gelmesiyle böyle bir şeye razı olmayacakları konusunda daha önce "sessizce" yürüttükleri diplomasi yerine "biz bunun karşısında yer" alacağız diyerek seslerini yükselttiler. Böylece bütün dünyaya bir Kürdistan devletinin karşısında olduklarının mesajını iletiyorlardı. Japonya'da temaslarını sürdüren Turgut Özal, "Irak'ın Kuzeyinde bir Kürt devleti kurulmasına kesinlikle müsaade edilemeyeceğini" söyledi. Hafız Esad'ın da Kürt devleti kurulmasına karşı olduğunu belirten Özal "konunun Batılı ülkeler tarafından kaşındığını" kaydetti. (14 Kasım 1990 Güneş) Özal-Baker görüşmesinin perde arkası Kürt devleti konusunda ABD'den teminat istedik başlığı altında Tercüman gazetesinin verdiği haberde ABD-Dışişleri Bakanı James Baker'in geçen 6 Kasım günü Ankara ziyareti sırasında Özal ile yaptığı görüşmede, Kürt konusunun da ağırlıklı biçimde ele alındığı öğrenildi.... İncirlik üssüyle ilgili Washington-Ankara "savaş pazarlığı" konusunda ekonomik ve askeri yardımların yanısıra ABD 'den "Kürt güvencesi" alındı. Washington Post, "Irak'ın toprak bütünlüğü için Türkiye-İran anlaşması" 4 Ocak'ta Pakistan'da bir araya gelen Türk ve İran Dışişlerinin Türkiye ve İran'dan Irak'a yönelik saldırı olmaması için anlaştıklarını Turgut Özal'ın kararı Bush'a ilettiğini yazdı. (17 Ocak 1991 Tercüman) Savaş patladıktan sonra da TC'nin bu girişimleri devam ediyor, konu iç ve dış basında dile getiriliyor. ABD'nin başında bulunduğu emperyalistlerin ve bölgedeki gerici devletlerin sömürgeci Irak'la savaşa girmesiyle Gazeteler de Türkiye'nin savaşa ilişkin politikası "senaryo" biçiminde yayınlandı. Bir kaç aşama içinde değerlendirilen bu senaryo önce "insani yardım" adı altında "lojistik destek" sağlanırken meclisten çıkaracağı kararla üsler kullanılacak. Bu savaşta "Türkiye'nin katkısı" faktörünün güçlü olması hesabıdır. Askerler de sınıra yığılacak.

Resmen savaş ilan etmeden fiilen savaşa girmek anlamına gelen bu tavır

Irak'ı kışkırtır. Irak saldırırsa saldırının durumuna göre cevap verecek. Irak'ın yenilgisi, parçalanması durumunda İran ya da Suriye'nin pay kapma girişimleri gündeme gelirse ya da bölgede bir Kürt devleti kurulursa TC doğrudan kara hareketine girecektir. Şimdiye kadar planın bir kısmı yerine getirildi. Plan'ın geri kalan kısmı önümüzdeki gelişmelere bağlı. Türkiye savaş sonunda galiplerden biri olarak "pazarlık masasına" oturmak istiyor. Özal'a göre Türkiye "masa"nın dışında kalırsa ileride başka güçlerin "oyuncağı olacak" ve Türkiye Cumhuriyeti tarihinde görmediği cinsten büyük sıkıntılar getirecek Kürt devletinin kurulması mutlaka önlenmelidir. T.C'nin planı, yalnız bununla sınırlı değil, her "somut duruma" göre planlar düşünülüyor.

İncirlik, Batman, Erhaç ve Pirinçlik havaalanlarının ABD'ye kullandırılması sınıra büyük güç yığılması Türkiye'nin Musul ve Kerkük'ü işgaline gireceği işaretlerinin belirmesi üzerine kuşku TC üzerinde toplandı. Her üç ülke (İran, Suriye ve Türkiye) kendi aralarında anlaşmalarına rağmen yine de birbirine güvenmiyorlar. İran'ı Irak içerisinde destekleyen şiiiler var. Suriye'nin de Irak içinde Arap destekçileri olabilir. T.C'nin ise Irak içinde hiç bir destek gücü yok. Çünkü, T.C. Güney Kürdistan halkı ve tarafından da düşman biliniyor. Güney Kürdistan'da hiç bir desteği yok. Bu da TC'ye zor politikasından başka seçenek tanımıyor. Kuşku TC'nin Türkiye'nin üzerinde yoğunlaşması sonucu Rafsanjani'nin özel temsilcisi Muayyeri Türkiye'ye geldi. Dengelerin bozulmaması için İran görüşünü aktardı. (Ankara da Kerkük Pazarlığı/Hürriyet 22 Ocak 1991) T.C. askeri kuvvetlerini sınıra yığmış tetikte bekliyor. Her şeye rağmen bir Kürt devleti kurulursa T.C'nin Güney Kürdistan'a askeri müdahalesi ihtimal dahilindedir. Senaryoların ne kadar gerçek olduğu, olaylarında bu seyrinde gelişip gelişmeyeceği bir tarafta orta yerde paylaşım konusu olan Kürdistan topraklarıdır. T.C. Irak'ın yıkılması halinde doğan boşlukta burayı kendi topraklarına katmak istemektedir. Ancak bu dikensiz gül bahçesinde gül toplamaya benzemez. En başta Kürdistan halkı olmak üzere bütün dünyayı karşısında bulacaktır. Ve Kürdistan TC için bir Vietnam batağı olacaktır. Sömürgeci TC'nin yayılma emelleri, bölgede hegemonyasını kurma, yeni pazarlar kapma mücadelesi pirince giderken elindeki bulguru yitirmesine yol açabilir. İşte TC'nin düzen içi muhalefetinin sözcüklerin temkinliliği buradadır. Yoksa

T.C'nin çıkar için savaşa girdiğinden değil. Ama uygun fırsat bulduklarında bunlar da "cengaverliğe" soyunacak ya da TC işgale giriştiğinde onu savunacaklardır.

T.C. sömürgeci devleti emperyalistlerle "bölgedeki sömürgeci devletlerle anlaşarak savaş sonrasında bir Kürdistan devletinin kurulmasının önüne geçmek istiyor. Savaş sonrası muhtemel sonuçlara göre emperyalistler ve bölgedeki sömürgeciler pazarlık yapıyorlar. Ancak "masa" da payın büyüğünü kapma hedefleri bakımından emperyalistlerin ve sömürgecilerin her birinin kendi aralarında derin çelişki ve çatışmaları var. Birinci paylaşım savaşının sonunda olduğu gibi Kürdistan halkının iradesi pazarlığın dışında bırakılarak Kürdistan ülkesi yeniden pay ediliyor. Kürdistan halkının iradesi hiçe sayılmak ve tasallüt altına alınmak isteniyor. Savaşın başında T.C. sömürgecileri alınan haberlere göre emperyalistlerle anlaşmış durumdalar. The Newyork Times yazarı Washington'da yönetime yakınlığıyla bilinen muhafazakar William Safire yayınladığı yazıda ABD Dışişlerinin Özal'a "Kürt milliyetçiliğini teşvik etmeme" sözü vererek Kürtleri sattığını yazdı. Safire "Kürtleri Hatırlayın" başlıklı yazısında Özal'ın Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti istemediğini ABD Dışişlerinden "muhtemelen garanti aldığını" iddia etti. ABD Dışişlerinin Özal'a güvence vererek Kürtleri "sattığı" iddisinde bulundu. (Cumhuriyet 29 Ocak 1991)

Diğer bir taraftan "Kürt liderleriyle Londra ve Washington'da yapılan temaslarda tam özerklik ve federatif bir yapıda genişletilmiş temsil hakkı güvencesine karşılık bu gurupların bağımsızlık için ayaklanmamaları istendiği bunun tarflarca kabul gördüğü ileri sürülüyor. (29 Ocak 1991 Cumhuriyet)

Basında yer alan haberlere göre bugüne kadar Kürt varlığını inkar eden, bunlara "dağ Türkleri" diyen sömürgeci T.C. birden bire Çankaya'dan yapılan açıklamalara göre bir "politika değişimi" gündeme getirerek Güney Kürdistan'daki Kürtlerin "hamiliğine" soyunuyor. Geçmişten beri Güney Kürdistan'da dahi Kürtlerin özerkliğine karşı çıkan T.C. bugün buna olumlu (!) yaklaştığını bildiriyor. Özal Çankaya'daki açıklamalarıyla Saddam'ın devrilmesiyle bir Kürt devletinin kurulmasına karşı çıkacağını ve müdahalede bulunacağını belirtirken bunun dışında "federe" devletlere razı olduğunu, Türkiye'de "12 milyon Kürt" bulunduğunu, bunun Irak, İran ve Suriye'deki

Kürtlerden fazla olduğunu, onların da dış Türklerle beraber haklarını savunmak gerektiğini belirterek "garantörlük" hakkına soyunuyor. (Güneri Civaoglu, Sabah 25 Ocak 1991)

Körfez krizinin başından beri basına yansıdığı kadarıyla TC'nin Körfez politikasını kısaca özetledik. Bütün bunlar değerlendirildiğinde şu sonuçlar çıkar.

Sömürgeci TC devletinin politikasında rol oynayan esas faktör, Kürdistan sorunudur. Düşmanca tutumuyla Kürdistan halkının özgürlük ve bağımsızlığını engellemek için yoğun çabalara girişmiştir. Bunu Turgut Özal ANAP milletvekilleri ile yaptığı toplantıda şöyle dile getirmiştir: "Şayet Türkiye aktif politika izlemeseydi, ABD bölgede bir Kürt devleti kurulması için çaba harcayacak ve muhtemelen de böyle bir rüya gerçekleşme yoluna girecekti. Biz aktif politikamızla bunu önledik" Kürdistan meselesi konusunda ne kadar sıkıntıya düştüklerini de peşinden belirtiyor. Savaşın yüzü değişiyor, artık hedef Saddam Hüseyin'i devirmektir. T.C. "aktif politikasıyla" olası Irak yenilgisinde pazarlık masasında yer kapmak istiyor. TC'nin hesabı kurnazca ve basit Irak'ın toprak bütünlüğünü savunuyor. Bunun anlamı Kürdistan halkının bağımsızlığına karşı çıkmak, onu engellemedir. Güney Kürdistan halkının özgürlüğünü ve bağımsızlığını elde etmesi, sömürgeci T.C'nin esareti altındaki Kuzey Kürdistan halkını etkileyecek ve harekete geçirecektir. Bu açıdan TC bunu nasıl engellerim hesabını yapıyor. Ortamını bulursa doğrudan müdahale etmek, bölgeyi işgal etmektir. Geçmişten beri Musul üzerine "hak" iddia etmesi Lozan'ı gündeme getirmesi bunun içindir. Ancak buna uluslararası dengeler bölgedeki ortam ve koşullar uygun değil. Uluslararası devletler ve bölge devletleri karşı çıkacaklardır. Daha da önemlisi Güney Kürdistan halkıyla Kuzey Kürdistan halkı birleşerek TC'ye karşı ulusal kurtuluş mücadelesine gireceklerdir. TC bunun altında kalır. "Pirince giderken evdeki bulgurdan" olur. T.C'nin bölgenin statükosunu savunması bundandır. Ancak Ortadoğu'da sömürgeci devletlerle ittifak yaparak emperyalistlerin desteğini alarak bağımsız bir Kürdistan devletinin kurulmasını engelleyebilir. Aslında emperyalistler ve sosyal emperyalistler bölgedeki sömürgeci ve gerici devletler bağımsız bir Kürdistan'dan yana değiller. Bağımsızlık Kürdistan halkının özgücü ve insiyatifiyle kararlı bir mücadeleyle kazanılacaktır. Her türden emperyalistlerle sömürgeciler Kürdistan'ın

bağımsızlığı önünde set oluşturmada hemfikir ve ittifak içindeler. Ancak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin zorla bastırılması sözkonusu olsa bile bu geçicidir. Soruna çözüm bulunmadıkça bölgede "istikrar" sağlanamaz. Kürdistan halkı kendisini dayatmıştır. Kürdistan sorununda çözüm bulunmak zorundadır. Tam bu noktada Türkiye'ye rağmen emperyalistlerin hareketi güçten düşürecek reformcu bir çözüm önerisi olan "özerklik", "federe devlet" gündeme gelebilir. Bununla hedeflerin Kürdistan'daki Marksist-Leninist, devrimci güçleri terörist ilan ederek saf dışı etme "Kültürel haklar"la Kürdistan sorununu çözümsüz bırakmaktır. Sömürgeciliği yeni bir maske altında sürdürmek, milli devrimci potansiyeli eritme, yozlaştırma çabası içindedirler. TC ya Irak eski durumunu korumalı ya da Kürtlere özerklik verilirse benim de buradan "garantör" hakkım olmalı diyor. Türklerin sayıca çok az olmaları TC'yi Kürt "hamiliği"ne oynama, peterolden pay alma hedefine yöneliyor. Başkalarının hamiliğine sığınmak alçaltıcı, onur kırıcı bir durumdur. Bu Kürdistan sorununu çözmeyecektir. Diğer taraftan "garantörlüğe" soyunan TC açmazlarla karşı karşıya. Kürdistan'ın en büyük parçası ve Kürt nüfusunun büyük çoğunluğu T.C'nin esareti altında ve hiç bir hakları yok. TC yasalarına göre varlıklarını inkar ediyor ve dilleri dahi yasak. Geleneksel olarak zor temelinde yürütülen Kürt varlığını "inkar" politikası artık yürümüyor. TC değişiklikler yapmak zorunda. 2932 sayılı Kürtçe konuşmasını yasaklayan yasada değişikliklere gitmesi Kürtçe dili üzerindeki yasak açmazını aşmak istemesi bundandır. Ancak burada getirdiği yeni yasaklar ve cezalarla debelendikçe batağa biraz daha batıyor. Dil aldatmacası ile sömürgeci TC pis iğrenç yüzünü makyajlaması soruna çözüm olmayacak. O'nu içine düştüğü bataklıktan kurtarmayacaktır.

Bu yazımızda Körfez savaşı karşısında sömürgeci TC devletinin kendi çıkarları doğrultusunda izlediği politikasını, önündeki hedefleri irdeledik. Onun iğrenç, halkların sömürsü ve kanı üzerine kâr güdüsü taşıyan hesabını teşhir ettik. Ancak sömürgeci TC'nin evindeki hesap çarşıya uymayacaktır. Orta yerde paylaşım sofrasında birden fazla kurt, tilki vahşi emperyalist canavarlar varken TC çakalına kim itibar eder!

SONUÇ YERİNE

Sömürgeci-emperyalist paylaşım savaşının kanlı bir şekilde devam ettiği şu

aşamada Irak'ın sadece Kuveyt'ten çıkarılması değil, Saddam yönetiminin devrilmesi hedef haline gelmiş durumda. Bu savaşta Saddam'a hiç kimse kazanma şansı tanımıyor. Savaş politikanın şiddet araçlarıyla sürdürülmesinden başka bir anlam taşımadığına göre, şimdiden savaş sonrası durumun pazarlığı yapılmaktadır. Esas dikkat çekilen nokta savaş sonrası durumdur. Yazımızın başında belirttiğimizi tekrar hatırlatacak olursak her güç kendi çıkarlarını elde etme politik hesabı ve bunun mücadelesi içindedir. Bunun koşullarını savaşın başından beri oluşturmaya çalışmaktadır. Sömürgeci TC devletinin yukarıda irdelediğimiz politik çıkarları ve hesapları mevcuttur. Savaş kışkırtıcısı ve tüccarlığı yapan TC iktidarı savaşı iç ve dış politik hesapları bulunmaz bir fırsat olarak görmüştür. T.C. sömürgeci devleti aynı bölgede yer aldığı kendi si için potansiyel tehlike ve bölge üzerindeki hegemonyası önünde engel olarak gördüğü Saddam diktatörlüğünün emperyalist efendileri tarafından zayıflatılmasını, tehlikeli silahlardan arındırılmasını ve onun düşürülmesini çıkarlarına uygun bulmuştur. Ama diğer taraftan gündeminin birincil sorununu oluşturan Kürdistan sorununu savaşın getirdiği ortamla daha da öne çıkmış, kendisini dayatmıştır. Irak'ın yıkılmasıyla yıllardır sömürgeci zulmü altında tuttuğu Güney Kürdistan halkı bağımsızlık ve özgürlüğünü elde etme olanağına her zamankinden daha fazla yaklaşmıştır. Savaşı başta Kürdistan olmak üzere Ortadoğu'da devrime dönüştürebilme olanağı vardır. Bu devrim ateşinin Kuzey Kürdistanı da saracağı açıkça görülmektedir. TC'nin en büyük korkusu budur. Bunu engellemek için Irak'ın toprak bütünlüğünün bozulmamasını istemekte, bunun için müdahale dahil, her türlü yola başvurusu ihtimal dahilindedir. Ancak kendisine rağmen, bütün gücüyle üstesinden gelemeyeceği bir durumla yüzyüze gelebilir. Aslında burada pazarlık masasında olan Kürdistan'ın yeniden paylaşılmasıdır. O zaman ortaya çıkan yeni durumlara göre yeni politikalar ortaya koymaktadır. Esas hedef Irak'ın bölünmesini engellemek bu olmazsa "aktif politikasıyla bölüşmeden pay almak, Güney Kürdistan'ın tamamını veya bir kısmını kendine katmaktır. Bu olanağı bulamadığı yerde emperyalistlerin de planları dahilinde büyük ihtimalle Kürt'lere özerk federatif bir devlet yapısı kurulduğunda bölgedeki oldukça az olan Türk azınlık kozunu da ileri sürerek bu özerk oluşumların garantörlüğünü, hamiliğini üstlenmektir. T.C. nin Kürdistan halkının

başdüşmanı olduğu bilincinde olan Güney Kürdistan halkı TC'ye hiç de sempatiyle bakmamaktadır. Aslında TC'nin zor politikasından başka seçeneği yoktur. Eldiven giyerek yeni aldatmacalara giriyor. Güney Kürdistan halkına sempatik görünmeye çalışıyor. Sömürgeci TC devleti savaş kışkırtıcısı ve tüccarlığı rolüyle İncirlik, Batman, Erhaç ve Pirinçlik havaalanlarını kullandırmasıyla sınıra asker yağmakla fiilen savaşa katılmış oluyor. Emperyalistlerin desteğinde yeni çıkarlar elde ederken, politik hedeflerini gerçekleştirmek istiyor. Bunun için de bazı yasal düzenlemelere gidiyor. Bunların "demokratikleşme" ve "insan hakları"yla hiç bir alakası yok. Çünkü bu yasal düzenlemeler, demokratikleşmeyi sağlamıyor. Ayrıca savaş ortamında dizginsiz bir baskı ve sömürüye başvuruyor.

T.C.nin Körfez savaşına ilişkin politikası özünde Kürdistan halkına karşı savaş politikasıdır; Kürdistan halkını esaret altında tutma politikasıdır; O'nun bağımsızlık ve özgürlüğünü engelleme, önüne set çekme, ulusal kurtuluş mücadelesini boğma politikasıdır. Bu politika boşa çıkarılmalıdır.

Ortadoğu halkları gelecekte kaderlerini çizecek hayati öneme sahip bir tarihsel dönemden geçmektedirler. Bu Kürdistan halkı için daha da geçerlidir. Savaşın sonunda Kurtlar sofrasında paylaşım masasına gelecek olan Kürdistan'dır. Özgürlük ve bağımsızlık emperyalistler ve sömürgeciler tarafından bahsedilemez. Bu ancak kendi özgüçüyle bağımsız politik ödün vermeyen kararlı mücadele hattıyla bir bedelle elde edilebilir. Bunu günümüzde garantiye alacak ML ideolojiyi rehber edinen proleteryanın bağımsız politik sınıf siyaseti onun birincil önder ve örgütlü gücü devrimci proletarya örgütüdür.

Haksız savaş karşısındaki tutumda her türden revizyonist, reformist ve pasifistlerle Marksist-Leninistleri ayırt eden çizgi savaşı iç savaşa dönüştürme, savaşın getirdiği ortam ve olanakları devrim için kullanmaktır. Savaşa karşı savaş politikasıdır. Sömürgeciler ve emperyalistler yarısı paylaşım savaşında sömürgecilerin ve emperyalistlerin politikasını boşa çıkarmak, silahlı mücadele temelinde ülke toprakları üzerinde devrim mücadelesini yükseltmekten geçer.

Ocak-1991
H.BAWER

İDEOLOJİ VE DİN

Geçen Sayıdan Devam

DİN VE ADALET

İnsanlar, ibadet yerlerine gidip birlikte ibadet ettikleri zaman, üzerlerinden emir, kul, yoksul, zengin kisvesini atarlar. Ve tanrı karşısına aynı katta çıkarlar. (??) Dinsel törenlerin çoğunda, eşit-adil olmak doğrulanır. Ama salt görüntüde doğrulanır. Oysa öz'de, bunlar, insanlararası farklılıkları kapatmaya yönelik aldatıcı törenlerdir. Oyunun aktörlerinin sınıfsal kimliklerini gizlemenin, sınıf düşmanlıklarını gözardı etmenin örtüsüdürler. Aynı duygunun bir diğer yönü de, 'ümme' bilincinin egemenliğidir. Ancak bu egemenlik de, sömürücü sınıfların konumlarını pekiştiren bir egemenliktir. Bu perdelemenin altında gizlenmeyip sahnelenen ise, sınıfsız, imtiyazsız kaynaşmış, sınıf farklılıkları olmayan bir kitle ideolojisidir. Bu açıdan, T.C.'nin siyasal savunusunda, dinin ideolojik niteliklerinin ürünleri çok açık bir biçimde kendini göstermektedir. Bu savunuyu salt söylem düzeyinde mi kalmaktadır? Hayır. Gerek işçi sınıfına ve köylülüğe, çalışan yığınlar karşı izlenen politikaların eylemli alanlarında, gerekse, Kürdistan gerçeğinin inkar edilişine kaynaklık eden tutumlarda, dinin belirleyiciliği vardır. Yani din'in, T.C. bağlamında hem sınıfsal baskı ve sömürdeki, hem de ulusal sorundaki anlamı: sömürgeciliktir, tartışmasız egemenliktir. Türk adına yapılmış olması işin özünü değiştirmiyor. İran'da Acem, Irak ve Suriye'de ise, Arap adına yapıyor oluşu da.

Buradan da anlaşılabilirliği gibi, özelliği doğa ile, toplumun insan bilincinde biçimsizleştirilmiş, çarpıtılmış ve ters yansıtılardan ileri gelen dünya görüşü karakterine sahip bir toplumsal bilinç biçimidir. Doğa ve toplumsal duygularla algılanan şeyleri, doğaüstü nedenlere, amaçlara bağlayan ya da, başka bir deyişle; doğaüstü süreçler ve güçler olarak tasarlayan ideolojinin, adaletli oluşundan söz edilemez. Ekonomik temelleri ve toplum örgütlenişi yoktur. Olabildiğince sınırlı/boğucu oluşu bir yana, asıl amacı, toplumun örgütlenmesine, toplumsal, sınıfsal, ulusal sorunlardan kaynaklanan karmaşaların önlenmesine katkıda bulunduğu gerçeği tartışmasız bir biçimde kendisini dayatmışken; bunun adaletliliğinden dem vurmak, tüm bu gerçekleri ters yüz etmektir. Soruna tersten yaklaşmak, pragmatizmi eksiksiz bir biçimde benimsemek demektir. Adalet adına adaletsizliği savunmak demektir.

Her büyük ideoloji ve felsefe, en geniş genelliğe; evrensellığe yönelir. Bu ideoloji/felsefe, evrensel bir anlamı olan tarihsel amaçları ve çıkarları, belli bir süreç taşıyan sınıfı temsil etmiyorsa; -ve etmediği ortadayken- evrensellığe yöneliyorsa, yönelişi haksızdır, gericedir. Haksız ve gerici olan bir şeyin adil olması, çağ kavramı ve gerçekliği de dahil, tüm yaşanmış tarihsel süreçleri, kabile toplumundan devlete geçiş noktasına geri döndürme ve orada dondurmaya gerektirir. Din kölecilikten feodalizme geçiş çağının felsefesidir. Bu felsefe, ortaçağın sonlanışıyla birlikte, en genel anlamıyla insanlığa, özde, toplumsal gelişmenin dinamiği olan üretici güçlere verecek bir şeyi olmadığını göstermiştir. Felsefe, kendi içinde kendini aşma ilkesini taşıdığı için kendisini yenilemiştir. Din, bu gelişmeye kendini tümüyle kapalı tutmuş, gelişmeye, yenilemeye direnmiştir. Sömürü ve haksızlığı kutsamış, korumuştur.

Din'de mülk siyasi egemenlik ve otorite ile birlikte, ekonomik üstünlüğün de kaynağıdır. Ortaçağ islam toplumlarının sınıfsal dokusu bu temel üzerinde gelişmiş, devleti ele geçirenler,

nesnel anlamda da mülkün yöneticisi olmuştur. İbni Haldun, "kılıç ile kalem, yani devletin askeri ve mülkü teşkilatı ve memur kadroları, mülk sahibinin devleti idare edebilmesi için bir araç ve alettir" (19) diyerek, dinin özünde "adalet olmadığını, olamayacağını" bir islam bilgini olarak vurguluyor. Din, sınıflı toplumlar da ezen, sömüren olmuştur. Devlet olmuştur. Devletin varlığı, adaletsizliğin varlığını kanıtlar.

Toplumsal gelişimin kendine özgü yasaları var. Ne din, ne ahlak, ne de hukuk yasalarıdır bunlar. Toplumsal varlığın belirleyici ögesi olan üretim biçimlerinde, üretim güçleriyle üretim ilişkilerinde gelişme olmuyorsa, toplumda da gelişme olmaz. Gelişmenin olmadığı yerde haktan, adaletten ve eşitlikten söz edilemez. Adaletsizlik, haksızlık ve eşitsizliğin egemen olduğu toplumlarda, gelişmenin önündeki yapı, onun ideolojik/felsefi arka planını oluşturan tutumlar, ilerici olamaz, adil olamaz. Din tasmamıyla budur. Yüzyılı aşkın süredir ulusal kurtuluş mücadelesi düşüncesi filizlenmesine karşın, başarıya ulaşmamasının ideolojik, politik, felsefi, kültürel ve örgütsel parçalanmışlıkların, bunların Kürdistan siyasal/toplumsal tarihine damga vuruyor oluşu, toplumsal ilerici güçlerle, gerici yapılar ve onların ideolojisi olan dinin emekçi yığınlar üzerindeki etkilerinin aşılmasıyla doğru bir ilişki vardır. Sözel anlamda çok kınanmasına, eleştirilmesine karşın, toplumsal adaletsizliği insanımızın değişmeyen yazgısı düzeyine çıkarmayı başarmasını ahirette gerçekleşecek göksel adaletle yönlendirilmesini, yani adaletsizliği örtülmesini, Kürdistan halkının geç uyanışının nedenini, dinin karakterinde aramak gerekir. Göksel adalet yaklaşımı, salt vaade dayanan, aldatmaca adaletle yönelişi, bilinen eşitsizlik ve denge-sizliklerle de bütünleşerek, kurulu düzene boyun eğişi, çözümsüzlüğü kurumsallaştırır, bunları bağrında taşıyan, toplumsal yaşamın eylemliliği içinde besleyen dinin, adillikten söz edilemez.

Büyük dinlerin doğuşu, devletin güçlenip sağlamlaşmasına, sınıf uyumsuzluklarının örtülmesine eşlik eder. Dinler, hayallerden, kuruntulardan sıyrılmış olan, temelini nesnelden alan bilgiyi değil, bilgiden önceki hayalleri kullanırlar. Buna, apaçık bir biçimde, çağdaş ideolojik tasarımların, din felsefesinin prizmasından geçerek kırılan ve özünü değiştirmiş biçimlerini katarlar. Yani, genel olarak iyice belirlenmiş bir biçimde, yaşamdaki eylemlilik ve teorinin eksikliklerini gideren davranış-düşünüş biçimlerinin toplamı diyebileceğimiz Praksis'i örten; gözlerden saklayan tasarımları eklerler. Böylece yaratılan soyut bir dünyada, çalışan yığınlar, "... onur ve ünvan sahibinin hizmetine girecek işini yitirir. Yöneticinin onurundan yararlanmak durumunda bulunduğunda, çalışmalarıyla ona yaranmak ister. Onur ve ünvan sahibine, gereksinimlerini karşılaması, alışageldiği bolluk içindeki gösterişli yaşantısını sürdürmek için yardım eder. Çalışanların iş ve emeklerinin ürünü, ünvan sahibinin kazancı sayılır. Para karşılığında yaptıracağı işler, parasız olarak görülür. Böylece iş ve emek karşılığı olan paralar, yöneticinin elinde toplanır" (20). Yani sömürü tüm hızı ve acımasızlığıyla sürer. Sömürünün olduğu yerde adalet aramak, 'körle yatan şaşı kalkar' özdeyişinde vurgulanan alaycı anlamlılığın, yaşamda doğrulanması demektir. Nehri tersine akıtmak, gerçekliğe yanlısına katmaktır, hedef şaşırtmaktır.

Kadın konusundaki anlayışı, toplumun değişik yönlerine hitap eden çarpıklıkları da unutmamak gerekir.

DİN VE KÜRDİSTAN

İdeolojiler, iki biçimde kendini insan yaşamında gösterirler. Zor ve ikna ederek. Dinin ikna etme diye bir zenginliği ve sorunu yoktur. Körükörüne -yanlışlığını ya da, doğruluğunu tartışmayı, araştırmayı yasaklayıcı özü nedeniyle- inanca

dayanır. İkna etme eylemi sırasında, ikna etmek isteyen ve ikna edilmesi gerekenin, yani karşıtların tasarımlarının ortaya sürülmesi sırasındaki zenginliği köstekleme, kısırlaştırma. Yani insanın, yabancılaşmış haline yabancılaşması eyleminin önüne set çekmekte, yabancılaşmış halin devamını savunmakta ve güçlendirmektedir. Bu, o tarihsel kesitte, ilerici ve gerici yönün içiçe geçmesidir. Günümüzdeyse tümüyle gerici bir niteliktedir.

Dinin sıkışıkya sarıldığı ahlak, da, proleter ahlaktan farklı olarak, ezilenlerin, baskı altındakilerin gerçek gereksinmelerinin ve özlemlerinin yerine, efendilerin sürekli baskısının sonucu olan hayali, düzmece gereksinim ve özlemlerini koyar, ikame eder. İlginç olan, toplumsal tarihin bir kesitinde, din felsefesi ve onun biçimlendirdiği toplumsallığın düşmanı olan burjuvazi, iktidarı alıp, toplumu kendi ideolojisi doğrultusunda biçimlendirdiğinde, bu ahlaksallığı ve kazanımlarını olduğu gibi korumuş, onun açık ve gediklerini tahkim ederek, daha da güçlendirmiştir. Aynı ahlak, bugün "her tür gericiğin düşmanlarıncı" sahipleniyor.

Din, yani islamiyet, Kürtlerin yaşamına doğal olarak, hiçbir engelle karşılaşmadan girememiştir. Kürtler, müslüman-Arap etkinliğine karşı, uzun mücadeleler vermiş, çok kan akıtmışlardır. Ama, sonuçta, bu "yeni inanca katılmış, halifeye hizmet etmiş, haclı seferleri sırasında etkin bir biçim de islamiyet adına kılıç kuşanmış, 16. yy'daki mezhepsel bölünmeden sonra, sünni ortodoksluğunu sahiplenmiş, daha sonra da, Osmanlı padişah/halifeleri adına, pan-islamist siyasallaşmanın" (21) girdabına sürüklenerek, ulusal bilince yabancılaşmanın yolunu da açmıştır.

Doğal olarak bu yabancılaşma; salt ulusal bilincin körelmesiyle sınırlı kalmazdı. Bir üst-yapı kurumu olan din, üretim güçlerinin gelişiminin önünde, 'ekonomi dışı baskı'yı kullanma olanağını veren doğal ekonomi biçimlerini ayakta tutarak, Kürdistan'ın ekonomik gelişmesini engelliyor. Hayvancılık ve tarım ekonomisinin yanyana ve içiçeliği, yaratılması zorunlu olan iç-pazarın gelişmesini/genişlemesini destekliyordu. (22)

Ekonominin köklü bir biçimde kesteklenişi, toplumsal sınıf ve tabakaların gelişmesi ve kendilerini tarih sahnesine koyuşlarını geciktiriyor. Ya da, çarpık bir gelişme içine sokuyor. Toplumsal örgütleniş, din tarafından tümüyle düzenleniyor. Yukandan-aşağıya, dinsel otoritenin buyurganlığında bir yaşam biçimi dayattığı için; düşünce, sanat vb. gelişmeler, Kürt özgünlüğünü yansıtmaktan çok, islami bir renge bürünüyor. (23) İslamiyette tüzel kişilik en baştan yasaklanmıştır. Dolayısıyla insanların toplumsal yaşamlarında, çevresine toplanıp kendi amaçları için kullanabilecekleri örgütlülük kurum ve kurumlaşmalar (devlet dışı kurumlaşmalar) yoktur. Öte yandan, dinsel bir örgütlenişin devletle bütünleşme biçimi toplumların yapı unsurlarına içerildiğinden, din, islami toplumlara çok özel bir biçim vermiştir. (24)

Toplumsal yapılarda, devlet dışı örgütlülükler olarak adlandırılan ikinci birimlerin, toplum içindeki fonksiyonları, Kürtlerde de, çok silik olarak görülür. Aşiret beylerinin, dinsel önder oluşları da, ortaya çarpık bir sonuç çıkarmaktadır. Devletle birey arasında ikincil yapılar bir tampon görevi göremeyince, bu bireyin bunların yerine geçecek bir sığınak aramasını getirmiştir. Batı burjuva dünyasının egemen olduğu toplumlarda, ikincil yapıların yerine getirdiği kişiyi koruma işlevini, islami toplumlarda, bir yandan "ümme" yapısı, diğer yandan da "ümme" yapısına bağlı olarak ve onun yönlendirmesindeki "tarikat" üstlenmektedir. Tarikatların nasıl ve hangi niteliklere haiz ikincil birimler olduğu ise, zaten bilinmektedir.

Tüm bu kırıci ve kısırlaştırıcı özellikleri taşıyan din (islamiyet), Kürdistan'a egemen olduğu andan itibaren, tüm diğer islami toplumlarda yaptığı tahribatı, doğası gereği burada da ger-

çekleştirmiştir. Ekonominin gelişim alanını, iç-pazarı daraltıcı bir rol oynamıştır. Batı toplumlarındaki gibi burjuva gelişmelerin önüne set çekmiş, onların gelişmesini geciktirdiği için, verili statükonun sahiplerinin sınıfsal düşmanları olan ve onlara göre ileriye temsil eden, eskiyi tasfiye ederek, toplumu ileri bir aşamaya sıçratmaya aday burjuva sınıfın savaşımı, islamın ekonomik-ideolojik karakteri gereği, gerçekleşmemiştir. Din, Kürdistan toplumunda da gerek islami toplumun kuruluş belgesi olarak, gerek "ümme" yapısının içinden işleyişi dolayısıyla, bir çok alanda, olumsuz fonksiyonlarını (25) yaşama geçirmiştir. Hristiyanlık kendi rönesansını yaşayarak ekonomik gelişmenin devlet dışında gelişmesinin yollarını açmıştır. İslamiyetin "tanrı kelamı" olma özelliği, burjuva toplumların aksine, kişinin belirli bir kuruluşun ayrıcalıkları arasına girerek kendisini ifadelendireceği alanlara akıtacağına, ters/geri bir yönelişle, cemaat içinde, birincil ilişkilere benzer 'doğrudan' duygusal (affektif) bağların varolan (26) kucağına itiyordu.

Cemaat'ın yapı unsurlarını oluşturan ikinci değişken olarak devreye giren, devlet olan din değişkenidir. Din burada, aynaya yansıtılan bir ışığın kırılarak, kaşınıdaki aynaya yansıtması işlevi sırasındaki gibi, ikincil yapılardaki tüzel kişiliğin işlevini yerine getirir. Öte yandan da, sınığınılacak, güç alınacak zırh ve bireyin gelişme alanının sınırını (27) belirler.

Din, Kürt ve Kürdistan tarihsel gelişiminde belirleyici bir rol oynamış ve Kürdistan ortamında, uğruna savaşılacağı bir topluluk bulmuştur. (28) Öyle ki; bu savaşçılık, zaman zaman kendi öz ulusal varlığının ifade edildiği anlarda ve tarihlerde, karşıt bir güç olarak kendi varlığının imhasına karşı da acımasızca işletilmiştir. Tarih, bunun örnekleriyle doludur. Bu kısacık değinmeler bile, dinin, Kürdistan toplumunun yaşamındaki yerinin ne kadar gerici, acımasız ve ulusal kimlik düşmanı olduğunun kanıtıdır. Bu anlamıyla da din, o tarihsel arunda olduğu gibi, bugün de, Kürdistan özelinde, verili durumu başlatmanın ve onun sürekliliğini korumanın ana unsuru olmuştur. Genelde ise, kabileden devlete geçişi sağlamakla gösterdiği ilerici rolünü, bir kaç on yıl sonra tümüyle yitirmiştir.

SONUÇ YERİNE

İnsanın düşünce ve inanç yönlerine hitap eden felsefe ve din; tarih boyunca birbirinin karşısında ya da, birbirini yadsıyan konumlarını sürdürmüşlerdir. Bu durum, din-felsefe ilişkileri ya da, "çifte gerçeklik" adı altında, çok boyutlu ve geniş çaplı tartışmanın gündemini oluşturmıştır. Tarihsel gelişmenin yüzyıllar öncesine dayanan noktasında, felsefe, "dünyayı değiştirme"nin bir aracı olarak konumlanır. Din, varolanı koruma cephesinin en önündeki yerini almakla, değişime, ilerlemeye karşı olduğunu ortaya koymuştur. Ne yazık ki; yüzyıl aşkın bir tarihsel kesitten sonra, bugün bile, felsefenin "dünyayı değiştirme"nin anahtarı olduğunu savunanlardan birileri, "çifte gerçeklik" teoremine uygun biçimde, dine övgüler düzerek, tarihsel hesaplaşma noktasının öncesine dönüşün hevesinde olduğunu ortaya koyabilmektedirler.

İnanıldığı ya da, tarihsel bir haksızlığı düzeltme adına yapılmıyor bu. Pratiğe tapınışın pratiği fetişleştirilmenin tartışmasız sonucudur. Yükselen mücadeleyi omuzlayan kütlenin sınıfsal niteliği araştırılmadan, salt üstteki etikete bakarak, etiketin bölgesel etkinliklerinden yararlanma adına, gerçeklikten, sınıf bakış açısından ödün veriş, vazgeçiş. Yerine, pragmatizmi koy-maktır.

Nedir Din?

"Din kendini bulamamış insanın ya da, temel gerçekliğini bulmak için ilerlerken bu gerçekliği kaybetmiş ve yolunu şaşırılmış bilincidir. Bu insanın kendisi, soyut bir varlık değildir.

Toplumsal insandır bu. Toplum ve devlet, yanılıcı, bölünmüş ayrılmış bir bilinç yani dini ortaya koymuştur. Ve onların sahte bir dünya oluşturdukları ölçüde olmuştur bu."(29)

İşte dinin devrimciliği, yabancı değerlere karşıtlığı, adillliği....

Şaşırılmamalı; islamı övme yarışıyla, hem de bir histeriye dönüşmesi derecesine dönüşmesiyle de karşılaşabiliriz. Bunu yapanlar şeriat'a inanmış kişiler ya da, "laik" aydınlar olsa; söylenecek şeyler sınırlı olur. Ama bu övgüyü düzenler devrimci, komünist olduklarını savlıyorlarsa, söylenecekler sınırsızdır.

Bu tipler, ilericiliklerine, devrimciliklerine ve komünistliklerine kimse birşey demesin diye satırlarına M-L kavram ve kategorileri serpiştirmeyi de unutmuyorlar. Dine asılacak yafta hazır; "anti-empyralist"lik, "adil"lik, "anti-kapitalist"lik. Emperyalizme karşı olmak; ilericiliğin, yurtseverliğin, demokratlığın ve en başta da komünistliğin vazgeçilmez görevi. Buna kuşku yok. Kuşku olmadığına göre, sınıf temelini kavramlarını, sınıfsal niteliklere göre kullanmak, olayları bu temelde açıklamak yerine, tüm bunları örtüle yen dinsel bağınazlığa övgü neyin nesi ola ki?

Proleter ideolojiyi benimsememiş, onu sahiplenemeyenlerin vazgeçilmez ve öncelikli görevlerinden biri de, dine doğru bakmasını bilmek olmalıdır. Hem kendi gerçekliği, hem de devrimler ve sınıfsız toplum yaratma savaşını ekseninde doğru bakmak. Bu bakış açısının çıkış noktası: Bilimsel dünya görüşünün, yani M-L'nin bakış açısı olmalıdır. M-L'in bu konudaki ilkelerini "o zaman öyleydi, şimdi değişti" diyerek çarpıtmak olmamalıdır. Ve özellikle bunun sınıf bakış açısı adına yapıldığı hiç mi hiç söylenmemelidir. Buna yazarın hakkı yoktur.

Falanca ülkedeki iç savaşa, dine inananların da katılımıyla "başarı" kazanılması bırakalım komünisti, kendisine tutarlı devrimciyim diyen hiç kimse "cezbeye" (bir duygu ve inanın aşırı heyecanı ile coşup kendinden geçme durumu) tutulmuş tavırlara sokmamalı. Olayları bakıştaki sınıf bakış açısını karartmasına izin verilmemelidir.

Elde edilen "başarı"yı dinsel ha rekete bağlamak, buradan hareketle dini övme yarışına girmek, bilimsellikten ayrılmayan bir aydının bile işi değildir. Bir yandan komünist, devrimci, sosyalist vb. sıfatları takınmak; ama öte yandan yeri geldiğinde dinsel bağınazlığa ve onu savunanlara, inananlara karşı çıkmak. Bir dizi ahkam kestikten sonra da dine övü düzmekte sakınca görmemek...

Doğal olarak bu tutum; tarihsel materyalist bakış açısından, bilimden, bilimsellikten uzak olduğu için, çağdaşlıkla, bilimsellikte hiçbir yakınlığı da olamaz. Olduğunun söylenmesi bir aldatmacadan başka bir şey değildir.

Şeriat'ı savunan ve ona inananı yermek, tavır koymak, öte yandan da dine "sol" bir yorum getirerek onu şirin gösterene sorulacak sorulardan biri şudur; "din en başından beri şeriat denilen kuralları bütününden aynı mıydı? Şeriat dinden başka bir şey midir?" (30) Şeriat'a karşı mısın?

Din, insanlara çevresindeki nesnel dünyayı özel "gözlük"lerle görmeyi sağlayacak kavramsal görüş olanaklarını sağlar. Nesnel dünya ve insan ilişkileri dışında bir tarafın varoluşunun yadsınması demek olan yoklar dünyasına tapınışın kuramsal görüşünü.... Bunun alt-yapısı da, binyıllı aşkın süredir, toplumsal yaşama bir bıçak gibi sokulan dinin kuralları bütününe vurgulanan/onaylanan "Basit insanların zekası gözlerindedir. Halk tabakası, duyularını izler. Bir şey hoşuna gidiyorsa, benimsenir onu; o şey gerçekte kötü de olsa" (31) anlayışı zaten oluşturmaktadır. Anılan yazı da bunu, yeniden alevlendirmiştir.

Dinin "afyon" olarak nitelenişi, vicdansız bir üst sınıfın,

halkı uyutmak için kullandığı bir araç oluşundan değil, insanların kendilerini olayların derinlerine batmadan, yüzye de tutunabilmek yani kendilerini aldatmak için kullandıkları bir kendi kendini oyalama oluşundandır.

"... bir ideoloji -ki proletaryanın ideolojisi de- bu toplumsal gerçeğe bütünsellik halinde ait değildir; ideoloji, grupların (kastların ve sınıfların) kendilerini ortaya koyup ele geçirmek için mücadele ettikleri toplumsal çerçeve içinde (yapılan) birey icatlarının" (32) toplamıdır. Dine bu belirleme çerçevesinde bakar ve incelersek, din, hangi sınıf ve kastların kendilerini ortaya koydukları egemenliği ele geçirme savaşında konumlanan taraflardan hangisinin ideolojisiydi? Sınıfsız toplum mu? Eğer öyleyse; binlerce insanın kanını dökmek, sömürgeciliğe karşı savaşmak gereksiz değil mi? Öyle ya, sömürgeci dediğimiz ülkeler zaten bu ideolojinin egemenliği altında. Kürdistan ha keza. Potansiyel hazır. Sorun, "ayrık otları"nu eğiterek, onların kafalarındaki "şeytani kötülükleri" kovmak olmalıdır.

Lenin, Duma grubundaki Bolşevik milletvekillerinin din konusundaki konuşmasını değerlendirirken? Oportünist sapmalara ek olarak, Avrupa Sosyal-Demokratlarının din konusundaki aşırı kayıtsızlıklarına yol açan özel tarihsel nedenlerin/koşulların varlığının da payı olduğuna işaret ettikten sonra; dine karşı mücadelenin rotasını çiziyordu.

Ülkemizin konumu ve koşulları, Lenin'in haklı/yerinde yaptığı uyarının, bu uyarının yapıldığı tarihsel dönemden ve koşullardan çok daha yakıcı bir biçimde dine karşı tutumun bilinç düzeyine çıkarılmasını, bunun ertelenemez, kayıtsızlığı affedilemez bir biçimde gerektirdiği tartışmasız ve açıktır. Bu görevin ülkemizde KAWA-YPK tarafından yerine getirilmeye çalışıldığı ve fakat kimi yetersizliklerinde mevcut bulunduğu bilinci ile hareket ederek, bu alandaki tehlikelere ve bağınazlıklara karşı mücadeleyi özellikle yoğunlaştırmak kaçınılmaz bir görevdir. Ya nesnel koşullar denilerek sınıf ideolojisi din örtüsü altında karartılmaya bırakılmalı, hatta bir an önce kurtulmak (!!) için gerekiyorsa fedakarlık yapılmalı. Yani kervana birileri daha katılmalı. Ya da, tarihsel materyalizmin ışığında, bu konunun niteliği bilinç düzeyine çıkarılmalı, kadrolar, ileri sempatizanlar ve hatta taraftarlar bu bilinçle eğitilmeli. Taraf olunmalı kısacası. "Taraftarsızlık" ya da, kayıtsızlık, nesnel gerçekliğe verili koşullara taraftarlıktır.

Lenin'in aşağıdaki çağrısı, bizim kararlılığımızın işareti, ölçüsü ve suskunluğu yırtan çılgılık olmalıdır.

"Proletarya bizim burjuva demokratik devrimimizin lideridir. Bu nedenle, ortaçağın tüm kalıntılarına ve bu arada eski resmi dine ve bunu canlandırma, yeniden biçimlendirme yolundaki tüm girişimlere karşı yürütülecek mücadeledeki ideolojik lider de proletaryanın partisi olmalıdır."

Yukarıda da belirtildiği gibi, ülkemizde yaşanmamış ulusal burjuva demokratik devrimi ve onun üstleneceği görevlerin tümü, bizlerin, proleter sınıf ideolojisine inanmışların, sınıfın omuzlarındadır. Bu yadsınmaz gerçeklik proletaryanın örgütlü bilincinin, dini, bağımsız bir olgu olarak ele alamayacağı, alması gerektiği gerçeğiyle bütünleşir. Bu bütünleşme, bize olduğu kadar devrimci-demokratik saflarda gördüğümüz örgüt ve çevrelerce, benimsenen, ona yeni bir biçim vermeyi hedefleyen çabalara, dinden yararlanmak amacıyla takınılan, pragmatik yaklaşımlara sessiz kalmamayı gerektirir. Bu bağlamda; sömüren sınıflarla, örgütlü dinsel propaganda arasındaki ilişkiyi tümüyle yok etmek ve emekçi halkımızı yüzyıllardır esaret altında tutulmasına katkıda bulunan dinsel önyargılardan gerçek anlamda kurtarmayı önümüze koymak, buna uygun davranmak zorundayız. Proletaryanın örgütlü savaşımının kurmayı olan örgüt, en yaygın

biçimde bilimsel eğitim ve dine karşı propagandayı örgütlemelidir.

Dinden yararlanmak adına dinsel bağınazlığı körüklemek, övgüler düzmek, dolaylı olarak ona yeni yorumlar, yeni biçimler bulmak, hak etmediği değerler biçmek proleter sınıfın işi değildir, olmamalıdır. Olsa olsa, "reel politiker" denilen ve olguculuğa dayalı politikalar izleyen, kapitalizmden kapitalizme giden en uzun yolu izleme şampiyonu küçük-burjuvazinin sınıf tavrı olur. Feodal-burjuvazinin de tavrıdır bu. Ve bizim bunlara ihtiyacımız yoktur. Güney Kürdistan, Doğu Kürdistan gerçeği bize bunu çoktan kavratmalıydı.

Yazıyı kaleme alış nedeni olan yazı; bu bağlamda, aynı sınıf karakteri nin çağdaşlık iddiasıyla kaleme alındığı, çağdaşlık iddiasının -yalnızca çağdaşlığının- çağdaşlıkla içiçe geçtiği ve çağdaşlığa düzülen övgülere reddiyedir. Be sesi yükseltelim.

Atılacak adım, eylemi, toplumsal yaşamın ve tarihsel bilgi birikiminin proleter bilincin süzgecinden geçirilmiş kaynağına oturtmak, Enternasyonalizmin törel ülküsünü, koşulların devrimci dönüşümünün gerçek hareketine çevirmenin maddi koşullarını bilinçli bir biçimde yaratmak ve varolanı kullanmasını bilmektir.

Kasım-1990
B. MUKRİ

YARARLANAN KAYNAKLAR:

- (19) G.Dinç, agy. S.47
- (20) İbni Haldun, Mukkadime II. I.Kitap 3.Böl. 36. Fasil -M.E.B. Yay. İst.1986 Çev.Z.Kadir Ugan- S.1 den akt.G.Dinç. agy. S.48
- (21) B.Nikitin, Kürtler, C.2., S.56
- (22) B.Nikitin, age. C.I. S.256-257-258 vd.
- (23) B.Nikitin, age. C.2 s.58-59-60-61
- (24) Ş.Mardin, Din ve İdeoloji (Bütün Eserleri, İletişim Yay. 2.Bas.1983 İst.) S.55
- (25) Ş.Mardin, age. S.58
- (26) T.Parsons, The Social System, S.59'dan akt.Ş.Mardin, age. S.58
- (27) Ş.Mardin, age. S.58
- (28) B.Nikitin, age. C.2 S.58
- (29) H.Lefebvre, age. S.15
- (30) T.Dursun, Yeni ülke, 9.Kitap 1979 s.250
- (31) B.Nikitin, age. C.2 S.83
- (32) H.Lefebvre, age., s.86

V.i.S.d.P. S. Haidarı

Grossenbergener str. 48

4971 HÜLLHORST-DEUTSCHLAND

Yazışma Adresi: Postlagerkarte Nr. 166 238 E,
5000 Köln 1

Banka Hesabı: Stadtparkasse Köln,

Konto Nr. 942 231 79 BLZ: 370 501 98

Almanya: 4 DM

Danimarka: 14 DKRN

Fransa: 14 FF

İsveç: 14 KRN

Belçika: 90 BF

Avusturya: 35 ÖŞ

Hollanda: 5 HG

İsviçre: 4 SFR

KÜRT HAKLARININ TANINMASI EYLEM STRATEJİLERİ ÜZERİNE ULUSLARARASI KONFERANS DELEGELERİNE

Bize, tarihi bir dönemde, Kürdistan sorununu tartışma olanağı yaratan, İsveç Kürt Halkının insani Haklarını Koruma Komitesi'ne teşekkürlerimizi sunarken; Kürt halkının problemleriyle yakından ilgilenen ve ona destek sunan siz değerli dostlarımızı da saygıyla selamlıyoruz.

Dostlar!

Hızla değişen bir dünyada yaşıyoruz. Bugün birer gerçek olan bu değişimi dün hayal etmek bile mümkün değildi. Sistemler çöküyor, dünyada güçler dengesi alt-üst oluyor. Dış müdahale ile 40 yıl ayrı yaşayan halklar sınırları ortadan kaldırıyor; Kendi istemi dışında çizilen sınırlarla dörde bölünen Kürdistan'da, halkın birlik istemi ve ortak mücadelesi daha da somutlaşıyor.

Tüm dünya halklarının ortak özlemi olan barış ve silahsızlanmaya doğru önemli adımlar atılırken, en son teknolojiyle geliştirilen silahlar, bölgemizde deniyor. Avrupa'dan sökülün silahlar, yoksul halkların birbirlerini boğazlaması için üçüncü dünya ülkelerine sevk ediliyor. AGİK toplantısında silah indiriminden muaf tutulan Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğu'suna yani Kuzey Kürdistan'a Avrupa'dan sökülün silahlar yerleştiriliyor. Bu çarpık gelişmelerin faturasını özgürlük mücadelesi veren halklar kanlarıyla ödüyorlar.

Dünyadaki güçler dengesinin değişiminden en çok etkilenen bölgelerden biri de Ortadoğu'dur. Stratejik konumu, çeşitliğin yoğunluğu, zengin petrol yataklarıyla gelişmiş ülkelerin ilgisini çeken Ortadoğu'da, kapalı kapılar ardında pazarlık konusu olan en önemli sorunlardan biri Kürdistan sorunudur.

Yüz yıldan beri ulusal kurtuluş mücadelesi veren ve tüm katliamlara rağmen varlığını sürdürmekte direnen Kürt halkının sorununu doğru bir çözüme kavuşturmadan, bölgede kalıcı barış ve istikrarın sağlanması mümkün değildir. Bu gerçekler bilindiği halde, bölgesel sorunların çözümü için yapılan tüm barış görüşmelerinde Kürt halkının dışlanmış olması acı bir gerçektir. Bölgemizdeki tüm savaşların en büyük acısını Kürt halkı çekerken, barış masasında hep sömürgeci güçler konuşmuş; bu halkın kaderini onlar tayin etmişlerdir. Bugün tarih yeniden tekerter ediyor. Kürt halkı, İran-İrak savaşında ve son Körfez krizinde, taraf olmadığı halde, savaşın faturasını en acı bir biçimde ödemiştir. Şimdi aynı halk, Kürdistan sorununun ve bölge sorunlarının tartışıldığı toplantılardan dışalanmak isteniyor. Eğer müdahaleci olunmazsa, dünyayı yeniden paylaşmak isteyen ha kim güçler, sorunlara doğru çözümler getirmeyeceklerdir. Bu nedenle, tüm bölge halkları gibi, Kürt halkı, O'nun dostları ve dünya barışını korumak isteyen tüm güçler duyarlı olmak zorundadır.

Savaşta yenilmeyen Kürt halkı, masa başındaki görüşmelerden dışalanarak, siyasi entrikalarla sürekli kaybeden taraf olmuştur. Sevr, Lozan ve Cezayir anlaşmaları bunun en bariz örnekleridir.

Yüzyıllardan beri savaş içinde olan Kürt halkı, barış ve istikrarın insanlık ve bölge halkları için ne kadar gerekli olduğunu bilincindedir. Kürt halkı en değerli önderlerini barış uğrunda yitirerek bunu kanıtlamıştır. 1938 Dersim hareketinin önderi Seyit Rıza, anlaşma vaadi ile çağırıldığı Erzincan'da tutuklanarak idam edildi. Sımko, 1930'da barış görüşmelerine çağırıldığı Şino'da

Şah'ın askerleri tarafından, 1-KDP'nin değerli önderi Dr.Abdurrahman Kassemlo, barış görüşmelerinin yapıldığı Viyana'da, "medeni" dünyanın gözleri önünde katledildi.

Değerli Dostlar!

Özgür halklar topluluğunda barış içinde yaşamak isteyen Kürtler, sürekli baskı altında tutularak yok edilmek istenmiş; varlığını korumak için savaşmak zorunda bırakılmıştır. Bu nedenle Kürt halkının boyunduruk altında tutularak barışın sağlanması mümkün değildir. Dünyadaki son gelişmeler, "Ulusların Kendi Kaderlerini Kendilerinin Belirlemesi" ilkesinin barış ve istikrarın temelini oluşturduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Sovyetler Birliği'nde Baltık ve Kafkas ülkelerinin ayrılma talepleri, Yugoslavya'da yulusal taleplerden kaynaklanan iç karışıklıklar, Doğu ile Batı Almanya'nın 40 yıl sonra yeniden birleşmesi, ulusal sorunun çözümü konusunda bizlere önemli dersler sunmaktadır. Dış müdahalelerle oluşan, ulusların kendi kaderini belirleme ilkesini hiçe sayan tüm anlayışlar iflas etmiştir. Kalıcı barışı ve istikrarı sağlayamamıştır; birtakım zorlamalarla masa başında oluşan sınırlar ve birliklilikler yaşama şansı bulamamıştır.

Bütün bu örnekler bize, Kürdistan sorununun dış müdahalelerle sağlıklı bir çözüme ulaşamayacağını göstermektedir. Kürt halkının kendi kaderini kendisinin belirlemesi dışında kalan çözüm önerileri, sadece sorunun süruncemede kalmasına neden olacaktır. Kürdistan sorununu, Kürt halkının varlığını tanıma, dil ve kültürünü koruma çerçevesinde ele almak ve bu yönde çözümler aramak Kürt halkının taleplerine kulak tıkamaktır. Çünkü artık, Kürt halkının dilini ve kültürünü yok etmek olası görülüyor. Bu süreç, Kürt halkının mücadelesi ve dostlarının desteği ile aşılmıştır. Sömürgeci güçlerin tüm baskı, sürgün ve katliamları bu gelişmeyi engelleyememiştir. Şimdi, Kürdistan'ı aralarında bölüşen devletler ve onları destekleyenler, değişen dünyanın güçler dengesi içinde, Kürt halkının kendi kaderini özgürce belirleme mücadelesini engellemek ve boğmak amacıyla, halkımızın ulusal taleplerini, dil ve kültürel özerklik sorununa indirgeyerek çözüm önerileri sunmaktadırlar. Bu öneriler, olumlu bir gelişme olarak görünse bile, Kürt halkının ulusal taleplerine cevap verit nitelikte değildir. Dil ve kültürel özerklikler ve otonom haklar Irak ve İran'da denenmiş ama soruna hiç bir çözüm getirmemiştir. Egemen güçler istedikleri zaman bu hakları geri almış ve Kürt halkını savaşa zorlamıştır.

Bu deneylerden hareketle, bölgede kalıcı barış ve istikrarın sağlanması ve bölge devletlerinde demokrasinin gelişmesi, Kürt halkının kendi kaderini kendi elleriyle belirlemesi ve özgür halklar ailesi içinde layık olduğu yeri almasına bağlıdır diyorum.

Değerli Dostlar!

Yaşadığımız süreç, Kürt halkı açısından tarihi bir fırsat yaratmıştır. Bu fırsatı, mazlum bir halkın kurtuluşu ve bölgede barışın sağlanması doğrultusunda en iyi bir biçimde kullanmak mümkündür. Bu nedenle, aşağıdaki istemlerimizin dikkate alınmasını ve Konferans sonuç bildirgesine geçirilerek bu amaçlar uğruna uğraş verilmesini siz değerli dostlarımızdan talep ediyorum:

1- Kürdistan, dünyada parçalı bir sömürge durumunda olan ender ülkelerden biridir. Kürdistan'ın bu konumu bölgede istikrarsızlığın temel unsurlarından biri olarak çözüm bekliyor. Sorunun çözümü, Kürt'lerin azınlık değil, bir ulus olduğunu dikkate alarak, onun ulusal mücadelesini "Ulusların kendi Kaderlerini Belirleme Hakkı" ilkesi doğrultusunda desteklemek;

2- Bölgesel savaşlarda, savaşa taraf olmadığı halde, en büyük katliamlara maruz kalan Kürt halkının, bölgesel sorunların çözümünü için yapılacak olan tüm barış görüşmelerinde

temsil edilmesini sağlamak;

3- Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'nda (AGİK) alınan, üye ülkelerin silah indirimi kararlarının, Kuzey Kürdistan'ı da (Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğu) kapsamı için girişimde bulunmak;

4- Birleşmiş Milletler kararıyla kullanımı yasaklanan, ancak Kürt'leri katletmek amacıyla kullanılarak binlerce insanın ölümüne ve doğanın tahribine neden olan kimyasal silahları üretten ve bunu Saddam yönetimine satan devletlerin Kürt halkına tazminat ödemesini talep etmek,

5- Avrupa Parlamentosu'na, Avrupa Konseyi'ne ve bütün önemli uluslararası kuruluşlara Kürt halkının daimi temsilcilerinin bulunmasını sağlamak,

6- Kürt halkının Birleşmiş Milletler Genel Assamble-si'nde gözlemci statüsünde temsil edilmesi;

7- Konferans kararlarının ilgili organlarda yürürlüğe konması ve izlenmesi için gözetleme komitesinin kurulması; Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

15.3.1991

KAWA

Tevgera Sosyalist a Kurdistanê (TSK)

Gotinên Pêşîyan:

- 1) Hêşa diran û tîlî yê, da ser derdê hewî yê.
- 2) Xewa birindaran, usatan û mehkuman têlê, xewa birçîyan nayê...
- 3) Çaxê gur bikeve nava pez, çîl pez kuştin weseta bavê me.
- 4) Kurd ji hev re hêginin, lê ne ji xelkê re...
- 5) Pîra pîsyayî, navran qusyayî, hêna nû bi xwe hes yayî.
- 6) Ji welîyan pelî, ji pelîyan welî dikevin...
- 7) Bêrxê nêr li ber koze xuyaye
- 8) Ji quna kûçik bêhna xweş nayê
- 9) Hînkêran hîn meke, te hînkir ji bir meke.
- 10) Xwendin nanê germe, di paşîla mirovde ye...
- 11) Cer di rîya kanîde dişkê...
- 12) Rûvîkî berradayî, çetîre ji şerekî girêdayî...
- 13) Deve û gêle...
- 14) Ayil (sûc) kurkê zêrinbe ji, keski milê xwe têre nake...
- 15) Çaxê şîvan bixwaze, kane ji nêrî golemastik çêke...
- 16) Kesek nabêje dewê min tîrşe...
- 17) Diwaro ji tere dibêjim, bûkê tu guh dar be...
- 18) Ji quna kûçik bena xweş tê?
- 19) Jinê bine ji eslan, kêrê bide feslan weslan...
- 20) Genim navêje şûna kiznê, berxê navêje bin biznê.

Komkîrox: Xurşîd Mîrzengî

TAKRİR-İ SUKUN'UN TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA DEVŞİRDİĞİ ÜRÜNLER!

Geçen Sayıdan Devam

Devleti ele geçirir geçirmez, Hıyanet-i Vataniye Kanununu çıkaran Kemalist klik, İstiklal Mahkemeleri ve Takrir-i Sukun'la oluşturduğu üçlüyle, siyasal/sınıfsal ve toplumsal dinamiklerin kırım/kıyım makinesini dışa karşı -tek yönlü- çalıştırmakla elde edemediği randımanı, içe -Türkiye'ye- yönelik çalıştırmayla takviye ederek, daha ilk adımı, Türkiye açısından geçici olan-Kürdistan için ise sürekliliği tartışmasız-siyasal yönetimin yerine, idare yönetiminin (19) konulması, bir devlet politikası olarak uygulanması ve yasalaştırılmasını geçirmiş oldu.

Yapılan hesapların gerçekleştirilmesine, bağımsız bir Kürdistan'ın oluşturulmasını hedefleyen Şeyh Sait Ayaklanması, elverişli bir ortam yarattı.(20) Yaratılan bu koşullardan yararlanmasını bilen Kemalist klik, bir taşla iki kuş vurma olayını da gerçekleştirmiş oldu. Takrir-i Sukun'la hem Kürdistan'ı koyu bir karanlığa gömdü, hem de yoksul Anadolu köylüsünün demokratik hak ve isteklerini, şövenizm ırmağına akıtarak, dikkatleri Kürdistan üzerine çekti ve yarattığı boşluktan yararlanarak, onların isteklerini de kana boğmaktan çekinmedi.

Kemalist sömürgeci diktatörlüğün, politik merkezi görevi, öncelikli olarak Kürdistan'ın elde tutulmasıdır. Ancak Kürdistan ve Türkiye siyasal yaşamında özel ve ayrıcalıklı bir yeri olan Takrir-i Sukun yasası ele alındığında, Kürdistan dışlansa bile, Türkiye halklarının, emekçi yığınlarının ve yoksul köylülüğün kayıplarının çok büyük boyutlara ulaştığı görülecektir.

Kemalist kliğin devleti ele geçirmesi ve alttan gelen halk hareketinin üzerine oturarak onu boğmasından sonra, iddia edilen aksine, devrimci ve dönüştürücü anlamdaki gelişmelerin sözü bile edilemezken, Takrir-i Sukun'la, yığınların ve bu arada -burjuva anlamda- demokratik istemlerinin tüm kanalları tıkanmış oldu. Osmanlı hanedanlığının tanrının elçisinin yeryüzündeki cisimleşmiş kurumu olarak sunulan halifeliliğin sağladığı halkın politika dışına itilmesi olayı, Kemalist klik tarafından, "Milli Mücadele" yıllarında somut bir talep olan, somut olduğu için de küteleri birleştirici bir rol oynayan, ama devletin ilanından

sonra bu özünü yitiren ve içi boş bir kavram olmanın ötesine geçmeyen, "vatanın korunması"nın, tek ve vazgeçilmez güvencesi olarak faşizan diktatoryal merkezcilikle sağlanmıştır.

İcazetli Terakkiperver Cumhuriyet Fıkrasını, Şeyh Sait ayaklanması ve "paşalar suikastı" davalarıyla ilişkilendirerek, safdışı bırakmıştır. Ardından faşist-ırkçı tarih bilincini geliştirmek için kurduğu Türk Ocaklarını, bağımsız bir politika izlememelerine rağmen kapatmıştır. (21) Yine icazetli Serbest Cumhuriyet Fıkrası'nın burjuva demokrasiliğini en alt boyutunda oynama isteğini tehlikeli bulduğu için kapatmıştır.(22)

Takrir-i Sukun'un siyasal yaşama eylemli katılım dışında kalan alanlardaki yankı ve yıkımları da büyüktür. O dönem gazetelerinin günlük tirajı 120.000 iken, bir yıl sonra toplam günlük tiraj 50.000'in altına düşmüştür.(23) Bu %120'lik bir düşüş demektir. T.C. bununla da yetinmemiş olacak ki, 3 Mayıs 1926 tarih ve 1846 sayılı bir kararname daha yayınlayarak, Kürdistan'a ilişkin ek sansür'ü yürürlüğe sokmuştur. Ek sansüre göre bırakalım İstanbul basınının Kürdistan'a girmesini, bazı yabancı gazetecilerin turistik amaçlı da olsa Kürdistan'a girişi yasaklanmıştır. (24) Takrir-i Sukun'un yürürlüğe girmesinden sonra, İstanbul merkezli "Tehvid-i Efkâr, İstiklal, Son Telgraf, Aydınlık, Orak-Çekiç ve Sebilürreşat" isimli, çoğu politikalarıyla devleti destekleyen gazete ve dergiler kapatılmıştır. Kısa bir süre sonra bunlara "Tanin" isimli dergi de eklenmiş, bu süreçte devlet yanlısı bir politika izleyen "Vatan" gazetesi de, kapatılanlar kervanına katılmaktan kurtulamamıştır.(25)

Aynı dönemde Taşra basını denilen ve İstanbul merkezli olmayıp da kapatılan yayın organlarının oranı küçümsenmeyecek boyutlara ulaşmıştır. Eldeki verilere göre -ki bunlar eksik verilerdir- Bursa çıkışlı "Yoldaş, Pres de Soir", Resimli (Ay) hafta, "İzmir çıkışlı "Sada-yı Hak", Mersin çıkışlı "Doğru Söz", Trabzon çıkışlı "Kahkaha ve İstikbal", Adana çıkışlı "Tek Söz ve Sahya" vb... kapatılmaktan kurtulamamış, gazetecileri tutuklayıp yargılamaktan, bir süre sonra çıkarılan af'la dışarı bırakmaktan kaçınmamışlardır(26).

Burjuva basına yönelik saldırıların boyutları bu iken, kendilerini komünist diye adlandıranlara karşı izlenen politikalar, doğal olarak, daha bir acımasız olacağı, olması gerektiği düşünülebilir. Bir yönüyle doğrudur. Ama doğrunun bütünü değil. Değil, Çünkü, TKP yayın organları, gerek Şeyh Sait ayaklanması öncesi, gerekse ayaklanma sırasında Kemalist jargonu sahiplenmekten, onun savunduğu değerleri sahiplenmekten çekinmemiştir. Bir başka deyişle Kemalist 'sol burjuvazi'ye sunduğu desteğe karşın, "müfrit sol burjuvazinin" turnakları "Salt Kürdistan ulusal uyanışının boğazını sıkılamakla yetinmemiş, kendilerinin gırtlaklarına da sarılmıştır. Yağcılık, sınıf işbirlikçiliği, boğazı müfrit sol burjuvaziyi turnakları'ndan kurtarmamış, aksine, daha rahatça kavranıp posasını çıkarmasını kolaylaştırmıştır. TKP'nin dışında kalan ve "sol" geçinen bir diğer çevrenin yayın organı olan "Amele Sadası" isimli yayın organı da Kemalizme jurnalcilik yapmasına karşın, aynı sona uğramaktan kendini kurtaramamıştır.(27)

Özetlersek; TKP, o dönem takındığı tavrıyla, uluslararası komünist hareketi yanıltmak, aldatmak ve bazı yanlış politikaların Komünter'in tavrı olmasına kaynaklık etmekle, Kürdistan'ın acı, kan ve gözyaşına boğulmasına yardımcı olmakla kalmamış, öte yandan da komünist, devrimci ve yurtsever kesimlerde sosyal-şövenizmin boy atıp gelişmesinin tohumlarını da atmıştır. Sosyal-şövenizmin bugün bile bu kadar güçlü olmasının tarihsel köklerini TKP'ne bağlamak ve bunun sorgulanmasını M.Suphi TKP'sinin oluşumundan başlatmak, hiç de abartmalı bir tutum olmayacaktır.

TAKRİR-İ SÜKUN VE KÜRDİSTAN

"Acemi nalbant, kendisini Kürt eşeğinde dener" diye bir Türk atasözü vardır. TC, -hatta daha da ileri giderek Osmanlıyı- Kürdistan bağlamında değerlendirdiğimizde, bu söz çok somut bir gerçekliği dile getirir. Ancak bu gerçekliğin bir yönüdür. Ağırlıklı yön bu olmasına rağmen, olayın bir de diğer yönü vardır. Bu yön, Türkiye halklarına, onlar adına politika yapan ve yürütenlere, iktidar dışında kalan her renk ve tondan burjuva

çevrelere, en genel değerlendirmeye "sol" denilen tüm güçlere karşı, boyun eğdirme, egemenliğini kabul ettirme; direnenleri tarihten silme gerçeğidir. Bir başka deyişle, Kemalist TC'nin kurulması, korunması için aralıksız bir uğraş içinde olanların ekonomik, siyasal ve bir dizi bakımdan, büyük güçlerin oyun alanı olarak belirledikleri bu alanda, misak-ı milli Türkiye'sinde, ahlaki kaygıların yeri olmazdı; bu bağlamda yapılması gereken şey, amaca ulaşmak için, olanaklardan yararlanmasını bilmektir, (28) diye özetlenebilir. Ve bu özetlenişin içerdiği tüm ah-laksızlık, hak tanımazlık, gaddarlıkların çekinilmeden yapıldığını unutmamak gerekir. Bunun adı, Makyavelizmin en ah-laksızlaşmış olanıdır.

Takrir-i Sükun yasasıyla Kürdistan'ı baştan başa kana boğan Kemalist diktatörlük, Seyh Sait'te simgeleşmiş ulusal ayaklanışa karşı, yalnızca askeri kararlar almak ve uygulamakla yetinmemiş, Kürdistan'ı yeniden bir yapılandırma içine sokmuş, Osmanlılardan devralınan geleneklerden biri olan, sorun çıkarcılığından kuşkuyla karşılanan kişi ve toplulukları, başka bölgelere zorla göçettirmeye sıkça başvurmuştur. (29) Zoraki göçettirme yoluyla boşalttığı Kürdistan topraklarına da yine Osmanlı politikalarından biri olan, nüfus yerleştirme yoluyla sömürgeleştirmeyi (30) eksiksiz bir biçimde yaşama sokmuştur. Sürgünleştirdiği Kürdistanlıların topraklarına ise, daha sonra yaptığı toprak reformu (!) gereği, Türk göçmenleri yerleştirmiştir. (31) -Aynı politikalar bugün de yürürlüktedir. Hem de tüm hızıyla-

Kürdistan'daki ulusal ayaklanışa karşı askeri hareket sürerken, Kemalist hükümetçe çıkarılan, zoraki ve toplu sürgünleri meşrulaştıran yasanın yürürlüğe girmesi için TBMM'nin tatili bile engellenmiş, 20 Nisan 1925 tarih ve 134 sayılı heyeti umumiyenin kararı alınarak ve onaylatılarak, hükümete yetki verilmiştir. (32) Bu dönem zoraki göçürülmelerinin ulaştığı boyutları belirleyen verilerden yoksunuz. Ancak elde edebildiklerimizden, Kemalist diktatörlüğün, takrir-i Sükun ve rakiplerinin bu konuda zaten çıkmayan seslerini kesmenin verdiği rahatlıkla, yukarıda andığımız sürgün yasası dışında, 31 Mayıs 1926 tarih ve 885 sayılı, 19 Haziran 1927 tarih ve 1097 sayılı ve bunlara ek olarak, 27 Kasım 1927 tarih ve 5858 sayılı sürgün kararnamelerini yürürlüğe koymuştur. (33) Bu dönemin sürgünlerinin ulaştığı boyut en azından şimdilik, tarihin karanlıklarında değilse bile, TC arşivlerinde, kapalı

kapılar ve tozlu raflarda gizlenmektedir. Bu nedenle sürgünlerin sayısal dökümünü yapmak, bir hayli zor. Verilebilecek sayılar, sürgün boyutunun doğrudan göstergesi olmaktan çok, gizlenmiş, saklanmış ve bilinçlerde silinmeye çalışılan olayın öncülleri olmakla sınırlıdır.

Ulusal başkaldırının ve bastırma hareketunun sürdüğü dönemde, çıkarılan ilk yasayla, bin dört yüz (1400) kişi ve ailesi, ayrıca seksen "asi ailesinin" sürgün (34) edildiğine ilişkin belgeler ulusal ayaklanışın bastırılıp kana boğulmasından sonra, yapılan göçettirmeye ilişkin belgeler her nasılsa gün ışığına çıkartılmıştır. Gün ışığına çıkartılan belgelerin sınırlılığı, sürgün olayını tam olarak açıklamaz. Bu nedenle, T.C.'nin yüzbinlerce, milyona varan sayılarda Kürdistan'ı sürgün ettiğini ileri sürmek, abartma olmaz.

Osmanlılar döneminde uygulanan sürgün; İttihat ve Terakki'nin hükümet olmasıyla eksilmeden sürmüştür. İttihat ve Terakki, 1. emperyalist paylaşım savaşının daha başlangıcında, zorla göçettirdiği Kürtlerin sayısı, 700.000'i bulmuştur. (35) İ.Terakki, biline geldiği gibi salt Ermeni 'tehcir'ine damgasını vurmakla sınırlı kalmamış, öte yandan da Kürtlerin sürgününü ve bu sürgünlerin salt o anda hükümet olanların icraatı olarak almaması için, sürgünü yasalastırmıştır. İ.Terakki'nin bu yasaları, TC'nde de geçerliliğini korumuş, etkinliğini sürdürmüştür. (36) Kemalist diktatörlük, devraldığı yasalara ek olarak, Takrir-i Sükun'la başlayan ve TC damgası taşıyan; yasal ve zoraki göç ettirme zinciri, diğer bir çok ulusal başkaldırı ve Ağrı-Dersim ulusal bağımsızlıkçı başkaldırılarıyla, halkaları giderek çoğalan bir biçimde, 14 Haziran 1934 gün ve 2510 sayılı iskan kanunu (37) ardından da, 25 Aralık 1935'te, kamuoyunda "Dersim Kanunu" diye bilinen, 2884 sayılı yasayla, vahşetin halkaları taa günümüze kadar sarkan ve varlığını belirgin bir biçimde hissettirerek sürdüren kanayan bir yara gibi, için için kanamasını sürdürmektedir. Dersim Kanununa sonradan eklenen değişikliklerle, içeriği ve uygulama alanı daha da tehlikeli bir duruma getirilerek, 1946 yılı sonuna kadar yürürlükte kalmıştır. (38)

TARİHİN TEKERRÜRÜ MÜ YOKSA İLAHİ KOMEDYA MI?

Takrir-i Sükun yıllarının TC'nin dış ve iç ilişkilerdeki konumu, bu günküden pek farklı değildi. Eş deyişle, TC, yeniden bir kuşatılmışlık çemberinde bulunuyor. Çember hem içerden, hem de dışardan olmak üzere, daha bir sıkılıkla

içiçe sarıp sarmalıyor TC'yi.

Bir yandan üyesi olmak için yırtındığı, ama bir türlü başarılı olamadığından ötürü, kapısının önünde el pençe divan durduğu AT kapısının yüzüne kapatılmışlığının getirdiği dışlanmışlık, öte yandan II. emperyalist paylaşım savaşının hemen ertesinde başlatılan kamplar arası soğuk savaş rüzgarlarına son verilerek, emperyalizm ve sosyal-emperyalizmin tek dünya düzeninde anlaşmaları nedeniyle yitirdiği güvenlik şemsiyesi'nin doğurduğu boşluk, ve yeniden "devletin korunması" teranelerinin öne çıkarılması, gerek Balkanlar, Ortadoğu ve Kafkas ülkelerinden oluşan komşularıyla olan ilişkilerin bozukluk ve istikrarsızlığı vb. dıştan kuşatılmışlık, öte yandan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gün günden gittikçe büyüyen, önlenemez yükselişi ve büyüyen gücü, buna koşut olmasa da, Misak-ı milli Türkiye'sinin işçi sınıfı, çalışan emekçi yığınlar ve köylülüğün artan hoşnutsuzluğu vb. iç etkenler, ikinci Takrir-i Sükun'un varolma koşullarını da yatmıştır.

Şeyh Sait ayaklanmasının kanla bastırılması günlerinde çıkarılan Takrir-i Sükun'un, o günün Kürdistan ve Türkiye'sinde attığı ilk adımlardan başlayarak aldığı sonuçların, bu günkü "SS Kararnameleri"yle şimdilik gerçekleştirememiş olması yanıltıcı olmamalı. 1925'lerin katliamları ve diğer devşirilen ürünler elde edilmemiştir ama, İkiyaka, Yoncalı, Kerkoran (Dargeçit) vb. onlarca benzerinin hergün gerçekleştirildiği, faşist albay Tokat'ın 1988 sömürgeci Irak'ın gerçekleştirdiği kimyasal katliamı anımsatarak "ot bitmez" tehditleri, "tek ses", "başkanlık sistemi" vb. gelişmeler, bugüne kadar 20'lerin ikinci yarısının katliamları düzeyine ulaşmamışsa bile, gelecekte ulaşmayacağı anlamına gelmez. Bu anlamda; tek kıstas olarak katliamları alma ve buradan hareketle KHK'lerle yaratılan durumu önemseme, duyarsız kalma yanılgısına düşülmemelidir.

Katliam boyutlarındaki farklılık dışında, 20'li yılların ikinci yarısı, Türkiye ve Kürdistan'da yeniden yürürlüktedir. TC'nin olduğu gibi, T.Sol'unun da varlık koşulu, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının geleceğine bağlıdır. Savaş zaferle taçlanırsa, TC yok olacak, T.Sol'u demokratik bir Türkiye'nin kapılarını aralayacaktır. Savaş yitirilirse, TC varlığını sürdürecektir, T.Sol'u uzunca bir süre, TKP gibi, kabuğundan çıkamayacağı gibi, onun bıraktığı mirasın, gecikmiş ama, daha kötüsünü bırakmaktan kaçınmayacaktır.

Tarih; bütün ölmüş nesillerin geleceklerinin, yaşayan insanın kafası üzerinde bir kabus gibi çullanıyor oluşudur bir anlamda. Tarihsel boyutunu anlatmaya çalıştığımız Takrir-i Sükun, dün, yaşayan insanların ve Türkiye devrimini omuzlama iddiasındaki yapıların kafaları üzerinde sallanan "Demokles'in kılıcı"ydı. Geçmişin, yakın tarihimizin kötü bir geleneği olan Takrir-i Sükun'un kabusu henüz atlatılmamışken, 413, 424 ve 425 sayılı 'SS' KHK'lerinin Türkiye ve Kürdistan halklarının yaşamına sokuluşu güntümüze ve gelecekte her bir insanın olduğu gibi, toplumun en ileri kesimlerinin oluşturduğu komünist, devrimci-demokrat ve yurtsever yapılarının, siyasal kimlik ve geleneğin temsilcileri olma iddiasını sürdürme savaşımında olanların kafaları üzerinde 'kıyamet topu'nun bulunması demektir.

Kemalizm Takrir-i Sükun'la burjuva muhalefet de dahil, Kürdistan'daki ulusal uyanışın, kendi kafası üzerinde bir kabus gibi çöreklenmesine izin vermemiş, ve bu kabusun küllerinden, karşıtlarının ölümü olan bir fiili durumu yaratmayı başarmıştır. TKP gelenegi, güntümüz Türkiye devrimine aday yapıların kafaları üzerinde bir kabus gibi çöreklenmişken, "SS" KHK'leri olarak adlandırılan ikinci Takrir-i Sükun'un oluşturduğu sırat köprüsünün ahiret sınavıyla yeniden karşıkarşıya kalmışlardır. Bu sınavın kazanılması hem 20'lerden bu yana, gün geçtikçe büyüyen bir heyula biçimine bürünen sosyalşövenizmin- şu ya da bu ölçüdeki etkisinden kurtuluşu, hem de, Kürdistan'da, belirgin bir biçimde proleter ideolojiyi körelten küçük-burjuva-burjuva milliyetçiliğinin hızını kesmede ve savaş alanının yakıcılığında proleter değerleri yaratmada, yaşatmada ve korumada bize, Kürdistan'lı komünistlere, en büyük enternasyonalist dayanışma verilmiş olacaktır. Tersitutum, TKP'nin yeniden hortlamasını, Türkiye'de şövenizmin giderek daha da güçlenmesini, Kürdistan'da ise, eylemli alanlarda bulunmalarının da avantajlarıyla, burjuva, küçük-burjuva milliyetçiliğinin köklerini daha derinlere salmasının zemini yaratılmış olacaktır.

İsmi değişik olsa da, gerek Türkiye'nin, gerekse Kürdistan'ın 20'lerin Türkiye ve Kürdistan'ı olmasalar da, 413, 424 ve 425 sayılı KHK'lerle, Takrir-i Sükun'un daha inceltilmesiyle, etkisi artırılmış ve daha da genişletilmiş fiili bir durumla yüzyüzedirler. Ya da TC tarihinde -ikinci kez-Kürdistan hedefli, siyasal yönetimin yerine idare yönetiminin ge-

çirilmesi yaşanıyor.

Bunu nelere dayandırıyoruz, ya da neden böyle bir belirlemede bulunuyoruz?

Bunun bir çok kanıtı var. Bu kanıtlara bir göz atalım.

İlk Neden: II. Ordunun, askeri-faşist darbenin yapılmasının en önemli nedenlerinden biri -hatta birincisi- olan Kürdistan Ulusal Kurtuluşçu güçlerinin tüm engellemelere rağmen, ulaşmış olduğu boyut ve sürekliliğini korumakla, TC'ye 'çaldırdığı korku çanları'nın kaynağını bertaraf etmek ve emperyalizmin, Ortadoğu'da başta olmak üzere, global çıkarlarını koruma hesapları gereği Kürdistan'a kaydırılması.

İkinci Neden: II. Ordunun Kürdistan'a aktarılıp konumlandırılmasına rağmen, bastırılmayan ulusal kurtuluş hareketine ve onun toplumsal toprağı olan Kürdistan halkına, onun öncülerine karşı savaşım amacıyla, özel bir kolordunun, buna ek olarak yine özel bir jandarma kolordusunun oluşturulması ve konumlandırılması.

Üçüncü Neden: Halkımızca anılan biçimiyle 'Cash', devletin ve basının diliyle "Köy Koruculuğu" sisteminin, Latin-Amerika ülkelerindekilere benzer "ulusal muhafız" örgütlenmesinin oluşturulup, sürekliliğinin sağlanması, yani savaşın Kürdistanileşmesi, Kürdün Kürde kırdırılmasının alt yapısını oluşturup, daha büyük savaşlar için hazırlaması.

Dördüncü Neden: 25 Haziran 1927 tarih ve 1164 sayılı kanunla, Kürdistan'a özgü olarak oluşturulan sömürge valiliğinin Kürdistan'a uyarlanmış biçimi olup, ancak daha sonra "yönetimin birliği" ve "bütünlüğünü gözetme nedeniyle (!!!) -özde ise Kürdistan'ın sömürge konumunu gizleme kılıfına nedeniyle- misak-ı milli sınırlar içinde yaygınlaştırılarak uygulamaya sokulan, 21 Kasım 1952 tarih ve 5980 sayılı kanunla kaldırılan "Umumi müfettişlik" kurumunun, Türkiye'li ve yer yer de Kürdistan'lı ilericilerin (?!!!) büyük bir iştah ve zaman zaman da sekteliğe varan bir yaklaşımla -bazı yönlerini-demokratik göstererek savunduklarını 1961 Anayasasının 115. maddesiyle yeniden (39) temellendirilen, ancak şimdiye kadar yürürlüğe koyma gereksinimleri duymadıkları, daha sonra ise, 15 Temmuz 1987'de yeniden 70 yıl öncesinin devlet biçimine ve Kürdistan'daki yapılarına dönüştürülmesi ilan eden "Olağanüstü Hal Valiliği" kurumunun oluşturulması.

Beşinci Neden: Kamuoyunda "Kelle Avcıları" olarak adlandırılan ve sömürge valiliğinin özel vurucu timi

olarak görev yapan "Özel Harekat Timleri'nin oluşturulması.

Altıncı Neden: Küçük yerleşim birimlerinin -köy, mezra, kom vb.- tek merkeze toplanması, denetimin daha kolay sağlanmasına yönelik 'stratejik köy' uygulamasının başlatılması. Ve bu yönde hızlı adımların atılmış olması.

Yedinci Neden: Kuzey-Batı Kürdistan'la, Güney ve Güney-Batı Kürdistan'ı bölen sömürgeci sınırlar boyunca, 30 km. derinliğinde, arazinin ağaçsızlandırılması dahil, her türlü engelden arındırılarak, "Tampon Bölge" oluşturulması.

Sekizinci Neden: İtirafçılığı kurumlaştırmak için, yaygın ve etkin bir biçimde, DGM'leri de aşan, yazılı olmayan, özel yargılama mevzuatının yanısıra; itirafçıya sıfır ceza, itirafçıyı koruma vb. bir dizi özendirici ve yüreklendirici önlemler almak ve uygulamak.

Dokuzuncu Neden: Güntümüzün Takrir-i Sükun'u olan KHK'lerle, ulusal bağımsızlık hareketinin potansiyeli olacak kitleleri buradan uzaklaştırıp, sürece yayarak, ulusal kurtuluş hareketinin karşısına dikecekleri hesabıyla, 90.000 kişilik işçi ve memur kadrosunun (40) sömürge valisinin emrine verilmesi ve bunlara ödenecek olan maaşların, yapılacak hizmete göre beş katına artırılması (41) gibi özendiricilerin kararlaştırılıp, uygulanması.

Onuncu Neden: Tüm gözaçtırmaz ve azgın sömürgeci-faşist teröre rağmen, yükselen ulusal kurtuluş hareketinin tabanını eritmek için, "Hürriyeti Korumak", "Cezadan Alıkoymak" adı altında, (42) stürgünü yasallaştırmak, hızlandırmak ve Kürdistan'ı insansızlaştırarak, ulusal kurtuluş mücadelesini mültecileştirmek isteği vb.vb.

Belli başlıları yukarıda sayılan nedenlerin yanısıra, her gün ve anda, asimilasyon, kültürel değerlerin imhası ve yozlaştırılıp/yokedilmesi vb. açıkça uygulanan, ya da kapalı kapılar ardında kotalıdıkları ve uygulama alanına sokulmadıkları, sokulmuş olanlar varsa bile, önce pek de ayırdedilemeyen, ancak daha sonraki aşamalarda, başka bazı yaptırımlarla birleştirilerek kendini gösteren irili/ufaklı, ama hep aynı amaca-Kürdistan'ı tümtüyle tarihten düşürmeye yönelik uygulamaları da bunlara eklemek gerekir.

Ne pahasına olursa olsun Kürdistan'ı elde tutmak için her yola başvuran TC'nin, 70 yıl öncesinin devlet biçimine dönüşün kanıtı olan KHK'ler, hiç de son dönemlerde basında, ucu kendilerine dokunmadığı için, tartışılanlarla sınırlı

değildir. 1983 yılından 1989 yılı sonuna kadar olan süreçte, toplam 185 kararın çıkarılması, bunlardan 62'sinin yasalama, 115'inin yasalama olmamasına rağmen yürürlükte olması ve ancak 8'inin iptal edilmesi, mecliste yasalama bekleyen, ama öte yandan da daha getirilecek olanlar dışında uygulanan 219 kararnamenin varlığı unutulmalıdır.

Buradaki amaç açıktır. Kuvvete karşı kuvvet, şiddete karşı daha büyük şiddet'i (45) göz açtırmaz bir biçimde uygulamak, ardından da, bir süreden beri sözlü edilen ve reformistlerimizin "mal bulmuş mağribi gibi" üzerine atladıkları "etnik kimliğin kabulü", "ulusal kültürel özerklik" vb. istekleri gerçekleştirmek doğrultusundaki kendi çözümlerini dayatmak, misak-ı milli içindeki çatlak sesleri kesmek, asgari koşulu anti-TC olan mücadele güçlerini birbirinden yalıtırmak, yeneden 1925 Türkiye'si ve Kürdistan'ına geri döndürmektir. KHK'ler bir diğer yüzüyle, kendi kurallarını yaşama egemen kılmak için, 25'lerin TKP'sini yaratma isteğinin ilanıdır.

Yaşama egemen kılmasının ilanıdır deyimi, bazı çevrelerce fazla abartılı ve umutsuzluğun işareti olarak yorumlanabilir. Umutsuz olmadığımız gibi, bu deyişte abartıma hiç ayoktur. Abartıma olmadığı, yasal burjuva muhalefetin göstermelik tepkilerinin sesi ve solğunun kesilmesi kendini komünist olarak addedenlerin çeşitli biçimler altında kendini dışa vuran yasallığa tapınmaları, ya da yasal kanalları kullanma (46) adına ilkeleri esnetme, sulandırma vb. tutumlarından da anlaşılmaktadır.

Bu konuda Lenin'in "ileri Asya, geri Avrupa" deyimini anımsamamak olanaklı mı? Değil... Türkiye'nin ve Kürdistan devriminin "olmazsa olmaz" iddiasındaki ilerici, komünist, devrimci (???!!!) çevrelerin/yapıların tutumu, ne yazık ki, Kürdistan'ın geri (geri !!!) halkından çok daha geridir. (47)

En iyimser bakış açısı bile, KHK'lerin, Takrir-i Sükun olduğunu, özel yorum gerektirmeyecek biçimde, ortaya koymaktadır. Ancak yukarıda da değinildiği gibi, bu, "Tarih tekrardan ibarettir" belirlemesinin haklılığını onayladığımız anlamına gelmiyor ve gelmemeli. Çünkü ne Kürdistan 70 yıl öncesinin Kürdistan'ıdır, ne de Türkiye 70 yıl öncesinin Türkiye'sidir. Ve ne de dünya 70 yıl öncesinin dünyasıdır. Değişen güçler dengesi, II. Takrir-i Sükun olarak KHK'lerin, güçler dengesindeki değişikliklere göre, eksiklik ve fazlalıkların değişik söylem

biçimleriyle dile getirilmesi işin özünü değiştiriyor.

SONUÇ YERİNE

Kemalist diktatörlük, 70 yıl öncesinin mücadelesini kazanmıştı. Bunda; gerek Türkiye burjuvazisinin çıkarlarının odak noktasının Kürdistan olması, gerekse Kemalist kligin olabildiğince faydacı, komplocu yöntemlerle donatılmışlığı; öte yandan Türkiye devrim güçlerinin tutum ve davranışlarına damgasını vuran misak-ı milliyi savunma ve "anti-feodal" örtüsüyle gizlenmiş sosyal-şövenizm, Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu güçlerin yeterli derecede örgütlü olmayışlarının yanı sıra, uluslararası arenada destek görmemesi, önderliğin konumu vb. nedenlerin payı büyüktür. Bu nedenler ve başka bazılarının o tarihsel kesitte yanyana gelişi, Kemalist diktatörlük için zafer, karşıları denilebilecek tüm güçler için hezimetini getirdi. Ancak Kürdistan'daki ulusal bağımsızlık savaşını tarihe gömmeye yetmedi ve bundan sonra da yetmeyecektir.

Önümüzdeki süreç, küçük-burjuvazinin dar-milliyetçi görüşlerine olduğu kadar, sosyal-şövenizmin şu ya da bu boyuttaki kalıntılarını söküp atmanın, birleşik mücadele alanları yaratmanın ve sosyalizme giden yolun çok çeşitli olduğunun bilinciyle, tüm yalıtılmışlık zincirlerini kırmak, 20'lerin TKP'si ya da Şeyh Said önderliğindeki güçler olmadığımızı kanıtlamanın sürecidir. Var olma yok olma sürecidir. Var olmakta karar kılınmışsa, yapılacak olan, TC'nin yarattığı kuşatıcı ve boğucu ateş çemberini kırmak için, gözü kara bir biçimde, imha olmayı da göze alarak, Komünistçe fedakarlıkla, devrimci değer ve yargıları yozlaştırmadan bu çemberin içine girmeli, onu bedelimiz ve bilincimizle söndürerek, kendi özgürlük ateşlerimizi -aynı zamanda sömürgecilerin ölüm ateşlerini- yakmak olmalıdır. Kürdistan'ın da Türkiye'nin de kurtuluşu ve geleceğin sosyalist şura cumhuriyetlerinin birer bileşeni olmanın yolu buradan geçiyor. Aksi tutum, kendimize ne payeler biçsek biçelim, zamanı geldiğinde ölümü göze almamak, yaşamın güzelliği ve kutsallığı üzerine ahkam kesmek, kölece yaşama boyun eğmek anlamına gelecektir. Kölece yaşama boyun eğiş teslim olmak değilse bile, egemen yaşam biçimine eklemlenmek, duyarsızlık mikrobunun bedene girerek bilinci kemirmesine ve bir hiç olarak yitip gitmeye razı olmaktır.

Böylesine amaçsız, onursuz ve hiçlikle özdeşleşen kolay bir yaşamı yeğlemektense; savaş alanında, geleceğe

bir miras bırakan her ölümümüzün, aynı zamanda bir yaşam olduğunu, beynimize/bilincimize ve günlük yaşamımıza, ilişkilerimizin her bir halkasına kazıyarak, zor ama özgürlük kokan bir yaşamı yeğlemek gerekir. Bir başka deyişle, gerek sosyal-şövenizmin duyarsızlığını, gerekse ülkeye yabancılaşmanın, reformizmin serin sularında kulaç atmayı yeğlemektense, güle olan sevdasını anlatmak isteyen bülbül'ün, çevresini kuşatıp hareketsizliğe mahkum eden dikenlere karşı, ölümü göze alarak, bağı parçalanıncaya kadar ötüşündeki yakıcı ateşi avuçlarımızda taşımaya göze almak gerekir. Düşmanın kuşatıcı ve yok edici cephesini yarıp/gedikler açmak ve yıkmak buradan geçer. Düşmanın başarısızlığı da, konulacak eylemlerin birleşiklik ve ardışıklığına, bu yolda atılacak adımların kararlılığıyla ve özellikle de bugün sergilenen eylemliliğin tek yanlılığına düşmeden, onunla sidik yarışına girmeden ve onun bir yedeği durumuna düşmemeye özel bir dikkat göstererek, PKK'nın bir FKÖ, bizlerin de FHKC, FHKPC ya da Ebu Nidal olmaya çağımızı, her eylem ve davranışlarımızda, kanıtlamaktan bu konudaki kararlılığımızı ortaya koymaktan geçer.

Sözü Komünintern'deki Hollanda delegesinin "İzvestiya" gazetesinden alıntulduğu bir benzetme ile bağlayalım:

"İngiltere hem Shakespeare'in hem de Leyd George'un ülkesidir. birincisi bir güldürü ustasıydı, ikincisi de öyle. Birincisi dünya çapındaki ünlü tarihi dramların yaratıcısıydı, ikincisi de bu işe özendi. Birincisi bir hiç uğruna kuru gürlüğü ko-partırdı, ikincisi de. Birincisi olmak ya da olmamak sorusunu ortaya attı; ikincisi şimdi aynı soruyla karşı karşıya. İkisi arasındaki tek fark şu:

"Birincisi tarihteki yerini dehası sayesinde, barışçı yoldan kazandı; ikincisi ise bu yeri şiddet yoluyla zaptetti." (48)

M.Kemal Shakespeare değildi. Zaferini de barışçı yoldan elde etmedi. Tam tersine, tarihteki yerini, döktüğü kan ve gözyaşıyla, yarattığı acılarla elde etti. Koşullar, karşıtı olan sınıfların karakterleri, iç ve dış ilişki ve çelişkiler, bunların renk verdiği örgütlülük düzeyi vb. nedenler, zaferde payı olan etmenlerdi. TC'nin şimdiki yöneticileri de Leyd George değiller. Ancak tarihteki yerlerini şiddet yoluyla elde etmek istedikleri kesin.

Yazının başından beri andığımız KHK'ler, Kürdistan ve Türkiye'nin komünist, devrimci ve yurtsever güçleri için olduğu kadar, TC için de "olmak ya da olmamak" sorusunun ortaya atıldığı bir savaş ilanıdır. Yanıtını kimliğimize uygun

eylemli ve kararlı yaşamamız, ya da eylemli yaşamımıza uyacak kimliğimiz belirleyecektir. Bu Kürdistan'lı komünistler açısından böyle olduğu kadar, Türkiyeli komünist, devrimci-demokrat ve ilericiler için de böyledir.

YARARLANILAN KAYNAKLAR:

- 19-METE TUNCAY. T.C.'de Tek Parti Yön. Kur. S.175
- 20-METE TUNCAY- Türkiye'de Sol Akımlar, S.367
- 21- F.Georgeon, Türk Milliyetçiliğinin Kökenleri, S.106
- 22-METE Tuncay- T.C.'de Tek Parti Yön. Kurulması, S.273
- 23- Çağlar Keyder age. S.70
- 24- 12 Nisan 1935 tarihli Cumhuriyet'ten akt.METE Tuncay- T.C.'de Tek Parti. S.141
- 25-Mete Tuncay age. S.142
- 26-Mete Tuncay, age. S.143
- 27-Mete Tuncay- Türkiye'de Sol Akımlar S.364-369
- 28- F.Georgeon Türk Milliyetçiliğinin Kökenleri, S.95 Ayrıca Tuncay'ın Tek Parti Yönetiminin Kurulması, S.121-126 aras.
- 29-Mete Tuncay, TC'de Tek Parti S.173
- 30- Kawa Dergisi, 1978 Sayı:1 S.26-32
- 31- Mete Tuncay, age., S.173
- 32- Mete Tuncay, age., S.173-174
- 33- Mete Tuncay, age., S.174 ve 72-73 nolu dipnotlar.
- 34- Mete Tuncay, age., S.174
- 35- El Gazziye Kurdiye, Kahire 1930 S.60'tan akt.Yeni Demokrasi, Yıl:1 Sayı:6 S.37
- 36- Yeni Demokrasi Yıl:1 Sayı:6 Kasım 87 S.37 agy.
- 37- Mete Tuncay, age., S.175
- 38- Em.Kur. alb.Reşat Hallı-T.C.'de Ayaklanmalar, S.489-490
- 39- Meydan Larousse, Cilt:12 S.420-421
- 40- 12 Nisan 1990 Hürriyet,
- 41- 11 Nisan 1990 Cumhuriyet,
- 42- 12 Nisan 1990 Güneş,
- 43- 11 Nisan 1990 Hürriyet. (Akbahut'un Hedef Destekçiler demeci.)
- 44- 27 Nisan 1990 İstanbul Bayram
- 45- Yeni Forum. Nisan 1990, Cilt:11 Sayı:251, s.8
- 46- 2000'e Doğru, 20 Mayıs 1990 Yıl:4 Sayı:19 S.23'de "Komün' dergisinin "irademi haricinde, bilinen nedenlerden dolayı otosansür" uygulayacaklarını, "bir iki adım geri" atacaklarını, "mevziye çıkmama gibi bir" düşüncenin, "mevziyi kaybetmek" olacağı vb. açıklamaları tipik bir örnektir. Yine 2000'e Doğru dergisinin 27 Mayıs 1990 Yıl:4, Sayı:20 S.25'te "Hedef" dergisinin açıklamaları da KHK'lere boyun eğişin tipik örneklerindendir. Özgürlük Dünyası'nın Mayıs 90'da çıkan 19. ve daha sonra çıkan 20. sayısı, Yeni Öncü dergisinin KHK'lerden önce (bir-iki sayı dışında) hemen hemen hiç gündemine almadığı Kürdistan sorununu, KHK'lerle büyük bir yükten kurtulmuşluğun ve yeniden "ütiketmek" üzere soyut tartışmalara dalmaları vb. örnek gösterilebilir.
- 47- 2000'e Doğru, 6 Mayıs 1990, Yıl:4 Sayı:17, S.20. Kürdistan halkı, günlük basını, KHK'lere boyun eğdiği için protesto ettiğini ve gazete satışlarındaki düşüş oranının %30'a, %60 arasında olduğunu belirtiyor. Bu İ.Beşikçi'nin İstanbul 2 No'lu DGM Başkanlığına verdiği 15 Mayıs 1990 tarihli dilekçelerinde ve ARD televizyonuyla yaptığı röportajda değindiği gibi, Kürdistan halkı "alın başımızı başımıza çalın, biz de kendi işimize bakalım" diyerek kafa tutması, takınması gereken tavrın ne olacağını işaretini vermesidir.
- 48- Emre Adıgüzel, (Derleme) Komünitem Belgelerinde Türkiye Kurtuluş Savaşı. S.75

Rızayê Saké

TEMEL TEZLER VE TAVRIMIZ KÜRDİSTAN DEVRİMİ ÜZERİNE

Geçen Sayıdan Devam

(S. Erdoğan, H. Can, H. Mir)

Kürdistan sömürge bir ülkedir. Sömürgecilik feodal dönemden devranılmıştır. Geilişmesi içinde TC sömürgeciliği daha da katmerleştirmiş, pekiştirmiştir. Farklılıklar olmasına rağmen Kürdistan'ın diğer parçaları içinde durum öz olarak aynıdır. Bugün Suriye ve Irak işgali altındaki bölgeler geçmişte Osmanlı işgali altındaydı. I.Dünya savaşı süreci içinde önce İngiltere ve Fransız emperyalistlerinin sömürgesi konumuna geçti, sonra Suriye ve Irak'ta kurulan manda devletlerinin yönetimine bırakıldı. İran'ın sömürgeleştirdiği Kürdistan'ın bu parçası ise, feodal dönemden beri Fars işgali altında bulunuyordu.

Söylemeye gerek yok ki, sömürgeleştirme sürecine karşı Kürdistan'ın bütün parçalarında durmayan bir mücadele sürdü. Osmanlı'nın son dönemlerinde "Kürt beyliklerinin" sömürgeleştirme sürecine karşı ayaklanmaları İngiliz ve Fransız işgalcilerine karşı ayaklanmalar, Kuzeydoğu Kürdistan'da zaman zaman ciddi başarılar elde eden ulusal ayaklanmalar, Kuzey Kürdistan'da feodal, burjuva-feodal önderlikteki ayaklanmalar bu gelişmelere örnek gösterilebilir. Bu ayaklanmaların ortaya çıkardığı diğer önemli bir özellik ise, emperyalistler ve onların bölgedeki uşakları sömürgeci devletler tarafından parçalanmış bulunan Kürt ulusunun birçok ayaklanmada, bu parçalanmışlığı tanımayışı, ortak, birlikte hareket etmesidir. Ağrı ayaklanmasına Doğu Kürdistan'lıların verdiği destek, Güney Kürdistan'daki ayaklanmaya Kuzey Kürdistan'da verilen destek sadece bu örneklerden bazılarıdır. Unutmamalı ki, daha yakın tarihe kadar Güney Kürdistan'daki ulusal kurtuluş hareketine, özellikle Kuzey Kürdistan'daki belli aşiretlerden direkt, pratik katılım söz konusu idi. O halde Kürdistan'ın parçalanmışlığı, her parçadaki Kürt ulusunun ayrı ayrı kültürlerle yüz yüze gelmesi, belli bir farklılık oluşturmaya rağmen, ulusal dayanışmayı, bir ulus olma özelliğini ortadan kaldırmamıştır. Bir yandan, Kürt ulusu dört parçaya bölünse de bir ulustur demek, fakat öte yandan Kürt ulusunun Kürdistan toplumunu tanımayan 'dışardan bir yorumcunun' ruh halini sergiliyor. Bugün pratikte olanın dış görüntüsüne bakıp, alttan alta kaynayan, gelişen esas

eğilimi görmüyoruz.

Önce şu tespit edilmelidir. Kürdistan siyasal bağımsızlığı olmayan ilhak ve işgal edilmiş, parçalanmış bir ülkedir. Ezilen bir ülkedir. Yabancı baskısının tipik biçimi sömürgeciliktir. Kürdistan'ı sömürgeleştiren dört sömürgeci ülke, emperyalistlerin desteğine sahiptir. Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi, emperyalistlerin bu bölgedeki etkinliğini, sömürsünü daha da kolaylaştırmaktadır. Bunun içindir ki, Kürdistan'da sömürgeciliğe karşı yürütülen mücadele emperyalizme karşı yürütülen mücadeledir. Burda, değişik emperyalist devletlerin çıkar çelişmeleri yüzünden, Kürdistan'ı sömürgeleştiren bölgedeki sömürgeci devletlerle zaman zaman çelişkiye düşmeleri ve gelişme eğilimi gösteren Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bazen el altında, bazen açıkça teslim alma girişimleri ise, emperyalizmin uzun süreli stratejisinin birer yansıması olarak değerlendirilmelidir.

Sömürgecilik, Kürdistan'da komprador-feodal uşak bir sınıfa dayanmaktadır. Bütün varlıklarıyla sömürgeciliğin Kürdistan'daki uzantısı durumunda ki bu uşak sınıf, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının direk hedefidir. Sömürgecilere yönelen mücadele, sömürgecilerin ekonomik-siyasi dayanakları olan bu sınıfları, onların oluşturdıkları kurumları karşısında bulacaktır. Ne ki, bu sınıfları, ayakta tutan nedenleri sömürgeciliğidir. Biz, komprador-feodal uşak sınıfı emperyalizmden ve sömürgecilikten ayrı düşünmüyoruz. Kürdistan devriminin birinci ve ilk hedefi sömürgeciliktir derken, -dışarda- emperyalistleri, ülke içinde ise uşak sınıfları sömürgeciliğin destekçileri, tamamlayıcıları olarak değerlendiriyoruz. Mücadelenin gelişme seyri içinde gerek emperyalistler, gerekse de sömürgeciler, klasik uygulamaların iflas ettiği noktada, uşak sınıflarla "yeni çözüm" yollarına, yeni kurumlaşmalara gidebilirler. Bu açıdan Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketinin, modern anlamda proleteryanın bakış açısıyla ele alınması demek, kurtuluş olgusunu emperyalizmden, sömürgecilikten ve onların uşak sınıflarının tümünden kurtulmak olarak görmelidir. Bu kendini, proleterya önderliğinde işçi köylü temel ittifakına dayanan demokratik bir Kürdistan

yaratma mücadelesinde ifadesini bulur. Proletaryanın mücadeleye önderlik etmesi, dar ulusal bakış açısını reddetmesi, bölgede çıkabilecek devrimci alternatiflerle ittifaka-birleşmeye hazır olması, kendini her türden milliyetçilikten ayırması anlamına gelir. Sosyal gelişme Kürdistan devrimini Türkiye'ye ya da uygun olan öteki ülkelere yayma olanağını gündeme getirebileceği gibi, sömürgeci ülkelerde proletarya önderliğinde meydana gelebilecek sosyal hareketlerle, devrimlerle birleşme noktasına götürebilir. Biz sadece bugünden olabilecek iki ana eğilimi belirledik. Yoksa ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin pratiği bugünden hesaplanamayacak, kimilerinin yaptığı gibi bütün çerçevesi bugünden çizilemeyecek yeni çözüm yolları gündeme getirecektir. Geçerken şunu vurgulamak istiyoruz; hedeflenen "Kürt devleti" değildir. Proletaryanın hedefi Kürdistan'da başta Kürt ulusundan emekçi sınıflar olmak üzere bütün azınlık milliyetlerin emekçilerini de kapsayan bağımsız birleşik demokratik Kürdistan yaratmaktır. Bu hedef dahi tek başına yalıtılmış, "kendisi için" bir hedef değildir. Amaç, önce yakın halklarla birlikte sovyet cumhuriyetlerine ve giderek dünya sovyet cumhuriyetine doğru mücadeledir. Yalnız sorun güzel hedefler koymak olarak ifade edilemez. Önemli olan bu hedefe giden en uygun yolu, aracı yakalamaktır. Bu yol ve aracın dünya halklarının bugüne kadarki pratik ve teorik hazinelerinden ve bulunduğumuz parçanın özgün özelliklerini incelemesinden çıkartıyoruz. Bu anlamdadır ki, bütün hazır reçeteleri, subjektif niyetler temelinde oluşturulmuş sözde çözüm önerilerini reddediyoruz.

Dünya halklarının mücadele deneyleri zengin örneklerle doludur. Biz Kürdistan devrimini, tek yanlı olarak herhangi bir ülkenin devrimine birebir benzetmeyi yanlış görüyoruz. Her devrim kendi özgünlüğü, somut olguları içinde incelenmelidir. Ancak kimi temel benzerlikler vurgulanabilir. Sovyetler Birliği'nde yaşanmış örnek, Dimitrof yolunun Balkan federasyonunu savunması, Vietnam'lı komünistlerin Hindi Çini federasyonunu savunmaları öne çıkan bazı örneklerdir. Kürdistan'ı kendi somut özellikleri içinde incelediğimizde bağımsız, demokratik, birleşik Kürdistan hedefinin tamamlayıcısı bölge halklarıyla bir sovyet cumhuriyetler, federasyonları yaratmaktır. Bunun alacağı özgün biçimler tamamen mücadelenin gelişme seyri içinde ortaya çıkacaktır. Ama bir kez daha şu kesinlikle bilinmelidir ki, gerek Kürdistan

devriminin, ve gerekse bölge sovyet cumhuriyetlerinin gerçekleşmesinin birinci koşulu, Kürdistan toplumunun kendi özellikleri, somut yapısı üzerinde ortaya çıkacak bir teori ve pratiğin yaratılmasıdır. Kürdistan'ın bir Hindistan ve Cezayir olmadığı doğrudur. Ama bu doğrunun sadece bir kısmıdır. Bilinmesi gereken esas kısmı ise, Kürdistan'ın bir Türkiye, İran, Suriye, Irak olmadığıdır. Kürdistan'ı eğer Hindistan ve Cezayir gibi geçmişteki sömürge ülkelerden ayıran kendine has özelliklerden bahsediliyorsa, Kürdistan'ın kendisini sömürgeleştiren sömürgeci devletlerle taşıdığı temel farklılığı, ayrı toplumsal-siyasal yapıları da devrimci bir hareket (Hele komünist olma iddiasındaki bir hareket) mutlaka belirlemeli, gözönüne almalıdır. Tam da bu somut özelliklerin öne çıkardığı en önemli olgulardan birisi Kürdistan'ın parçalanmasıdır. Bu parçalanma tarihte kalan, Kürdistan toplumunu bugün etkilemeyen, toplumsal gelişme-sınıf mücadelesinde rol oynamayan bir parçalanma değildir. Kürdistan toplumunun gelişmesi önündeki en önemli engellerden birisi sömürgeci parçalanmışlıktır. Kürt ulusunun bu parçalanmaya karşı kayıtsız kaldığı, düzeltme yönünde mücadele etmediği ise, Kürdistan'da ki mücadele eden siyasi güçlerin örgütlenmelerin yapıları hakkındaki yeterli bilgi sahibi olmamanın dahası kimi önyargıların ürünüdür. Şu kadarı dahi gösteriyor ki, Kürdistan'ın herhangi bir parçasında burjuva-feodal önderlik altında da olsa gelişen mücadele (üstelik bağımsız bir Kürdistan hedefi değil, otonomi hedefi ile) sömürgecilerin uykusunu kaçırmakta, onları yeni önlemler almak zorunda bırakmaktadır. Güney Kürdistan'da 70'lerde alevlenen ulusal kurtuluş hareketi Kuzey Kürdistan'daki Kürt ulusunu derinden etkilemiş, hatta ordaki hareketin devamı niteliğinde Kuzey Kürdistan'da örgütlenmeler oluşmuştur. Yakın zamanda gerçekleşen Kuzey Kürdistan Serihildan'ına Güneybatı Kürdistan'dan pratik destek gelmiştir.

Netice itibarı ile parçalanmışlık sosyal-ekonomik gelişmenin önünde önemli bir engeldir. Ancak parçalanmışlığın getirdiği belli sorunlar özellikle ilkel milliyetçi akımlarda mücadeleyi bulunduğu parçayla sınırlandırma eğilimlerini güçlendirmiştir. Ne ki, mücadelenin aldığı trajik yenilgiler ilkel milliyetçi örgütlenmeleri-stratejileri giderek etkisizleştirmekte, ikinci plana düşürmektedir. Komünistler birleşme hedefini önlerine koyarlarken, hayalci değildirler. Biz bugün olanla, yarın olanı-olabileceği

birbirine karıştırmıyoruz. Bu durum komünistlerin güçleri oranında öncelikle bulundukları parçada yoğunlaşmalarını, ama giderek bütün Kürdistan sathına yayılma hedefini önlerine koymayı gerektiriyor. Bu tavır bazılarının zannettiği gibi "devlet sınırlarını temel almak" değil, somut güç sorunudur. Sınırlı bir güçle bütün parçalara yayılabilmenin, onun yolunu açmanın planıdır. Komünistlerin bulundukları parçada -ezen ülkelerdeki sınıf hareketiyle bağıni koparmadan- mücadeleyi yoğunlaştırmaları diğer parçaları da etkileyecek, giderek oralarda da yayılacaktır. Buradan şu sonuca varıyoruz: Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin başarıya ulaşamamasının en temel nedenlerinden birisi ilkel milliyetçiliğin mücadeleyi planlı-programlı bir şekilde bütün Kürdistan sathına yaymaması, belli parçalarda sınırlamasıdır. Desteğin Kürdistan'daki ulusal duygularla-bağlarla daha çok kendiliğinden olmasıdır. Gerçekte ise Kürdistan'ın dört parçaya bölünmesi devrim açısından belli dezavantajlar taşımalarına rağmen, iyi değerlendirildiğinde kimi avantajları da içinde taşımaktadır. Öncelikle sömürgecilerin menfaat dalası yüzünden birbirlerine girmeleri, sürekli bir ittifak sağlayamamaları, sömürgeciliğin zayıf yanlarından birisidir. Modern anlamda bir ulusal kurtuluş hareketi imkanları ve gücü oranında dört parçada birbirini tamamlayan bir mücadele geliştirirse rahat manevra, geniş mücadele alanlarını iyi değerlendirebilir. Ezen ülkelerin devrimci-komünist hareketi ile enternasyonalist birlikler kurarak iktidar hedefini yakınlaştırabilir. Bugün dahi Güney Kürdistan'daki mücadeleye diğer parçalardaki mücadele ya da Kuzey Kürdistan'daki mücadele öteki parçalardan direkt destek ve imkan alabilmektedir. Bu mücadelenin birleştiği durumda ne biçim olanakların çıkacağı kendiliğinden anlaşılabilir. Görmek isteyen herkes, şunu rahatlıkla artık görebilir ki, Kürdistan'da ki mücadele tamamiyle kendi özgün dinamikleri üzerinde yükselmektedir. Soruna Türkiye Devrimci Hareketinin durumu açısından bakıldığında, her ne kadar pratiğin zorlamasıyla kimi değişiklikler ve olumlu adımlar atılmasına rağmen yine de geçmişin önyargılarından kurtulamamakta, eski alışkanlıklar, tezler tekrarlanmaktadır. Değişiklikler bilinçli bir çabanın ürünü değil, kendiliğinden ve pratiğin zorlamasıyla olduğu için istenilen sonuca ulaşması da mümkün değildir. Yine de eğer Türkiye devrimci hareketi küçük-burjuva devrimci ulusal hareketten bu denli etkilenebiliyorsa, komünistlerin

önderliğindeki ulusal ve sosyal kurtuluş hareketinden daha ileri düzeyde etkileneceği de bir gerçektir. Başa dönersek parçalanmışlık olgusu Lenin'in deyimi ile;

"İki türlü tarihsel haksızlık vardır. Bazıları tarihin temel akışından uzaktadırlar, bu akışı durdurmazlar ya da onun gidişini engellemez ve proletaryanın sınıf savaşımının yaygınlaşmasına ve daha derin kökler atmasına engel olmazlar. Bu cinsten tarihsel haksızlıkları düzeltmeye çalışmak, elbette akılcı bir şey olmaz. Almanya tarafından Alsace-Lorraine'in ilhakını örnek verelim. Hiç bir sosyal-demokrat parti bu cins bir yanlışlığın düzeltilmesini programına almayı düşünemez, ama öte yandan da hiç bir sosyal-demokrat parti, işledikleri bu suç yüzünden bütün egemen sınıfları lanetlemek ve bu haksızlığı protesto etmek görevinden kaçınmaz... Ama bizim istemimizin dürtüldü, tarihsel bir haksızlıktan yakınma değildir, ama daha çok serflik kalıntılarının ortadan kaldırılması ve kırsal alandaki sınıf savaşımının yolunun açılması gereksinmesi, yani proletaryanın çok ivedi ve çok "pratik" bir gereksinmesidir.

Burada değişik bir cins tarihsel haksızlık, toplumsal gelişmeyi ve sınıf savaşımını doğrudan hala geciktiren bir haksızlık vardır. Bu cinsten tarihsel haksızlıkları düzeltme çabasını reddetmek, "kırbac cezasını, kırbac cezasının tarihsel olduğu gerekçesiyle savunmak" anlamına gelir"

(Lenin, İşçi Sınıfı ve köylülük, Sf.41-42, Aç L.)

Kürdistan'ın parçalanmışlığı olgusu doğrudan doğruya sınıf mücadelesini ve toplumsal gelişmeyi engelliyor. Bu nu görmek istemeyenleri, sosyal gelişmeye sırtını çevirenleri Lenin'in deyimi ile "kırbac tarihi bir kırbac olduğu için onu savunmak" durumuna düştüklerini belirtiyoruz. Biz siyasal gurupların ya da Türkiye solunda hayli yaygın olan "sol teorisyen"lerin niyetleriyle uğraşmıyoruz. Ama ortaya çıkan sonucun hiç te iyi olmadığı yeterince açıktır.

Türkiye solunun önemli bir hastalığı kimi kavramları fetişleştirmesi, onlara taşıdığı anlamlar dışında anlamlar yüklemesidir. Türkiye'de solun genel olarak (istisnalar hariç) ulusal sorundaki kötü ünlü geçmiş deyim yerinde ise onları bir iç savunmaya itmiştir. Kendi günahlarının da ürünü olarak Kürdistan'da güçlenen küçük-burjuva akımla, proleter devrimci akımı bilinçli olarak bir ve aynı göstermektedir. Uzağa gitmeye gerek yok. Ekim yazarı S.Metin PKK hareketinde

"sosyalizm için olanaklar" bulmasına rağmen Kawa'yı "Marksist lafızı kullanmasına rağmen milliyetçi" olarak suçlayabilmektedir. Aslında Türkiye'deki solun tipik özelliği budur. 70'lerden bu yana ulusal sorunda gerek teorik-siyasi planda, gerekse örgütlenme alanında bir dizi değişiklik yapmalarına rağmen, sosyal gelişme Kürdistan'lı komünistlerin önerilerini-projelerini ana hatlarıyla doğruladığı halde, hala daha Kürdistan'lı komünistler "milliyetçi", kendileri ise 'komünist' olabilmektedir. Bu durum öteki şeylerin yanında ezilen ülke proletaryasına güvenisizlikten, ezen ulusun kendini her şey görme tavrının uzantısıdır.

Kürdistan'ın sömürge yapısı hemen bütün parçalarda siyasal yapının şekillenmesinde, hakim devlet örgütlenmesinin kurumlaşmasında önemli farklılıklar, sömürgeci ülkeye göre taşımaktadır. Güney Kürdistan'dan, Kuzey Doğu Kürdistan'da ve Kuzey Kürdistan'da siyasal yapıda egemenlerin hükmetme biçimlerinde her zaman ezen ülkelere göre farklı uygulamalar-farklı sistemler sözkonusu olmuştur. Biliniyor "Takir-i Suktin" kanunları, "Mecburi İskanlar", "Bölge Valiliği" gibi kurumlaşmalar esasta Kürdistan'a has uygulamalardır. Bugün artık en sıradan kişi dahi şunu rahatlıkla görebilmektedir ki, çeşitli yasaların uygulanması devletin örgütlenme ve etki biçimleri Diyarbakır'da, Van'da, Kars'ta vb. gibi yerlerde değişik olmakta, İzmir, Ankara, İstanbul gibi yerlerde ise daha değişik olmaktadır. TC gelişmesinin en 'rahat' olduğu dönemlerde, burjuva demokratik kırıntıların yaşandığı, siyasal ortamın nisbeten demokratikleştiği zamanlarda dahi, Kürdistan'a askeri zordan, baskı ve zulumden başka bir şey götürmemiştir. 1960 darbesinden sonra Türkiye'de siyasal ortam nisbeten demokratikleşirken, Kürdistan'da mecburi iskanlar gündeme getirilmiş, sürgünler yaşanmıştır.

Şu olgu dahi gerçeği esas olarak ortaya koymaktadır. Bölge Valiliği, Köy koruculuğu, sürekliliği sağlanmış olağanüstü hal Kürdistan'a has uygulamalardır. Bu durum sömürge ülke ile, sömürgeci ülke arasındaki temel toplumsal, siyasal farklılıktan ileri gelmektedir. Sömürgeciler kendilerini sürekli olarak diken üzerinde hissetmekte, yönetimlerini sağlayabilmek için askeri zora, faşist baskıya başvurmaktadırlar. Nasıl ki, Fransız emperyalistlerinin Fransa'daki uygulamaları ile, Cezayir'deki uygulamaları bir değilse, ABD'nin merkezdeki uygulaması ile Vietnam'daki uygulaması bir

ve aynı değildi ise, sömürgeci dört ülkenin kendi halkına karşı uyguladığı yönetim biçimi ile, Kürdistan da uyguladığı yönetim biçimi arasında temelde fark vardır. TC'nin (ötekilerinde) ekonomik, siyasal olarak zayıf olması, dahası içte nispeten güçlü bir muhalefetin olması Türkiye'de de baskı ve zor gündemden kalkmamaktadır. Esas eğilim anti-demokratik gerici-liklerdir. Burada sadece TC'nin (aynı şekilde diğer sömürgecilerin) Kürdistan'da daha zor bir durumda olduğu ve sürekli olarak buraya özgü taktikler, örgütlenmeler geliştirdiklerini belirtmek istiyoruz. Sömürgecilik kısaca siyasal alanın şekillenmesinde işgalci ülkeye göre farklı uygulamalar şeklinde kendini göstermektedir.

Siyasal alanda ana hatlarıyla ortaya koymaya çalıştığımız bir tablo, ekonomik alanda da kendine has özgünlükler göstermektedir. Kürdistan'da feodal artıklar önemli bir yer tutmaktadır. Alt yapıda marabacılık, yarıcılık, kiracılık vs. şeklinde kendini gösteren feodal ilişkiler, üst yapıda aşiret kurumu, ağalık, şeyhlik, dedelik vs. şeklinde kendini göstermektedir. Kapitalizmin Kürdistan'a girmesi ile, feodal yapı alt ve üst yapıda çözülmeye, bozulmaya yüz tutmuştur. Bugün küçümsemeyecek bir kapitalist gelişme sözkonusu. Kürdistan'ın ekonomik yapısını kapitalist pazarın oluştuğu, feodal üretim ilişkilerinin giderek bozulduğunu ama, yarı-feodal zincirin henüz daha aşılmadığı bir yapı olarak değerlendirebiliriz. Yarı-feodal kavramın feodalizminden kapitalizme geçiş, feodal ilişkilerin kapitalist ilişkilerle iç içe geçtiği kapitalizmin giderek ağırlık kazandığı bir anlamda kullanıyoruz. Kimilerinin şematik olarak yarı-feodal tanımını sadece Çin örneğine benzetmelerini, bilimsellikten uzak, yanlış bir değerlendirme olarak görüyoruz. Kelimenin kendisinden anlaşılabileceği gibi yarı-feodalizm bir geçiş toplumdur. Bu kendini Çin'de feodal sistemin ağırlığı olarak gösteriyordu, ama Rusya'da kapitalist üretim ilişkileri hakim olmasına rağmen tarımdaki feodal kalıntılar ve üst yapıdaki monarşik yapıdan dolayı yarı-feodal olarak adlandırılabilirdi. Kapitalizm çarpık ve dışarıya bağımlı olarak gelişmekte (tarımda da bu geçerlidir). Ancak, sömürgecilik sosyal gelişmelere paralel olarak çoğu kere feodal ilişkileri onların kurumlarını ayakta tutup, ulusal kurtuluş savaşına karşı kullanmak istemektedir. Zira feodal ilişkiler, mezhepçilik, aşiretçilik vb.'leri uluslaşmanın, ulusal birliğin gelişmesinin önünde engel oluşturmaktadırlar. Bu

böyle olduğu için TC Kuzey Kürdistan'da birçok aşireti silahlandırmakta, ayakta tutmakta, ulusal kurtuluş savaşına karşı kullanılmaktadır. Kürdistan'da aşiretçiliğin, dini etkilerin bu denli yaygın olması rastlantısal değildir. Bu esas olarak, feodal ekonomik ve siyasi ilişkilerin devam eden etkisinin ürünüdür. Marks konumuzla ilgili olarak şöyle demektedir: "Tam tersine, şurada katolikliğin, burada politikanın niçin başrolü oynadığını açıklayan şey, orada yaşayan insanların yaşamlarını kazanma biçimidir" (Kapital Cilt I, Sf.97, 34 nolu dipnot). Kürdistan'da aşiret yapısının şeyhlik, dedelik gibi kurumlaşmaları görmek ve fakat bunun feodal ilişkilerle bağını kurmamak aynı zamanda Marksist ekonomi politik öğretisi-ne de ters düşmektedir.

Kürdistan'daki kapitalist ilişkiler önemi küçümsenmeyecek bir proletarya yaratmıştır. Kürdistan kırından şehirlere doğru bir nüfus akışı yaşanmakta, Kürdistan şehirlerindeki zayıf sanayileşme olgusundan dolayı bu akış esas olarak sömürgeci metropollere olmaktadır. Kürdistan'da devrimin ilk ve temel hedefi ulusal kurtuluş olmasına rağmen, komünistlerin işçi sınıfı içinde çalışma perspektifini kaybetmemeleri gerekiyor. İşçi sınıfı mücadelenin ideolojik, siyasi, örgütsel önderliğini alabilecek düzeydedir. İşçi sınıfının önderliği Komünist Parti aracılığıyla gerçekleşir tezinin içi boşaltılmamalı, komünistler sınıfın öncüsünü, giderek kendisini mücadeleye çekebilmeli, onunla birleşmelidirler. Kürdistan'daki ulusal kurtuluş hareketinde köyün ve şehrin birbirine karşı durumunu mekanik olarak Çin'e ya da başka bir yere benzetmek yanlıştır. Bütün halkların mücadelesinden, tecrübesinden öğrenilecek çok şey var. Bu kesindir. Esas olan, ML teorisinin ışığı altında Kürdistan'ın somut yapısının özelliklerinin ortaya çıkardığı durumu doğru tespit etmek, buna uygun bir hat izlemektir. Kürdistan'da kırsal alanlarda yürütülecek silahlı köylü mücadelesi, kurtarılmış alanlar kurma yönündeki mücadele doğrudur. Ama tek başına kırlar ve köylülük esastır deyip, şehirlerdeki mücadele, işçi sınıfının rolü ikinci plana itilemez. Ülkemizin örgütünde şehir-kır ikilemi birbirini karşılıklı olarak destekleyen-tamamlayan bir şekilde birleştirilmelidir. Düşmanın askeri, siyasi örgütlenmesi, Kürdistan'da bugüne kadarki mücadelenin pratik tecrübesi şehirlerin rolünün çok önemli olduğu, yaygınlaşmamış belli, kırsal kesime sıkıştırılmış mücadelenin yenilme ihtimalinin çok büyük olduğunu göstermiştir. Şüphesiz mücadelenin belli

ara aşamalarında kırlar, ya da şehirler öne çıkabilir. Bu her somut durumda düşman cephesinin içinde bulunduğu durum, devrimci güçlerin örgütlenme ve mücadele seviyeleri, genel olarak kitlelerin mücadelelerindeki duruma göre belirlenmelidir. Kürdistan'daki son gelişmeler şehirlerin öneminin küçümsenmeyecek derecede arttığını, şehirlerdeki mücadele ile desteklenen kırsal alandaki gerilla hareketinin rahat nefes aldığını, başarı şansının arttığını gösteriyor. Hedef kırlarda yaygınlaştırılmış bir silahlı mücadele, şehirlerde bölgesel ayaklanmalar, giderek tüm ülke çapında siyasal ayaklanmanın gerçekleştirilmesidir.

Kürdistan'daki mücadelenin kendine özgü en önemli bir diğer özelliği ise, sömürgeci ülkenin emekçi halkıyla, devrimci hareketi ile iç-içe geçme durumu. Bu durum Kürdistan devriminin, ama aynı şekilde sömürgeci ülkenin devrimci hareketinin de bir avantajıdır. Soruna Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçeğinde bakıldığında, Türkiye metropollerinin nüfusunun önemli bir kesiminin Kürdistan kökenli olduğu görülebilir. Büyük sanayi merkezlerinde iç-içe olma durumu daha da belirgindir. Komünistler bu duruma uygun taktikler izleyebilmeli, ezen ve ezilen ülke işçi sınıfı arasındaki güvensizliği de kaldırmanın, enternasyonalist birlik ve dayanışmayı sağlamanın aracı haline getirebilmelidirler.

Kürdistan'daki komünistlerin bağımsız-birleşik-demokratik Kürdistan (sosyalizmi hedefleyen) istemi daha önce de belirttiğimiz gibi tek başına mutlak bir istem değildir. Ortaya çıkacak şartlara göre bölgede Kürdistan'ın herhangi bir parçası ile sömürgeci ülke halkıyla birlikte federasyon tipinde iktidarlarda kurulabilir. Yılmaz Güney'in Ön Asya Sosyalist Cumhuriyetler Birliği fikri bu konuda iyi bir örnektir. Komünistler açısından burjuva Kürdistan seçeneğine karşı, sosyalist Türkiye tercih edilir. Bizim için bu açıktır. Biz sadece değişik sosyal, siyasal, ekonomik ilişkilerden, tarihsel ve toplumsal şekillenmeden dolayı bağımsız örgütlenmeyi savunuyoruz!

Değişik sosyal ve ekonomik yapı, sınıf ilişkilerini, devrim perspektifini farklı olarak ortaya çıkarmaktadır. Tespitimiz somut durumla uygunluk gösterdiği gibi ML teori tarafından da doğrulanmaktadır. Leninizmi II.Enternasyonal oportünistlerinden ayıran en temel özelliklerinden birisi ezen ve ezilen uluslar arasındaki farkın kavranmasıdır. Komünist Enternasyonal sömürgelerdeki,ezilen uluslardaki devrimle, ezen ülkelerdeki devrimi

birbirinden ayırmış, farklılığı açıkça ortaya koymuştur. Konumuz açısından Enternasyonalin bakış açısını sergileyen iki pasaj aktarmak istiyoruz;

"Sömürgelerdeki burjuva-demokratik devrim, bağımsız bir ülkedeki burjuva-demokratik devrimden, esas olarak, onun emperyalistlerin köleleştirilmesine karşı ulusal kurtuluş mücadelesi ile organik bir şekilde bağlı olması noktasında farklıdır" (Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, Leninizm Dizisi Sf.144)

"Burjuvazinin başka halkları ezdiği, devrimin tüm aşamalarında karşı devrimci olduğu, kurtuluş savaşının momenti olarak ulusal momentin eksik olduğu emperyalist ülkelerdeki devrim ile, başka devletlerin emperyalizm tarafından ezilmenin devrimin bir faktörü olduğu, ulusal burjuvazinin belirli bir aşamada ve belirli bir zaman boyunca kendi ülkesinin, emperyalizme karşı mücadelesini desteklediği, ulusal momentin, kurtuluş savaşının bir momenti olarak devrimin bir faktörünü oluşturduğu sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrim, birbirinden temelden farklı iki şeydir" (Age. Sf.157)(abç.)

Kürdistan'ı işgal eden sömürgeci devletlerde ulusal moment, emperyalizme karşı kurtuluş savaşı, bu ülkelerin devriminde ikinci bir yer tutmaktadır. Emperyalizmin veya başka bir devletin direk işgali söz konusu değildir. Emperyalizmden bağımsız olmasa da, siyasi bağımsızlıkları, devlet bütünlükleri vardır. Emperyalizmin baskısı, dolaylı olarak, uşakları aracılığıyla gündemdedir. Devrimin birinci ve ilk hedefi yabancı baskısı, yabancı bir devlet değil, iç gerici-liklerdir. Gündemde olan ulusal kurtuluş savaşı değildir. Ulusal öge belli-belirsiz ikincil bir rol oynamaktadır.

Kürdistan söz konusu olduğunda toplumsal ve siyasi gelişmeyi belirleyen, esas etmen, ulusal baskı, sömürgeci ilişkilerdir. Kürdistanlı komünistler "kendini" burjuvazilerine karşı mücadele ederlerken, mücadelenin asıl amacına varabilmesi için, içinde bulundukları durumu doğru tespit etmeleri gerekir. Sorun kendini şöyle dayatır. Bağımsızlık için mücadele edilmeden, ulusal kurtuluş için mücadele edilmeden burjuva milliyetçiliğine karşı başarı ile mücadele edilemez. Dimitroff yoldaş şöyle der:

"Ezilmiş bağımlı bir ulusun komünistleri kendi uluslarının halkı arasındaki şövenizme karşı başarı ile savaşabilmek için, pratikte aynı zamanda uluslarını yabancılardan boyunduruğundan kurtarmak içinde savaşmakta olduklarını göstermeli-

dirler." (Faşizme Karşı Birleşik Cephe Ekim Yayınları Sf.207)

Lenin yoldaş, Polonya'nın özgülünde bu sorunu daha açık ve anlaşılır olarak şöyle koyar:

"...enternasyonal şu anda Polonya'nın bağımsızlığını programına bir madde olarak koyamaz; ama Kautsky, Polonya'lı sosyalistlerin böyle bir istemle ileri çıkmaya tam hakları olduğunu belirtmiştir. *Sosyalistler açısından, ulusal baskı ve zulüm mevcut olduğu bir durumda, ulusal kurtuluş görevlerini görmezlikten gelmek kesin olarak yanlıştır.*" (Lenin, Ulusların Kaderini Tayin Hakkı Sf.102 - Abç.)

Aslında Leninizm sömürge devrimlerine her zaman büyük bir önem vermiş, onun ezen ülke devrimlerinden taşıdığı farklılığı özellikle vurgulamıştır. Sömürge ve sömürgeci ülkedeki farklı özgün durum, proletaryanın karşı karşıya olduğu değişik görevler, ayrı sınıf ilişkileri ve ittifak biçimleri, tarihi toplumsal şekillenme proletaryanın bağımsız örgütlenmesi ni görev olarak dayatmaktadır. Bu tespitemizin karşısına kimi ülkelerin özgün koşullarında ortaya çıkmış çözümleri önermek fazla inandırıcı olmamaktadır. Komünist taktiğin en önemli özelliği şudur; Farklı durumlarda farklı davranmak gereklidir. Bu siyasal, ideolojik, ekonomik sürecin tümü için geçerlidir. Dimitrof yoldaşın aşağıdaki bakış açısı öğreticidir.

"Önceden tasarlanmış bütün kalıplara karşıyız. Herhagi bir yerde, ya da her yerde belli kalıplara göre davranmak yerine somut durumu -belli bir yer zaman içinde- ele almak ve ona göre davranmak istiyoruz. Değişik durumlarda komünistlerin davranışları aynı olamaz." (Age. Sf.217)

Tam da bu farklı toplumsal-siyasal yapı, tarihsel şekillenme, Kürdistan proletaryasının önüne bağımsız örgütlenme görevini koymaktadır. En temel olguları şöyle belirtebiliriz. Proletaryanın Kürdistan'daki birincil ve esas görevi ile, sömürgeci ülkelerdeki görevi aynı değildir. Bu, kendini mücadele biçimlerinde, ittifak edilecek güçlerin durumunda, propaganda-ajitasyon biçimlerinde gösterdiği gibi, bugün için ana taktiğin değişik olmasında da kendini göstermektedir. Aynı zamanda Kürdistan proletaryasının, ilişki içinde olduğu sadece bir ezen ülke söz konusu değildir. Kürdistan'ın parçalanmışlık durumu, bugün için dört ayrı ülkenin proletaryası ile karşı-karşıya gelmesini, "bir devletin" sınırlarını paylaşmasını gündeme getirmektedir. Proletarya kendi bağımsız örgütlenmesini için

yaratmadan, dört ülkenin proletaryası ile birlikte, ortak bir örgüt yaratması gerçekçi değildir. Yanısıra ezen ülke proletaryası ile, ezilen ülke proletaryası arasında var olan güven sızlığı da yan bir etmen olarak değerlendirmek gerekiyor. Sosyal-şovenizmin hatırı sayılır egemenliği, ezen ve ezilen ulus proletaryası arasındaki güven-sızlığı daha da derinleştirmekte.

Bağımsız örgütlenmenin karşısına getirilen bir diğer itiraz ise, devlet sınırları sorunudur. Proletaryanın öncülerinin siyasal mücadelede bir devlet sınırlarını esas alması, her zaman için geçerli olan, kimi somut durumlarda değişmeyecek bir doğma olarak karşımıza çıkartılmaktadır. Örneğin bugün Türk sömürgecileri Kıbrıs'ın Kuzeyindeki işgalini, göstermelik olarak "bağımsızlığı"ni da kaldırarak, kendi sınırları içine katmak istemektedirler. Böylesi bir durumda, ortak sınırlardan dolayı, hemen ortak bir örgütlenmeyi savunmak, açık ki gerçeğin formüllere kurban edilmesini gündeme getirecektir.

Türkiye ve Kürdistan toplumlarında 'sol' adına ortaya çıkan örgütlenmeler, farklı temellerde gelişmektedir. Bu kabul edilmesede somut durum böyledir. Komünistler "kendi" ülkelerinde proletaryayı bağımsız olarak örgütlerken, proletaryanın enternasyonal dayanışmasını, enternasyonalist eğitimini sürekli olarak önne alırlar. Somut olarak bu kendini, "kendi" burjuvazisine karşı, onun milliyetçi niteliğine karşı sürekli bir mücadeleyi gerektirir. Ezen ülke proletaryası ile kardeşlik ilişkilerinin, sınıf bilincinin derinleştirilmesini dayatır. Kürdistan'lı komünistler bağımsız örgütlenmelerini gerçekleştirdikleri oranda, bölgede ve dünyadaki proletaryayla dayanışmalarını, çeşitli düzeydeki birliklerini ilerletmenin mücadelesini de verirler. Ezen ülkelerde ortaya çıkabilecek enternasyonalist-komünist gruplarla daha ileri düzeyde birlikler kurmanın yollarını-araçlarını yaratmaya çalışırlar. Komünist hareketin gelişmesine koşut olarak, bölgede, 'Komünist partileri Federasyonu' gündeme gelebilir. Ya da sömürgeci ülkenin herhangi birinde ortaya çıkacak, gerçekten komünist grup ve partiler ile ortak örgütsel yapılar yaratılabilir. Bağımsız örgütlenme sözünü her duyduğunda, 'milliyetçilik olarak adlandırılan Türkiye solunun önemli bir kesimi, kendi ıkkelliğini, sığlığını ele veriyor. Çoğu kere de bilinçli olarak, Kürdistan'da başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli milliyetlerden proletaryanın bağımsız sınıf örgütünü yaratma hedefi, demogojik olarak 'Kürt örgütü' derekesine düşürülüyor. Oysa Kürdistan'lı komünistler herhangi

bir 'Kürt' örgütlenmesi değil, Kürdistan proletaryasının sınıf örgütünü, her türden burjuvaziye kendi arasına daha baştan sınır çekmiş, bayrağında nihai hedefi komünizm yazılı, proletaryanın Komünist Partisi'ni yaratma mücadelesini vermekteler. Türkiye solunun unutturmak istediği 'ufak' bir ayrıntı da budur.

Kürdistan'da komünistlerin siyasi olarak birinci temel sloganları, ulusal kurtuluş konseyleri üzerinden, İşçi-köylü sovyetleridir. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin yegane önderi proletaryadır. Ulusal burjuvazi ve küçük-burjuvazi, ulusal kurtuluş mücadelesinde sonuna kadar götüremezler. Sömürücü nitelikleri, sermayeyle var olan ulusal ve uluslararası ilişkileri, proletaryanın devrimci mücadelesinden korkuları bu sınıfların 'devrimci' barutunu önemli derecede sınırlamıştır. Emperyalizmden, sömürgecilikten her türden bağımlılık ilişkisini koparabilecek, tam bağımsızlığı sağlayarak, feodal-komprador ilişkilere son verecek, buradan durmaksızın sosyalizme geçmenin mücadelesini verecek bir niteliğe ancak proletarya sahiptir. Ulusal Kurtuluş aşamasında, devrimin temel gücü, işçiler ve köylülerdir. Küçük burjuvaziyi de bu kapsamda değerlendirmek emperyalizm ve sömürgecilik karşı çıktığı oranda ulusal burjuvazide devrimin müttefiği olabilecektir. Burada kıstasımız şudur:

"Sömürge devriminin birinci aşamasında, ulusal burjuvazi ile birleşik cepheyi nasıl anlamalı?... Birleşik Cephe, ancak komünist partisini kendi bağımsız siyasal ve örgütsel çalışmasını yürütmek, proletaryayı bağımsız bir siyasi güç olarak örgütlemek, köylülüğü büyük toprak sahiplerine karşı harekete geçirmek, işçilerin ve köylülerin devrimini açıkça örgütlemek ve böylece proletarya'nın hegemonyası koşullarını hazırlamaktan alıkoymaması halinde ve koşuluyla devrimci bir anlam taşıyabilir." (Ulusal Sorun-Sömürge Sorunu. Leninizm Dizisi. Stalin sf.164 abç.)

Ulusal kurtuluş savaşı, ekonomik temeli itibariyle esas olarak köylü-tarım devrimidir. "Ulusal Kurtuluş mücadelesinin yanısıra tarım devrimi ileri sömürge ülkelerde burjuva-demokratik devrimin eksenini oluşturur." (age.sf.145) Yalnız ekonomik özünün tarım devrimi olması olgusu, büyük sermayenin, emperyalistlerin ve sömürgecilerin yatırımlarının, ekonomik varlıklarının da ulusallaştırılmasını dışlamaz. Tersine, zorunlu kalar. Dahası ulusal kurtuluş savaşı karşısında aldığı yere, ulusal kurtuluş konseylerine karşı içine

girdiği tavra bakarak, ulusal burjuvazinin belli kesimlerinin mallarında ulusallaştırılabilir. Ulusal Kurtuluş aşamasında ittifak siyasetini şöyle özetleyebiliriz. Emperyalizme, sömürgecilğe ve onların uzantılarına karşı çıkan, mücadele eden bütün sınıf ve tabakalar, devrimin dostları arasındadır. Aynı şekilde düşman sınıflar arasındaki çelişmelerden de yararlanabilir. Bu konuda ortaya çıkabilecek sağ ve 'sol' hatalara karşı başından uyanık olmak gereklidir.

Kürdistan'ın özgül durumu sömürgeci ülke emekçi sınıflarıyla sıkı ilişkiler, çeşitli devrimci örgütlenmelerin iç-içe geçme durumu, sömürgeci ülke emekçi ve devrimci hareketini en yakın müttefik-dost olarak gündeme getirmektedir. Komünistler daha başından itibaren bu durumun bilincinde olarak hareket etmeli, devrimci dayanışmanın-birliğin ortamını güçlendirmenin koşullarını yaratmalıdır.

İşçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü diktatörlüğü biçimindeki sovye tik iktidar, proletaryanın geçici hedefidir. Proletarya için esas olarak sosyalizme geçmenin, iktidara gelmenin şartlarını yaratmanın aracıdır. Proletarya sosyalizmi, belirsiz bir geleceğe, diyelim ki "üretici güçlerin geliştirdiği" ara aşamadan sonraki bir geleceğe erkeleyemez. O, güçlü ve örgütlenmişliği, sınıf bilinci ve yoksul köylülikle birleşmesi derecesine göre durmaksızın sosyalizme geçecektir. Her şeyi, ama her şeyi mücadele, sınıf bilinci, küçük-burjuvazinin tecrit edilmişliği belirleyecektir. Yine de, kapitalizmin nispeten geri kalması gelişme derecesi, ulusal kurtuluş mücadelesinin devrimci mücadelede oynadığı rol, kapitalist ülkelere göre bir dizi özel durumu gündeme getirecek, nispeten durumu uzatmaya yol açacaktır.

"Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrimci mücadelenin kendine özgü koşulları, proletaryanın ve köylülüğün demokratik diktatörlüğü ve bu diktatörlüğün proletarya diktatörlüğüne dönüşmesi için zorunlu olan uzun mücadele dönemi ve milli etkenin bu mücadelede oynadığı belirleyici rol bu ülkelerin Komünist Partilerine bir dizi özel görev yüklemektedir." (Komünist Enternasyonal Programı sf.76-77)

Çok kısa olarak (bir çok konuyu da dışarda bırakarak) açıklamaya çalıştığımız temel tezlerimiz bunlardır. Şüphesiz bu tezler üzerinde tartışmaya, derinleştirilmeye muhtaçlardır. Bunlar bir anlamda ilk adım olarak değerlendirilmelidir. Tezlerimizin ortaya koyduğu bir diğer temel gerçek ise şudur:

Tezlerimiz, Kürdistan'da YPK (Yekitiya Proletarya Kürdistan)dan yoldaşların tezleriyle esasta uyum içerisindedir. Soruna bakış açısı, temel taktikler, mücadele ve örgüt biçimleri, azami ve asgari programın temel konularında birlik söz konusudur. Farklılıklarımız vardır. Bu normaldir de. Bu farklılıkların üstü örtülmeyecek, mücadele içerisinde giderilmeye çalışılacaktır.

Bu çalışmanın kapsadığı konuların oldukça geniş olması, böylesi kısa bir yazıda açıklanması belli eksiklikleri de zorunlu olarak birlikte getiriyor. Ne var ki, bu alanda daha önce Kürdistan'lı komünistler ayrıntılarıyla tavrı takınmışlardır. Bu belgeler incelenerek bir bütünlük sağlanabilir. Ayrıca ilerde çeşitli şekillerde konu işlenmeye çalışılacaktır.

(Hareketimizin Diyarbakır-Botan bölgesinde dağıttığı bildiriyi okurlarımıza ve devrimci kamuoyuna sunuyoruz. Ayrıca, Diyarbakır-Mardin bölgesinde Mart ve Nisan ayları içerisinde, hareketimizin ve diğer devrimci yurtsever güçlerin katılımı sonucu ortaklaşa gerçekleştirilen devrimci eylemliliklerle ilgili bize ulaşan, bildiri, enformasyon vb. dokümantasyonun yer darlığı nedeniyle ancak bir kısmını yayınlıyabiliyoruz.)

CEJNA NEWROZ PİROZ BE?

2600 yıl önce Asur Kralı Dehak, bölge halklarını baskı ve zulüm altında yönetmekteydi. Bu baskı ve zulüm zinciri altında yaşayan Kürtlerin ataları Medler, demirci KAWA önderliğinde, despot Dehak'a karşı ayaklanarak, saltanatını yerle bir ettiler. Demirci KAWA, Dehak'ın kafasını balyozuyla param parça etti. Sarayda, şehirde ve dağlarda ateşler yakak, tüm bölge halklarına, Dehak'ın öldürülüşünün baskı ve zulümden kurtuluşun müjdesi verildi. O günden beri Kürt halkı, bu zaferi sabaha kadar ateşler yakıp eğlenerek kutlar. Böylece 21 Mart "Yeni Gün" anlamına gelen NEWROZ adını alarak, sömürülen, ezilen Kürt halkı içerisinde, Özgürlük-Bağımsızlık anlamında sembolleştirildi. 1946 yılında Kadı Muhammed önderliğinde, Doğu Kürdistan'da kurulan MAHABAT KÜRT CUMHURİYETİNDE Ulusal Bayram olarak ilan edildi.

Günümüzde Kürdistan'ın 4 parçasında yükselen NEWROZ ateşi sömürgecilerin ve onların işbirlikçi destekçilerinin yüreğine korku salmaya devam etmektedir. Bugün Kürt halkı, napalm bombaları, kimyasal silahlar kullanarak, soykırımlar, katliamlarla yok edilmeye çalışılmaktadır. İşte 16 Mart 1988'de faşist sömürgeciler tarafından gerçekleştirilen HALEPÇE KATLIAMI. Bütün Dünya, büyük bir utanç içinde, soykırıma, talana vahşete seyirci kaldı. Sözde Sosyalist olan devletler, askeri teknisyenlerinin ve uçaklarının bu katliamda rol aldığı kanıtlandığından, ayıplarını örtmek için BM'de kimyasal silah kullanılmadığını iddia ediyorlardı. Ya Batı emperyalistleri, Saddam'ın kimyasal silah deposunu oluşturan bu insan hakları şampiyonları, evet bunlar, tüm bunlar Kürdistan halkına karşı soykırımları gerçekleştirenlerin suç ortaklarıdır. Bununla da kalmadılar. ABD, Rus ve Batı Emperyalist devletleri AGİK antlaşmasıyla KÜRDİSTAN'ı SİLAHSIZLANDIRMA BÖLGESİ'nin dışında bırakarak bir kez daha sömürgecilerin suç ortakları oldular.

Tüm soykırımlara, işkencelere, talanlara rağmen Kürdistan halkı yok olmadı. Ulusal Bağımsızlık Mücadelesini, Kürdistan'ın dört yanında yükselterek sömürgecilere, işbirlikçi hainlere ve emperyalistlere Serhildan'ları köylere, kasabalara, şehirlere yayarak cevap verdi.

DEVİRİMCİ YURTSEVERLER,

- Bugün Güney Kürdistan'da gelişen Ulusal Bağımsızlık Mücadelesine sessiz kalma,
- Sömürgeci faşist, katil Saddam'ın zalimane baskılarına karşı yiğitçe direnerek destanlar yaratarak savaşan halkımıza destek ver,
- Unutma ki Güney Kürdistan'ın kurtarılması diğer parçalara bir meşale olacaktır,
- Bugün birliğin ve beraberliğin kaçınılmaz olduğu bir dönemdeyiz, üzerimize düşen görev, deve kuşu politikalarının bir tarafa bırakılıp, Kürdistan'ın ekmek, hava, su gibi muhtaç olduğu birliği yaratmak için hiç bir fedakarlıktan kaçınma. Kürdistanı Cephe'nin başlattığı Ulusal Konferans girişimlerini somutlaştırmak, mücadeleyi yükseltmek için güçlerimizi birleştirelim.

*** Kahrolsun Sömürgecilik,**

*** Yaşasın Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan**

KAWA

Mart/91

Eylül-1990

NEWROZ COŞKUyla KUTLANDI

Halepçe protestoları Kürdistan'ın dört parçasında Newroz ateşleri yakılarak kınandı. Kürdistan böyle bir kınama ve kutlamaya deyim yerinde ise ilk defa tanık oluyordu.

Bu yıl Halepçe'ler daha coşkulu kınandı. Adana, İstanbul ve Kürdistan'da köylüler, üniversiteliler, işçiler hiç bir korkuyu ve tabuyu takmaksızın haykırdılar. Örgütlü-örgütsüz bütün Kürtler Ulusal bayramını kutlamaya, ona sahip çıkmaya ve saflarını belirginleştirmeye koyuldu. Bunun en basit örneği, HEP'in (Halkın Emek Partisi) İstanbul'da düzenlediği gecede görüldü. Geceyi Kazlıçeşme'deki deri fabrikasında çalışan Erzincan'lı, Dersim'li, Bingöl'ü işçisi, Musa Anterden, Deriğin, Cizre köylüsüne kadar çok geniş bir kesimin Newroz'u Ulusal Bayramı direnme ve başkaldırma bayramı olarak coşkuyla kutladı. Ozanlar Kürtçe söyler, çocuklar ellerinden keskusoru zer'le onurla ve gururla daha daha büyümeye, hatta burçlara dikmeye çalışırcasına yükseltmeye çalışırken, 7'den 70'e herkes tam bir Ulusal Bayram havasının şenliğiyle Güney Kürdistan'a, Nusaybin, Dargeçit, Cizre, Hani'ye Serhildanla bütünleşme güreştirme arzusu vardı. Herkes bir birbirlerinin sloganlarını da pek bastırmacı değildi, devletin sömürgeci jenosid karakterini teşhire yönelik haykırışlar topluca, hareketlerinin isimlerini ve özgün sloganlarını da dinler tarzda katılımını sürdürüyordu. KAWA taraftarları oldukça yoğun katılmışlardı. Gecede ozanlardan bir arkadaş Kawa yazı işleri müdürü Hüseyin Şen yoldaşın onurlu mücadelesini hatırlatıp anarken salondaki haykırış ve Heval Hüseyin Nemri, Biji Kawa, Bağımsız Demokratik Birleşik Kürdistan, Berxwedan Jiyane, Serhildan jiyane, "Vur peşmerge vur, Kürdistan'ı kur" sloganlarıyla Kawa'ya gönülden bağlı geniş kitlelerle "Ez ne Wendame", "Ez ı vırım" mesajını verdi. Ala Yekiti mesajı okuduğunda aynı haykırışlar yapıldı. Ancak Kawa taraftarlarının bir eksikliği de mevcuttu. Yoğun olan kitlesini yan yana getirmekten ziyade geniş ve kendiliğinden salona dağıldı. Bu da daha yoğun etkinlik sağlamayı engelliyordu. Bir diğer eksiklik Kawa amblemini hazırlanıp asılamamasıydı. Evet Abdi İpekçi Spor Salonunda 12.000 kapasitesiyle 15.000'e çıkartılmıştı. İnsanlar üst üste idi ve kitle-

ye dardı.

Adana'da Newroz havasının esmesiyle birlikte Kürdistanlılar tüm varlığına ortaya çıktılar. Burada da Newroz daha coşkulu kutlandı. Sokaklarda, coşkuyla ileri atıldılar. Yine TC'ye olan kin ve nefret bilinciyle devrimciler ve yurtseverler tam bir dayanışmada idi. Yoldaşlarımız istenen sınavı verdiler. Kitle ile birlikte polisi püskürtüp, arabalarını yaktılar. T.C.'nin militaristleri tam bir şaşkınlık içindeydiler. Bozguna uğratılmış vaziyette idi. Azgınca saldırdılar, yüzlerce devrimciyi gözaltına alıp işkenceden geçirdiler. Suçları ise bayramlarını coşkulu bir şekilde kutlamaktı.

Halepçe kınamaları, Newroz kutlamalarıyla şehirler, kırlar, sokaklar dağlar, Ortadoğu'da tüm Kürdistan kıpkızıl bir kalp gibi başta ulusal ve sosyal kurtuluşu sağlayacak, sağlam ve güvenilir ideolojik, politik hatıyla Kawa olmak üzere, tüm devrimci demokrat ulusal kurtuluşçulara gel beni kurtar, gel beni çapulcunun, hainin çizmeleri altından çıkar diyesi geliyor. Bütün Kürdistanlıların kiblesi ona yakışır Bağımsız-Birleşik-Demokratik ve Sosyalist Kürdistan'a secde durmaya, Serhildanlar yaratmaya daha daha kızıştırmaya müsait olduğunu kanıtladı. Ülkedeki parti, örgüt, aydın ve diğer tüm yurtsever kesimler bir dayanışma-ittifak ve asgari ölçülerde bir birlerine sıcak baktıkça halktaki coşkunum daha fazla güreştiğini, kitlesel eylemlerin sömürgecileri geriletip, acz ettiğini, kendi kayıplarını azalttığını bu Newroz'da yine kanıtladı. Hayat 88'den beri Kawa'nın ittifaklar, ulusal cephe, devrim stratejisini tekrar tekrar doğrularken, hareketimizin 90'da elde ettiği başarı ve olanakları, oluşturduğu kitle bağlarıyla daha da militanca davranması gerektiğini Kawa'nın şanına yakışır olmasını daha daha bilince çıkarmak, ona uygun davranmak, her bireyimizin ve Kürdistanlıların görevidir.

ALA YEKİTİ MUHABİRİ

DİYARBAKIR AYAKTA

Kürdistan genelinde ve Diyarbakır özgünlüğünde geçmişteki Serhildan hareketlerinin devamı ve duyarlılığıyla halkımız her zamankinden daha coşkulu ve daha içten el ele vererek Saddam faşist sömürgeci diktatörlüğüne karşı halkımızın özgürlük mücadelesini desteklemek, yapılan katliamı kınamak büyük "kaçışın" yarattığı

acil problemleri hafifletmek gayesiyle bütün siyasal örgütler, demokratik kuruluş ve kişilerle tam bir dayanışma içerisine girerek maddi ma nevi güç verilmeye çalışıldı.

Bu gaye ile, siyasal partiler (ANAP, DSP hariç, MÇP Diyarbakır'da yok) sendikalar, demokratik kitle örgütleri yardım komiteleri oluşturarak girişimler başlatıldı. Olağan üstü bölge valisi yardımların ancak Valilik izni ve bu komiteden İHD (İnsan Hakları Derneğinin) çıkarılması koşuluyla komisyonun yiyecek, giyecek, ilaç ve her türlü yardım toplamasına izin verebileceğini bildirince, komisyon ve halk bunu tepkiyle karşıladı. Durumun acil oluşu, "sınırlarda" insanların ölümle pençelediği, bebelerin günde yüzü geçkin soğuk, kar, yağmur altında tam bir insan faciası yaşadığı zaman kaybının tüm insanların öldü-ölecek kaygısı ile hareket etmek zorunluluğu doğmuştu. Bu anlayışla İHD komisyondan çekildi. Diyarbakır eski belediye binasında ve Bağlar dört yol semtinde yardım toplanma merkezleri oluşturuldu. Yardımlar toplanmaya ve yollanmaya başlandı. Diğer yanda dünya kamuoyunu bu sorun karşısında duyarlı kılmak, vahşeti protesto etmek amacıyla bir miting düzenlenmesi kararı verildi. Yönetimin bu koşullarda izin verebileceğini düşünerek daha geniş katılımı sağlamaya çalışacağımızı göz önüne alarak mitingin 7 Nisan'da olacağı çevre illere ve ilçelere bildirildi. Aynı tarihte Diyarbakır deyim yerinde ise bir kitle seline uğrarcasına dolup taşı. Daha önce mitingin belediyenin önünde saat ikide olacağını kitleye duyurulduğunda, kitle aynı yere toplanmaya başladı. Tertip komitesi kitleye hitaben Valilikle görüşmelerin devam ettiğini söyleyince kitle bekletilmeye çalışıldı. Saat ikide Valilikle görüşen komite geri döndü. Valiliğin izin vermediğini bildirdi. Kitle bütün içini boşaltırcasına büyük bir tepki gösterdi. Bunun üzerine İHD'den Vedat Aydın Kürtçe halka hitaben Valiliğin tavrını kınayan bir konuşma yaptı. 14 Nisan'da mitingin yapılacağını bildirdi. Kitle dağılmadan Kürdistan devrim şehitlerini anma gayesiyle saygı duruşuna geçti. Daha sonra Bağımsız Kürdistan, Kahrolsun sömürgecilik, BımrıSaddam, Biji Kürdistan sloganlarının atılması üzerine, çevik kuvvet, Özel Tim kitleye gelişigüzel saldırmaya başladı. Vedat Aydın polister tarafından dövülerek ağır şekilde yaralandı. Kitle taş ve sopalarla karşılık verdi. Guruplar halinde dağılmaya başladı. Kısa sürede yeniden sokak aralarından toparlanarak Dağkapı'dan gelen guruplarlada bir-

leşerek dört yola doğru yürümeye başladı. Halkın katılımının daha da güçlenmesini sağlamak amacıyla sloganlarla çağırı yapıldı. Bu doğrultuda bütün halk 7 den 70'e yürüyüşe katıldı. Diyarbakır tümüyle sokaklarda ve caddelerde idi. Kadınlar zılgıt çekerken, halk bağımsızlık ve özgürlük özlemini haykırdıkça yankısı tüm Diyarbakır'ı sarmıştı. Yürüyüş düzenli bir şekilde Tekkapı'ya kadar sürerken çevik kuvvet, özel timler panzerlerle halka saldırdı. Halk bu saldırılara karşı alışlagelen serhıldan yöntemleriyle taş-sopa eline ne geçtiyse polise, özel tıme, panzerlere karşı koydu. Polis araçlarını tahrip etti. Dağılmadan Serhıldanlarını PTT, Melikahmet ve Şehitlik semtlerine yayıp eylemlerini sonlandırmaya çalışırken 15-20 kişi gözaltına alındı. Birçok direnişçi polis darbeleriyle yaralandı.

14 Nisan'dan önceki direnişten sonra SHP, DYP, SP, RP, HEP, Sendikalar açık hava toplantısı için Valilik'ten izin alarak Dağkapı Zubeydehanım Meydanı'nda miting yapılması için çalışmalarına başladı. Devrimci yurtsever güçlere tarafımızdan (KAWA) çağrı yapılarak birlikte hareket etme ve inisiyatifimizi koyabilmek için güçbirliğine ihtiyaç olduğunu belirttik. Esasta olumlu karşılandı. Ancak, bazı siyasi aksiyonların temsilcilerinin olmaması nedeni ile sağlıklı yanıt alamadık. Ancak yine de açık hava toplantısını düzenleyen sömürgeci Partilerin inisiyatifleri kırılarak halkımızın özlemine uygun hareket tarzı sağlandı. Ki Diyarbakır'daki Parti temsilcileri bile partilerinin isimlerinden başka tümüyle halkın inisiyatif ve özlemlerini ifade eden konuşmalar yapmak zorunda kalmışlardı. Bunun en basit örneği "Kürt olmanın utancı değil, onuru ile gururunu yaşayacağız". Altında SHP, DYP, RP, SP, HEP imzası bulunan pankartı ordu evi ile Eski Yenişehir sineması arasına çekmele-ri idi. Yine aynı partiler "Adımız mecburi adımız, iskan batsın bu cihan" pankartını astılar.

İlk etapta sırayla parti temsilcileri konuşmaya başlayınca, kitlenin içerisinde

var olan tüm yurtsever devrimci güçler slogan ve haykırılarıyla inisiyatif ele geçirmekte hiçte zorluk çekmediler. Sendika adına konuşan Ali Öncü "Kürdistan'da katliamları yapanlar yalnız Saddam değil, 1970 lerden beri migleriyle, askeri teknisyenleriyle Saddamı destekleyen Rusya ve Doğubloku ülkeleridir. Bugünde bu katliamın karşısında BM'lerde Saddam lehine çalışan Rusya, Çin ve Küba'nın tavrını kınıyorum" şeklindeki konuşmasma kitle "Kahrolsun Moskova" sloganıyla destekledi. Ali Öncü ve HEP Merkez ilçe başkanı Avukat Mustafa Özer "Kürdistan Ulusal kurtuluş mücadelesini kanla boğmak ve katliamın suç ortağı durumuna sokulan devşirme Ürdün, Yemen, Filistin, Su dan askerlerinin kullandığını, özellikle ezilen mazlum Filistin halkının haklı mücadelesine yakışmayan tutumu"nu yererek kınadılar.

Açık hava toplantısında yine

"Bağımsız Kürdistan, Bırmre Saddam, Kürdistan sömürgecilere mezar olacak" vb. sloganlar atarak şanlındırmaya çalışırken, Mehdi Zana'nın salıverilip Diyarbakır'a geldiği duyuruldu, karşılamak isteyenler Urfa, Mardin güzergahına davet edildi. Kitle ceza evlerinde direnişçi eski Belediye Başkanını karşılamak üzere yola koydu. Bu yürüyüş sırasında Kürdistan bayrağı eşliğinde sloganlar atıldı. Özel tim ve polis, çevik kuvvetler panzerlerle kitleye saldırdı. Kitleler bu yürüyüşü Melikahmet semtine taşıyarak polisler taşı sopalı saldırıya karşılık verdi. Çatışmaların büyümesi üzerine polisler sis bombası ve silah kullandı. bu esnada isminde bir genç arkadaş sırdından vurularak yaralandı. Arkadaşları tarafından

hastahaneye kaldırıldı. Bu çatışmalarda bir polis otosu yakıldı. Birçok polis otosunun camları kırıldı. Polislerden birkaç kişi yaralandı. Ayrıca birçok kişi yara alırken, 70 kişiye yakın insan açık hava toplantısı esnasında polis tarafından çekilen fotoğraf ve kamera ile tespit edilenler kitlenin dağılımından sonra toplatılarak gözaltına alındı.

Ayrıca toplanan yardımların düzenli gitmemesini protesto etmek amacıyla 3.000'e yakın insan tarafından Bismil'de korsan gösteri düzenlendi. Ancak özel tim-çevik kuvvet müdahale etmedi. Kaymakam halk tarafından seçilen komisyonca toplatılıp götürülmesini kabul ederek olayların gelişmesini önledi.

Halk tarafından toplanan yoğun yardımın çar çur edilmeksizin mağdur halkımıza varması için başta yerine varmayan giyecek, yiyecek malzemelerinin oluşu nedeniyle komisyon müdahale etti ve kendi gözetiminde toplanan yardımın ihtiyaç sahiplerine varması sağlandı.

Faşist Saddam diktatörlüğünden kaçan ve "Türkiye'ye" sığınan Türkmenler, Şemdinli'ye alınarak koruma altına alınıp Türkmen Partisi lideri Ankara'da normal siyasi faaliyetini yürütürken, gelen Kürtler, Araplar bölgede yine ikinci sınıf vatandaş idiler.

Devletçe yapılan yardımlarda yine en az ve asgari tutuluyordu. Demirel, İnönü'nün belirttikleri gibi Kürtler hiçte "eşit düzeyde ve birinci sınıf vatandaş" değildi.

Bütün bu çalışmalarda KAWA, taraftar ve kadrosuyla hareketlerinin direnişçi ruhuna uygun hareket etmeye çalıştı. Halkımız hiçbirbedel ve fedakarlıktan kaçınmadı. Bu dayanışma ve desteğin ve de direnişin devam etmesi dileğiyle en içten devrimci-direnişçi duygularla bütün dünya ülkelerindeki komünistleri, devrimcileri, yurtseverleri başta da peşmergeye en sıcak selam ve saygılarımızı Ala Yekiti aracılığıyla iletmek dileğiyle saygılar.

Diyarbakır Kawa taraftarları.

BASINA AÇIKLAMA

Petrol çıkarlarını güvenceye almak için, Körfez'de askeri güç bulunduran başta ABD olmak üzere müttefik güçlerin, sessiz ve seyirci kaldığı bir ortamda, Faşist Saddam diktatörlüğü tarafından Kuzey Irak'ta Kürt halkına karşı sürdürülen vahşi soykırım uygulamalarını protesto etmek amacıyla, ilimizdeki beş siyasi parti yöneticilerinden oluşan komite, ortak yapılacak bir miting izni için 4.4.1991 tarihinde Valiliğe yazılı başvuruda bulundular.

Tertip Komitesinin, halkın yükselen tepkisini demokratik ve yasal yollarla gösterebilmesi için 7 Nisan 1991 günü saat 14.00 de, Eski Belediye önündeki meydana yapılması istenen mitinge Valilikçe izin verilmedi. Bu durumdan haberi olmayıp meydana toplanan 1500 kadar insana, mitingin iptal edildiği haberi duyulduktan sonra, kitlenin Irak'taki Kürt soykırımını kınayan bir kaç slogandan sonra dağıldığı bir sırada, resmi ve sivil polisler tarafından vahşi bir saldırı başlatıldı. Saldırıya bizzat tanık oldum. Sivil polislerin ellerinde demir çubuklar vardı. Kadın, ihtiyar, genç ayrımı yapılmadan insanlara acımasızca vuruluyordu. Olayı görüntülemek isteyen yabancı televizyon ekipleri, yabancı ve yerel gazetecilerde saldırıdan nasibini alanlar arasındaydı. Daha sonra elleri sopalı sivil polis grupları şehirde özellikle gençler üzerinde tam bir terör estirdiler. 70 kişiden fazla insan yaralandı. 100 kişinin üzerinde insan acımasızca dövülerek gözaltına alındı. Daha sonra polisin bu tavrını protesto etmek için şehrin çeşitli yerlerinde toplanan göstericiler üzerine ateş açıldı. Açıkçası Kürt halkı üzerinde soykırımlar uygulayan Saddam'ı protesto etmek için toplanan insanlarımız, aynı vahşi politikayla karşı karşıya kaldı.

Gözaltındaki yaralılar arasında Şerif Gündüz, Ayhan Ay, Ramazan Çoban, Ahmet Şamar, Hoşmer Ayçiçek, Necat Ertaş, Azat Bulut ve Derneğimiz İnsan Hakları İhlalleri İzleme Komisyonu üyesi Vedat Aydın'da vardır. Derneğimiz yönetim kurulu üyesi Hikmet Ata Merkez ilçe başkanı Hayri Yıldırım'da gözaltına alınanlar arasındadır.

Hergün televizyon haber programlarında, sınırdaki vahşeti izleyip gerginleşen insanlarımızın, ulusal tepkilerini dünyaya haykırmaları onların en doğal hakkıdır. Olayın esas sorumlusu, insanlarımıza bu hakkı tanımamaya mitinge izin vermeyen devlet yetkilileridir. Halkın muhalefeti yasal ve demokratik yollardan göstermesine izin vermeyen anlayışlar, gerginliğin de asıl sorumlularıdır. Bu politikayı şiddetle kınıyorum.

Devletin şehrimizde estirdiği terör, yine kendisine zarar verecektir. İnsanlarımızın yüreğinde ve beyninde oluşan toplumsal yaranın, toplumsal bir öfkeye dönüşerek gerilimi turmandıracağı herkes bilmelidir. Devlet gerginliği ve şiddeti toplumda egemen kılma politikasından hızla vazgeçmelidir. Halkımızda insanca yaşama ve tepkilerini demokratik yollardan gösterme haklarını tanımalıdır. Aksi taktirde insan hakları ve demokrasi haklarının ikiye bölünmüş bir politika olduğunu ilan etme hakkımız vardır.

Gözaltına alınanlar hemen serbest bırakılmalıdırlar. Devlet, insanlarımızın barışa, özgürlüğe ve demokrasiye olan samimiyetlerini dikkate alarak, insanlarımıza karşı hukuk dışı politikalarından hızla vazgeçmelidir. Tüm yetkilileri, kendilerini çıkmaza sürükleyecek politikaları bırakmaya çağırıyorum.

8 Nisan 1991

Hatip DİCLE

İnsan Hakları Derneği

Genel Yönetim Kurulu üyesi ve

Diyarbakır Şubesi Başkanı

KURTARILMAK YA DA KURTULMAK

E.Zine

Tarih, gerek ulusal, gerekse sınıfsal (cinsel kurtuluş henüz gerçekleşmediği için onu katmıyoruz) kurtuluş mücadelelerinden hiçbirinde ezilen ulusu ya da ezilen sınıfın, hele hele ezen, sömüren güç tarafından kurtarıldığına şahit olmamıştır.

Oysa kadın sorununda kadınların bizzat aldıkları tavır, dünya genelinde ve sömürge ülkelerde (daha yoğun, göze çarpar bir biçimde) kadın aleyhine bir biçim ve öz taşımaktadır.

Yüzyılların baskısı ve asimilasyon politikası kendi varlığının ve devamının koşullarını yaratmak üzere sömürgeleştirdiği ulusun halkına aşağılık kompleksi aşılamaktadır. Hayatın her alanında, bunu yoğun bir biçimde hissettirerek varlığını sağlamlaştırmaya çalışmaktadır. (Eğitim, sağlık, kültür, politika vb.)

Bu, çok somut bir sosyo-psikolojik gerçektir.

Ezen cins olarak erkek te aynı yöntemleri birebir kullanarak kadın cinsini egemenliği altında tutmanın koşullarını besleyip yaratmakta ve kültürleşme yoluyla, erkek-egemen kültürü hayatın her alanına yaymaktadır. Üstelik kadın aracılığıyla. Özellikle toplumun en küçük ve sistemin aynası olan aile birimi, bu yapının doğup büyüterek yaygınlaşmasında, süreklilik kazanmasında birincil derecede etkili bir sosyal kurumdur. Bu, aile içerisindeki ataerkil yapının çocukluğundan itibaren kadına benimsenilerek, böylece, hayatı yeniden üreten kadının kendi ezilmişliğinin koşullarını süreklileştirmesinin sağlanması şeklinde gerçekleşmektedir.

İşte bu kültürel havayı soluyan kadın, tıpkı ezilen ulus örneğinde olduğu gibi, egemen güce karşı bir aşağılık kompleksi geliştirmekte ve toplumun alt katmanlarına doğru sürekli yayarak, tarihsel görevini yerine getirmektedir. Yani mevcut durumda kadın, kendi ezilmişliğinin, yaşamın özellikle üretime, beyinsel faaliyetlere dayalı alanlarında başarısız oluşundan cinsel kimliğini sorumlu tutmaktadır.

Kürdistan gibi sömürge ülkelerde, sonuç olarak ezilen ulus olmaktan doğan aşağılık kompleksi, kadın cinsi için ek olarak cinse dayalı aşağılık kompleksini, dolayısıyla da kendine güven duygusunu zayıflattığını, sosyal yaşamda bu durum kendisini çok açık bir şekilde göstermektedir.

"Aydın ve politik" ulusal, sınıfsal ve cinsel baskıya başkaldırmakla kendini yükümlü gören kadınların, söz konusu alanlardaki mücadele perspektifleri, ulusal kurtuluş mücadelesi ile olan yakın ilişkileri nedeniyle ya da mücadelenin ulusal, sınıfsal yanını, empoze edilen erkek-egemen kültürün de etkisiyle çok bilinçli olmasa da, meşru, cinsel yanını gayri meşru görmeleri nedeniyle, sömürürün bu yanını ihmal etmeleri, gündemin gerisine atmaları söz konusudur. Üstelik belirsiz meçhul bir tarihe.

Bu kadınlar bir yanıyla ulusal kimlik kazanmaya çalışıyorlar. Elbetteki bunu yeterince önemsiyorlar, fakat öte yandan bir de inkar edilemez ve dikkate alınmaması mümkün olmayan cinsel kimlik sorunları var.

Ki büyük bir olasılıkla bu iki yönü bütünleştirerek, bir yanı güdükleştirmeden ve kadın olarak kadını sorunlarda duyarlı, dikkatli, insiyatif sahibi olunarak mücadelenin kadında somutlaşan iki yönünü birlikte götürmek mümkündür.

Kimbilir belki de toplumun yarısını oluşturan ve hayatı yeniden üretilen, kültürü aktaran kadın, Kürdistan Ulusal kurtuluş Mücadelesinde bir sıçrama tahtasıdır. Ve kadının, geri, düşünsel alanda, politikada bağımlı, yönlendirilmiş, güdümlü pozisyonu, inanıyorum ki Kürdistan ulusal kurtuluş Mücadelesinin başarısını

olumsuz yönde etkileyen bir durumdur. Bunu herkes biliyor demek yetmez, bu bilgiden yola çıkılarak ne yapılmalıdır. Şu anda ne yapıyoruz gibi soruların sorulup, çözümler üretilmesi, yöntemler geliştirilmesi gereklidir.

Ve yine inanıyorum ki bu işi en iyi şekilde başaracak olan kadınlardır. Sorun her ne kadar dolaylı olarak erkeği de ilgilendirip mahkum ediyorsa da gündemleştirip, hiç olmazsa beynini kurtararak kendini üretken kılmak kadına düşmektedir.

Yani sonsuza dek kurtarılmaya hayalleriyle avunmak ve kaderine lanet okumak yerine, kendi kurtuluşunun koşullarını yine kendisi oluşturmaktır. Dünya sosyalist pratiği kadınların kurtarılması konusundaki umutları çoktan kırmıştır. Kadınlar kurtuluşlarını biricik seçenek olan devrimci, dönüştürücü tavrı seçmelidir.

Mart/1991
Batman

İHD KADIN KOMİSYONU'NA

Ulusal kurtuluş savaşlarından hiçbir kadının katılımı olmadan gerçekleşmemiştir. Bu gerçeği hesaba katmayan yapılanmaların başarıya ulaşmı değildir.

Mücadeledeki rol ve önemlerinin farkına vardıklarına inandığımız, ülkemiz kadınlarını yürekten destekliyor, gerek ülkemizde, gerekse dünya mücadele tarihinde elde ettikleri her kazanımın ulusal kurtuluş savaşlarına ve dünya proleter devrimine büyük katkı sağladığına inanarak, kadınlarımızın 8 Mart dünya Kadınlar Günü'nü kutluyor, bu inançları uğruna şehit düşen kadınlarımızı bir kez daha selamlıyoruz.

KAWA Davasından Yargılanan Bir Grup Devrimci

AMED'DE 8 MART

Diyarbakır İHD Kadın Komisyonu 8 Mart Dünya Kadınlar Günü Dolayısıyla Gece Düzenledi.

İHD Kadın Komisyonu 8 Mart 1991 gecesi yoğun bir halk kitlesi ve coşkulu haykırışlarla kutlandı. Denilebilir ki Diyarbakır'da Ulusal içerik bakımından -Demokratik zeminin zorlanması yönüyle böylesine yoğun bir gece ilk kez yaşandı.-

Dilan sinemasını dolduran 2 binin üzerindeki insanın hep bir ağızdan "Ey Raqıp" marşını haykırmasıyla açılan gece çeşitli etkinliklerle saat 11'e kadar sürdü.

Şehit anaları ve eşlerinin halkı coşturan mücadeleye ve kurtuluşa çağrı içerikli konuşmaları oldukça anlamlıydı. Botan'dan boşaltılan bir köyden gelen Fatma Kartal'ın konuşması sömürgecilerin bir kez daha lanetlenmesinden ibaretti. Gecede sadece Necmettin Büyükkaya'nın eşi Cemile Büyükkaya ve Leyla Zana konuşmalarını Türkçe yaptılar. Ayrıca Kürtçe yapılan açılış konuşması başka bir konuşmacı tarafından Türkçe'ye çevrildi. Bunların dışındaki bütün etkinliklerde Kürtçe kullanıldı. Programın ortalarına doğru Peşmerge Kampından bir bayan birliktelik ve 8 Mart üzerine bir konuşma yaptı. Ayrıca Peşmergelere iki kişi Kürtçe türküler söylediler. Leyla Zana konuşmasında 4 parçada bugüne kadar şehit düşen kadınların dökümünü yaptı. Amatör bir tiyatro gurubu Kürdis tan'da yaşanmış olan olayları oyunlaştırarak güzel bir gösteri sundular. Tamamı Kürtçe olan bu oyunlarda koruculuk, kontr-gerilla ve direniş ruhu işlendi. Diyarbakır Halk Oyunları eşliğinde davul-zurnayla kapanan gece olaysız sona erdi. Büyük coşku ve heyecana rağmen, provakasyon ortamına izin verilmemesi halkın olgun tavrı açısından anlamlıydı.

ŞİRT'in Kozluk ilçesinde daha önceki boykot olayları sırasında gözaltına alınan 15 öğrencinin serbest bırakılması talebiyle 8 Mart Cuma günü öğrenciler tarafından yürüyüş yapıldı. Cumartesi günü de devam ettirilen yürüyüşe öğrencilerin yanı sıra halkta katıldı. Hükümet Konağı ve Emniyet Müdürlüğü önüne kadar yürüyen halk "ya ölüyoruz ya alırsız" sloganlarıyla, göz altına alınan yaklaşık 15 kişinin serbest bırakılması sağlandı. Alınan gayri resmi haberlere göre kimlik bilgileri alındıktan sonra öğrenciler serbest bırakıldı.

Ala Yekiti
Diyarbakır

NEWROZ İSYANDIR

Newroz Gecesinde (Giessen) Hareketimiz Adına Yapılan Konuşma)

Değerli Yoldaşlar! Saygıdeğer Konuklar! Sizi Proleter Devrimci KAWA adına selamlıyorum.

KAWA kızıl Peşmergelerinin ve şu anda yürekleri sizlerle çarpmakta olan binlerce Kürdistan ulusal Kurtuluş savaşçısının selamlarını getirdim. Hepinizin Newroz'u kutlu olsun...

Kürdistan halkı geçen seneki Serhıldan eylemlerinde olduğu gibi bu yıl da görkemli eylemlerle Newroz'u kutlamaya hazırlanıyor. Kürdistan halkı geçmişe oranla daha örgütlü ve daha güçlü bir şekilde milli ve sosyal kurtuluş davasına sarılıyor. emekçi halkımız Newroz ve KAWA gerçekliğini hergün biraz daha bilince çıkarıyor. Halkımız bin yıllardan bu yana yaşadığı Newroz geleneğiyle yediden yetmişe hergün biraz daha Kawa'laşıyor.

Yoldaşlar!

Kürt halkının tarihinde önemli bir yere sahip olan Newroz yalnızca Kürt halkının değil, tüm Ortadoğu halklarının tarihinde önemli bir yere sahiptir. Çünkü ilk Newroz eylemleriyle tüm Ortadoğu ve Ön Asya halklarına kurtuluş yolu açılmıştır. Nasıl ki Paris Komünarlarının ve Ekim Devrimi'nin insanlık tarihinde önemli bir yeri varsa, Newroz ve KAWA gerçekliğinin de o derece insanlık tarihinde önemli bir yeri vardır. Komünarların eylemi feodaliteye karşı bir isyandır. Ekim Devrimi proletaryanın ve emekçi köylü yığınlarının dünya sermaye cephesine karşı başkaldırısıdır. Newroz eylemi ise dönemin en büyük köleci gücüne karşı halkların demirci Kawa önderliğindeki devrimci başkaldırısıdır. Ortadoğu'da ilk kez köleliğin zincirleri Newroz eylemiyle parçalanmaya başlanmıştır. Halkımız bugün Newroz eylemleriyle Türk, Fars ve Arap sömürgecilerinin esaretine karşı savaş vermektedir. Halkımızın başına bela olan sömürgeci Dehak'lar Kürdistan halkının özgürlük ve bağımsızlık davasını kanla boğmak istemektedirler. Bunun içindir ki 1979 senesinde yazı işlerimiz müdürü Hüseyin Şen yoldaşı katletti ler. Bunun içindir ki Mart 1988'de Halepçe'de 5000'in üzerinde insanımızı topluca kimyasal silahlarla imha ettiler... Bunun içindir ki tankları, topları, özel timleri ve başı bozuk çeteleri ile geçen sene halkımızın Newroz kutlamalarına saldırdılar. Serhıldan eylemimizi boğmak istediler.

Kürdistan halkı Ulusal ve Sosyal kurtuluş Mücadelesine sarılırken yalnızca Türk, Fars ve Arap sömürgecileriyle karşı karşıya gelmiyor. Sömürgecileri destekleyen emperyalistler var güçleriyle halkımızın kurtuluş mücadelesi önünde dikiliyorlar. Yalnızca Güney

Kürdistan'da halkımız ve kahraman Pêşmerge güçleri onlarca kez Baas sömürgecilerini yıkım noktasına getirdiler. Her seferinde Rus emperyalistlerinden tutun da Avrupa emperyalistlerine, ABD emperyalizminden tutun da Arap gericiğine kadar halk düşmanı güçler Baas'cılarının yardımına koştular. Baas'cılar ayakta tutup, ömürlerini uzattılar. Bugün Kuveyt'in işgalinden sonra özgürlük, barış ve milletlerarası hukukun havarisi kesilenler, Halepçe katliamıyla Kürtlerin Hiroşiması yaratılırken neredeydiler? Türk sömürgecileri 1980'de Suriye sınırını geçerek yoldaşlarımızı Çirmiki'de katlederken neredeydiler? 1984 sonrası müteakip defalar Güney Kürdistan'a Türk sömürgecileri bombalar yağdırırken; neredeydi bugünkü barış, özgürlük ve milletlerarası hukukun havarisi kesilenler?

Kürdistan'daki jenosidler karşısında dünyanın kör, sağır ve dilsiz olduğu bir ortamda, şimdi bolca Ortadoğu barışından bahsediliyor. Ama kimse Kürt halkının istemlerini duymak istemiyor. Bağımsız, Birleşik ve Demokratik bir Kürdistan kurulmadan, Ortadoğu'da 30 milyonun üzerindeki Kürt ulusal Sorunu çözülmeden, Ortadoğu barışından söz etmek mümkün mü? Bizce hayır...

Kürt ulusu birlik ve bağımsızlık yönünde önemli tarihi adımlar atarken, başta Türk sömürgecileri olmak üzere, Kürdistan'daki tüm işgalci güçlerin dizleri titremeye başladı. Özal ve şürekası, alalacele Kürtçe serbest olacak açıklamasını yapmak zorunda kaldılar. TC'nin 70 yıllık resmi ideolojisi temelinden çatırdadı. Özal, kurnazca verdiği beyanatlara Kürdistan Bağımsızlık Hareketi'ni güçten düşürüp, parçalamayı ve dağıtmayı amaçlamaktadır. TC, Güney Kürdistan'da halkımızın mücadelesini boğmak için bazı Kürt politikacılarıyla görüşmeye başladı. TC halkımıza karşı yeni tuzaklar kurmak istiyor. Halkımızın milli ve sosyal kurtuluş mücadelesine karşı kurulan tuzığa TC'nin kendisi düşecektir. Çünkü, halkımız ve Güney Kürdistan'da silah elde direnen kahraman Pêşmerge güçleri, TC'nin ve Özal'ın ne mal olduğunu çok iyi bilmektedirler.

Bizler ne Kürdistan'da ne de uluslararası alanda halkımıza sinsi oyunların oynanmasına müsaade etmeyeceğiz. Biz yıllardır, kurulduğumuz günden beri Kürdistan ulusal Kongresi'nin toplanması için çalıştık. Kürdistan'daki Pêşmerge birliklerinin tek merkezi komutanlıkta birleştirilmesini propaganda ettik ve bu uğurda elimizden gelen çabayı gösterdik.

Ama ne yazık ki halkımızın mücadelesini Misak-ı Milli sınırları içerisine hapsedenler, İran ve Irak ile çerçeveleyenler, bizim bu istemimize sıcak bakmadılar, karşı durdular.

Bugün gelinen ortamda görülmüştür ki; Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan stratejik hedefi altında tüm devrimci Ulusal Kurtuluş güçlerimiz birleştirilmeden, Kürt halkının milli hakları için bir adım dahi ileri atılamaz. Eğer bugün bu stratejik şiarın doğruluğunu Kürdistan'da onlarca gurup kavramışsa burada proleter devrimci KAWA'nın payı büyüktür. Bu proleter devrimci KAWA'nın toplumumuzda gerçekleştirdiği Kawa'laşma sayesinde olmuştur.

Haklı olarak, aramızda şu anda bulunan bazı arkadaşlar bize Kawa'laşmanın ne olduğunu soracaklardır. Kawa'laşma; köleliğe ve sömürüye karşı mücadelenin bilince çıkarılmasıdır, halklar arasındaki eşitlik ve kardeşlik istemine sarılma ve halklar arası enternasyonalizmdir, her türlü sömürütyü ortadan kaldırmayı amaçlayan devrimci mücadeledir. Kawa'laşma; Hüseyin Şen yoldaşın Kürdistan ulusal kurtuluş ve sosyalizm davası için düşmana ser verip sır vermeyen tavrıdır. Kawa'laşma; Kürdistan halkının yiğit kızı Zekiye Alkan gibi gerektiğinde kendi bedeniyle, Kürdistan özgürlük ateşini daha fazla büyütmeye ve gürleştirmedir.

Tek anlamıyla bugünkü Kürdistan'da Kawa'laşma; Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan stratejik şiarı etrafında örgütlenme ve çelikten bir birlik yaratmadır.

Eğer Kürdistan'da mücadelenin gidiş seyri bugün bu yöndeysen; bu hareketimiz Proleter Devrimci Kawa'nın hanesine yazılacak bir başarı notudur.

Öntümüzdeki dönem Kürdistan'daki tüm ulusal devrimci güçlerin güçlerini birleştirecekleri ve Kürdistan Ulusal Kongresini toplayacakları bir dönem olacaktır. Bugün Kürdistan'lı parti ve örgütler arasında bir yakınlık vardır. Bu herkesten önce bizi sevindirmektedir. KAWA, Kürdistan Ulusal Kongresi'nin bir an önce toplanması ve Ulusal Kongre organlarının seçilmesi için, geçmişte olduğu gibi günümüzde de üzerine düşen görevleri yapacak, bu yükün altında alınun akıyla çıkacaktır.

2000 yılına özgür ve bağımsız varmak; Türk, Arap ve Fars sömürgecilerinin ülkemizdeki işgalini kırmak için, sizleri Kürdistan Proletarya Hareketinin güzergahında, Kürdistan bağımsızlık bayrağı altında saf tutmaya davet ediyorum. Gelecek bizimdir! Gelecek, emperyalistleri ve sömürgecileri yere vuracak olan 30 milyonun üzerindeki Kürt ulusundur.

* Yaşasın Newroz!

* Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçlerinin Birliği!

* Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi

Güney Kürdistan'dan

56 ESİR IRAK'LI ASKERİ KOMUTAN NAKLEDİLDİ

5.4.1991 günü gece 03.00 de Raniya kürdistan Cephesi Cezaevinde tutuklu bulunan 3 General, 2 Albay, 51'i üst rütbeli subay Kawa ve Yekiti Pêşmergelerinden kurulu bir askeri müfreze tarafından bir başka devrim cezaevine nakledilmiştir.

Nakledilme döneminde, dergimiz Ala Yekiti için hazırlanan röportajı okurlarımıza sunuyoruz.

GÜNEY KÜRDİSTAN'DA RANİYA KASABASINDAN ZELE KÖYÜNE NAKLEDİLEN İKİ GENERALLE YAPILAN SÖYLEŞİ

* Göreviniz nedir, hangi mütikadan sorumlusunuz?

- Kendi mütikamda bütün önemli şeylerin savunma komutanıyım. 14 senedir bu görevdeyim. 25 yıldır askerim. Raniya (Bingirt Mütikasında) alanından sorumluyum. İran-Irak savaşından önce, Generalken emekliye ayrılmıştım. Bu savaş nedeniyle tekrar aynı göreve getirildim.

*Kürt Milli Ayaklanmasından önce, böylesi bir ayaklanmanın olacağına dair bilginiz var mıydı?

- Haberimiz yoktu. Raniya şehrinde ayaklanma olduğunda haberimiz oldu. Caş'lar, "biz teslim oluyoruz, siz de olun?" dediler. Halk geldi, bizim teslim olmamızı istediler, biz de olduk.

* Ayaklanmaya tavır konusunda Merkezi Komutanlık ne emir verdi?

- "Hazırlık yapın, ayaklanmayı bastırın" dediler. Biz gecikmiştik.

* Kaç asker emrinizdeydi?

- 10 subay, 327 asker o anda denetimimdeydi.

* Saddam iktidara geldiği günden beri savaşıyor. Bugün, "Irak yok, Saddam var" siz bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Biz İran-Irak savaşında da büyük zararlara uğradık. "Cezayir antlaşması" zamanında da çok zulumlerde bulunmuştu. Biz ve halk bu duruma razı değildik.

* "Halk karşı çıkıyor" diyor sunuz. Oysa sunni Arap halkı Saddam'a yardımcı oluyor...?

- Herkes korkusundan yapıyor. Emrine karşı geilince idam edilirler.

Mesela bir İran'a gitsek bütün ailemizi idam ederler.

** Ordu içinde de karşı çıkanlar yokmu? Aynı şekilde bunların gizli faaliyetleri söz konusu mu?*

- Oldukça çok kişi karşı. Fakat teşkilatlanmaya cesaret edemiyorlar.

** Bir milletin kendi vatan topraklarını terk ettiği çağımızda ilk defa oluyor. Siz de tasadüfen bu insanların arasında bulunuyorsunuz. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

- Bu Kürtlerin ulusal sorunudur. Sorunları çözülmezse böylesi olaylar olacaktır. Kürtler davalarında haklıdır. Eğer Kürtler'in gerçek özerkliğini Saddam verseydi böylesi bir olay olmayacaktı.

** Bu göç olayı için neler söyleyebilirsiniz?*

- Yüzlerce kilometre yaya, çıplak ayakla yürüyen küçük çocuklar, nineler gördük. Böylesi bir azap içinde bize su ve ekmek verdiler. Fakat bir çoğu yolda açlık ve yorgunluktan öldüler. Böylesi bir olayı kimse kabul edemez. Edemeyiz.

** Bir Arap olarak bundan utanç duyuyormusunuz?*

- Arap halkı Kürt halkını seviyor. Hatta ona destek veriyor. Saddam kendi halkına da baskı yaptığı için halk birşey yapamıyor. Saddam ve halkımız ayrı şeyleri temsil ediyor. Bütün halk bu rejime karşıdır.

** Şu anda esirsiniz. Size zulüm ve ya işkence yapıldı mı?*

- Tam tersine, halk bize para dahi verdi. Battaniye, ekmek bize verirken kendileri bundan yoksundu. Peşmergeler oldukça insani davranışta bulundular.

** Kendi halkınıza mesajınız varmı?*

- Kürt ve Arap halkı kardeşler. Saddam iki halkın arasına düşmanlık koyuyor. Bu politikalara karşı birlikte olmalarını dilerim. Biz Kürt halkının ulusal haklarına karşı değiliz. Onların gerçek haklarını almalarını istiyoruz.

(Devrimci Hareketimiz KAWA'nın Güney Kürdistanlı Parti ve Örgütlere, Merkezi düzeyde ulaştırdığı mesajların bir bölümünü okurlarımıza sunuyoruz.)

KÜRDİSTAN'I CEPHE GENEL SEKRETERLİĞİ'NE

Güney Kürdistan halkının, Kürdistan cephe önderliğinde Irak sömürgeciliğine karşı kazandığı şanlı zaferini selamlar, kahraman peşmergeleri

kutlar ve sürekli başarılar dileriz. Kuzey Kürdistan halkının kalbi sizinle, umutlu ve sevinçlidir. KAWA bütün gücü ile yanınızdadır. Sevincimiz ve mutluluğumuz sonsuzdur.

Kürdistan halkının Güney parçasında kazandığı zaferin siyasi ve tarihi anlamı çok büyüktür. Kürdistan halkı bu zaferle makus kaderini değiştirmiş, tarihte yeni bir sayfa açmış, kendi geleceği üzerinde söz sahibi olmuş, kendi emeğinin, zenginliğinin ve ülkesinin hakimi olmuştur. Artık Güney Kürdistan'da söz ve karar yetkisi zaferi kazanan halkındır. Bu zaferle, yüzyıllardır sürüp gelen baskı, zulüm ve katliam son bulmuş, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme şartlarını yaratmıştır. Kürt halkının zaferi, demokrasi, özgürlük ve halk iradesinin; sömürgecilik, faşizm ve ırkçılığa karşı zaferidir. Kürt ulusunun çoktan hak ettiği, uğruna çok büyük acılar çektiği, dünya demokrasi cephesi içindeki şerefli yerine kavuşmuştur.

Katliamcı, barbar BAAS rejimine karşı, Kürdistan halkının kazandığı zafer, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi için hiç bir fedakarlıktan çekinmediğini, kararlı ve azimli olduğunu dost ve düşmana göstermiştir. İnanmak istiyoruz ki, ülkemizin diğer parçalarını sömürgeleştiren güçler, halkımızın bu kararlılığı ve kahramanlığı karşısında, daha fazla kan dökülmeden tahribatlara, katliamlara, acılara yol açmadan, Kürt halkının özgür iradesine boyun eğler. Bölgemizdeki kalıcı bir barış güvenlik ve halklar arası kardeşlik ancak bu şartla sağlanır.

Kürdistan cephesi önderliğinde, Güney Kürdistan'da kazanılan zaferin garantilemesi kalıcı bir barışın refah ve mutluluğun sağlanması, yeni çabaları ve fedakarlıkları gerektirir. Askeri zaferlerin ardından, ekonomik, siyasi ve sosyal alanda da zafer kazanmak gerekir.

KAWA Merkez Komitesi, acılarımızın sevinçlerimizin ve kaderimizin ortak olduğu bilinci ile birlikte hareket etme zorunluluğunu duyar. Özellikle bu tarihi anda, iktidarı devraldıktan sonra, sömürgeci Baas rejiminin yaptığı tahribatlar ve yıkıntılar sonucu, bir çok sıkıntı, yokluk ve acının söz konusu olacağı açıktır. KAWA bu tarihi anda, üstüne düşen her türlü sorumluluğa ve göreve hazır olduğunu bilginize sunar.

En içten duygularımızla, devrimci selamlarımızı sunar, başarı, zafer, barış ve mutluluklar dileriz.

17.3.1991

KAWA Merkez Komitesi

Not: Mesajımız; Güney Kürdistan'da elden verilmiş ve Kürdistan Cephe Radyosu'ndan okunmuştur.

MELA MUSTAFA BARZANİ, GÜÇLÜ KİTLESEL KATILIMLA ANILDI!

Mela Mustafa BARZANİ, ölümünün 12. yıldönümünde Tahran'da ve Urmiye'de mezarının başında güçlü kitlesel katılımlarla anıldı. Kürdistan halkının yetiştirdiği en büyük evlatlarından ve liderlerinden biri olan ve tüm yaşamını Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine adanmış olan General Mela Mustafa Barzani Tahran'da 28 Şubat 1991'de 500'ün üzerindeki kitlesel katılımıyla anıldı.

Tahran'daki bu anma törenine, Suriye ve İran devlet düzeyinde temsilcilerle katıldılar. Merasime Irak Arap muhalefeti de üst düzeyde temsilcileriyle hazır bulundular. Irak Arap muhalefetinden bazı gruplarda, Molla Mustafa Barzani'yi anan ve Saddam Hüseyin'i lanetleyen konuşmalar yapıldı.

YNK'yi temsilen de, BARZANİ'yi anan bir konuşma yapıldı. Güney Kürdistan'da kahraman peşmerge güçlerinin, Güney Kürdistan'daki siyasal gelişmeye müdahale hazırlıklarının tamamlanıp, müdahalenin tam da başladığı bir dönemde yapılan bu anma töreninde, merasime katılan kitledeki umut ve coşku tüm yönleriyle gözüküyordu.

Biz KAWA örgütü olarak, anma törenine bir delegasyonla katıldık ve Kürdistan Demokrat Parti'sine, KAWA örgütü Merkez Komitesinin Mela Mustafa BARZANİ'yi anan mesajını ilettik.

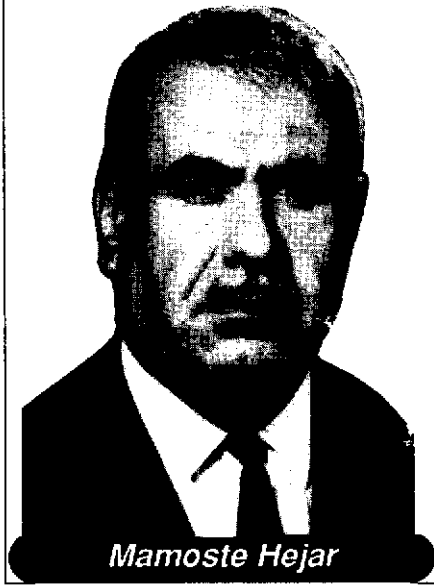
Diğer tarafta, Urmiye'nin Hellec köyünde, 03.Mart.1991 tarihinde, Mela Mustafa BARZANİ mezarı başında 10.000'in üzerinde kitlesel bir katılımıyla anıldı. Aynı yerde, Mela Mustafa Barzani'nin büyük oğlu olan İdris BARZANİ'de ölümünün 6. yılında anıldı. Bu anma törenlerinde, Şubat 1991 tarihinde ölümle kucaklaşan Mamoste HEJAR MUKRİYANİ'de anıldı. KAWA örgütünün mesajı bizzat KDP başkanı olan Mesut BARZANİ'ye iletili.

MAMOSTE HEJAR'ın ÖLÜMÜ KÜRT HALKI İÇİN BÜYÜK BİR KAYIP

Mamoste HEJAR (ŞEREF-KENDİ MUKRİYANİ) 28 Şubat 1991 tarihinde Tahran'a yakın bir şehir olan Kenec'de kaybettik. Şair Mamoste HEJAR 1921 yılında Doğu Kürdistan'da dünya'ya geldi. Çok genç yaşta Kürdistan Ulusal

Kurtuluş mücadelesine katıldı. Komala örgütünün kuruluşuna katılmakla birlikte, Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin genç kadrolarından biri olan Mamoste HEJAR, Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin yıkılmasından sonra Güney Kürdistan'a geçti. Daha sonra da Mela Mustafa Barzani'nin yanında Güney Kürdistan'daki Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne katıldı.

Güney Kürdistan'daki Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin 1975'teki yenilgisin-

Mamoste Hejar

den sonra 1975'te İran'a geçti. Bu tarihten itibaren de İran'da yaşamına devam etti. Tüm yaşamı boyunca edebiyat çalışmalarını sürdürdü.

Mamosta Hejar Mukriyani'nin yazdığı bir çok şiir dışında şu çalışmaları yapmıştır.

* Kuran-ı Kerim'in Kürtçe'ye çevrilmesi,

* Kürtçe-Farsça sözlük,
* Farsça-Kürtçe sözlük
* Şerefname'nin Kürtçe'nin soranca lehçesine çevirisi,

* Erdelan Tarihi,
* Mem û Zin,
* Melayê Cizîrâ'nin şürlerinin yorumu.

Mamoste Hejar, Kuran-ı Kerim'in Kürtçeye çevirisi için şöyle diyordu: "Kuran-ı Kerim'i Kürtçe'ye çevirisini yaptım, çünkü başkalarının müslümanlık adına Kürtleri kandırmasını istemiyorum."

Urmiye'nin Hellec Köyünde Mela Mustafa Barzani'nin mezarı başında düzenlenen anma töreninde hareketimizin Mamoste Hejar'ı anan mesajı iletili.

Ayrıca, bu büyük Kürt şairi için Kürt öğrenciler tarafından Tahrân Üniversitesi'nde anma toplantısı yapıldı. Bu toplantıya da çok sayıda öğrenci katıldı ve Mamoste HEJAR'ın büyüklüğü üzerine konuşmalar yapıldı.

Mamoste HEJAR'ın ölümünü büyük bir acıyla öğrenirken, kendisini saygıyla anıyoruz.

Yekiti Niştimanî Genel Sekreterliğine,

1991 Newroz'unu zaferle taçlandırdınız. Tarih, özgür Kürdistan'da Newroz'u böyle bir coşkuyla kutlamaya ilk defa tanık oldu. Halkımız Newroz'u yeniden yarattı. Bin kere kutlu olsun. Özgür Kürdistan, özgür halk ve coşkulu Newroz sonsuza dek yaşasın.

En içten duygularımızla Newroz bayramınızı kutlar, devrimci selamlarımızı sunarız.

21.2.1991

KAWA Merkez Komitesi

Bo Serkirdayetî ya Bereyî Kurdistanî-Iraq

Bi hêvîya berdewama serkeftina, germîrîn silavênşoreşgêrî li gelê Kurd û li serkeftina wî ku jiejima Bees sitand.

Dilê gelê Kurdistanê bakur her biwerane. Umîdwar û dîşadin. Rêxistina Kawa bi hemu hêza xwe biweraye. Pêxweşî û dîlxweşîya me nayê terîfîkirin û li çu sinura helnayê.

Manîdariya ve serkeftinê ji hêla dîrokî û ramyarîve gelek mezine. Gelê Kurdistan bîvê serkeftinê qedera xweya bê si'ud û serûber guhart û li ser peşewazî-yaxwe xudan biryar û xebardan bu. Êdî li Kurdistanê başûr vîna biryardan ferman-din ya gelî meyê serkeftîye. Bivî serkeftinêra zulm û zordestî û li navbirînen ku bi sedan salan berdewam kirî gihîştîye dumahîkê. Pêkve ji zirûfen çarenîvîsa gelê Kurdistan hatîye darxistin Serkeftina gelê Kurdistan, serkeftina dîmokrasi û azadîyêye. Li dijî dagirkerî, regzperestî û faşizmê, serkeftina vîna gelê.

Gelê Kurd, bîvê serkeftina xwera gehîştîye cihê xwe yê biserefê di eniya dîmokrasiya cihanêda ku di rêya wîde gelek zehmetû êşû elem kêşaye ku jîxwe ji mîjve heqê wîbu.

Pêkanîna ev serkeftina gelê Kurdistanê li dijî rijîma Bees'a hov û kujer, di rêya serxwebun û dîmokrasiya xwe ji çu fidakarî xweşuyînda nehêlana gelê Kurd, û çendî biryardariya xwe ji hemu dastara û dujmirare selmandîye. Jiber hindê medivê hêzen dagirkerên perçên dîtirê welatê me dagirkerîne ligel van gehremanî û biryardariya gelê me xuzîka hêj zêdetir xwîn nehê rijandin û nebî sedemê têkdan û li navbirin û êşû elema, liber vîna azadîya

gelê Kurd serbitewînîn... Li naveçeya me aşî û asayîşekî manewe û biratîya gelan tenê ya bîvî mercî sazîdibe.

Zexmkirin û asayîşa serkeftina li Kurdistanê başûr ya di raberayetiya Berey Kurdistanî da hatî qazencîkirin, aşîyekî manewe û avedanîya welat û refah û dîlxweşîya gel, lewra jî fidakarîyen nuw û hêş, zêdetir pewîst dike... Piştî serkeftina êskerî, serkeftina aborî û ramyarî û civakî pêwîste.

Komîta Nawendî ya KAWA, jiber vê zanîxwe ya hevbeşîya meya qederî û xweşî nexweşîda hewceyîya xebat û rêveçûna bibihewrati, dibîne. Bi taybetî di vê gava dîrakîda dîyare ku piştî bî destxistina desaletê jiber têkdan û ruwxandinên ku rijîma Bees kirîye, gelek êşû elem û çuneyî wê ruybidin. Jiber vê yekê jî kawa di vê gava dîrokîda herçî erkê pêbîkeve liber rawestayî û amade bunaxwe dîyarî we berêzan dike...

Bi hestekî jî dilve bihevîya serkeftinê û aşî û serfirazî û dîlxweşîya, germîrîn silavên şoreşgerî arasteyê we berêzan dikeyn.

Her bîmîne xebata hevpişka azadî-xwaz û têkoşeran

Komîta Nawendiya Kawa

18.3.1991

Hevalê Hêja Kak Mes'ud Barzanî Berêz Serokê Partîya Dîmokrati Kurdistanî-Iraq Berêz Kesukarên Mamosta Hejarê Şeref-kendî.

Bi dilekî xerîngîn û pir bi jan, xebera koçkirina Mamosta yê mezin û navdarê Kurd Hejar me bîhîst.

Ev koça zîyaneka geleki giran bû ku li kulturaî netewaye Kurd ket. Çunku mamostayê Hêja zêdetir ji 40 sala jîyana xwu, zanayîyaxu, xizmetkirina gelê Kurdistanê terxan kiribû.

Berhîndê Seydayê nemir li ser laperîn rewşenbîrî û zîmanê Kurdîda cîyekî xuyanî heye û lê mexabin jîna wî derfet neda ku hîna rola xwe boyî xizmetê zêdetirbîke.

Jiber hîndê ye ku koçkirina Seydayê li rêzên şoreşgêrên navdar û serwerên milletiye. Lewra bi navê Rêxistîna Kawa serxweşî temamên heval û layengirên xwe araste we û endamên binemal û kesûkarên seyda hejari û milletê Kurd dikeyn.

Xebata Seydayê nemir, ronahîya rêka mebî, canê wî aram bît. Serfirazî û serbilindî jî bo Mamosta Hejarî nemir û gişt şehîdên Kurdistanê.

Rexrawê Kawa

24.2.1991

BO HEVALÊ HÊJA KAK MES'UD BARZANÎ BERÊZ SEROKÊ PARTÎ DÎMOKRATÊ KURDISTANÎ-IRAQ

Bi silavên germê şoresgerî û bi dilê xoş pîrozbayî boyî Newrozêkî taze li we berêzan dikeyn.

We, Newroza 1991'ê bi serkeftinê sertac kir.

Yekem care ku dîrok, li Kurdistanê azadkirî, li pîrozkirina Newrozê bi şayîyekî ji nuve pêkanî, Bihezaran car pîrozbe. Kurdistanê azad û ev gelê dilxoş û şad heta heta wê bijîd.

Bi hestekî ji dilve û bi silavên germê şoresgerî hêvîya serfirazî û serkeftinê hê mestir dikeyn.

Komîta Nawendiya Kawa
20.3.1991

BO SERKÎRDAYETÎ YA YEKÎTÎ NÎŞTÎMANÎ KURDISTAN

Bi silavên şoresgerî, mestirîn pîrozbayîyan boyî serkeftina gelê me ya li Kurdistanê-Başûr û Berey Kurdistanî û li-pêşmergeyên qahreman dikeyn.

Her weku têtê zanîn, jiber hevbeşîya qederî û daw û dozê me; elem û şadîni yê ma ji yekbûne. Lewra dilê hemû Kurda îro, li ser Kurdistanê Başûr devêje. Pewîste, tevekê Kurda jiboyê sarkeftine tevayî li dijî metîngerîya Iraq yekbirgrin. Jiber ve pêwîstîyêş Rêxistina KAWA, amadebuna xwe ya saferbarkirina hemû hêzêtxwe jibo têkoşîna li Kurdistanê Başûr, û şerê pêşmergeyî, û amadebuna xwe ya xebat û tevgerên bihevrafî û bi-beşdarî yê li Kurdistanê a Bakûr, li Turkîye, li Awrupa û li hemu bivarekî xebat û têkoşîne li gel YNK, û Berey Kurdistanî arasteyê we berêzan dikeyn.

Bi hestên ji dilve bihêvîya serkeftinê û serfirazî, silavên germê şoresgerî li we, li Beray Kurdistan û pêşmergeyên qahreman dikeyn.

Komîta Nawendiya KAWA

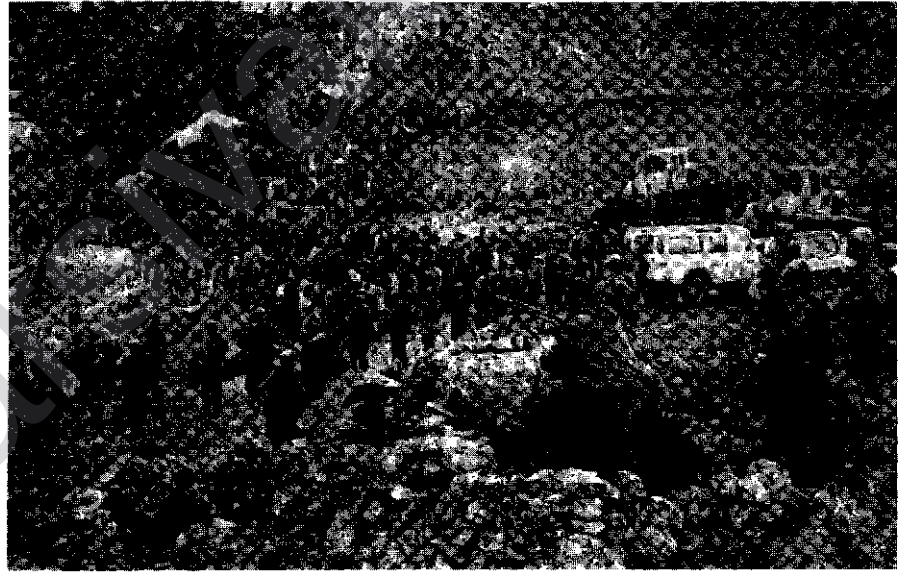
SÖMÜRGEÇİ CELLATLAR ELELE

Bu yıl halkımız Newroz sonrası-nda bir kez daha derin acılara boğuldu, sömürgeçiler bir kez daha Newroz'umuzu kana buladılar.Özgürlüğü için ayağa kalan Güney Kürdistan halkının başkaldırısı, Saddam diktatörlüğüne gaddarca bertaraf edilmeye çalışıldı. Napalm ve fosfor gazları da kullanılarak yaşanan katliamdan sonra, geride kalan yüzbinlerce insan evlerini, barklarını terketmek zorunda kaldı. Yeryüzünde kimyasal silahlara maruz kalan ender halklardan olan halkımız, o acıyı tekrar yaşamamak için yerini yurdunu bırakarak sömürgeci TC ve İran devletlerine sığındı. Artık Saddam'ın bitiremediği işi bitirmek için TC ve İran vardı. Sadam'ın yarım bıraktığı, tamamlayamadığı katliam sürecini yüzlerine "hümaniter" maskesi takınarak onlar tamamlayabilirlerdi.

Her ne kadar Türk devleti sığınmak zorunda kalanlara kol kanat gerdiği imajını yaratmaya çalışıyorsa da, bu

dağıtmak, dağıtımında bütün insani ve ahlaki normları, insanlık onuruyla bağdaşabilir her şeyi ayaklar altında çiğnemek oluyordu. Ölen insanlar için toplu mezarlar kazıp, topluca gömmeye işi düşüyordu ona. Tabii cesetleri günlerce bekletmeyi de ihmal etmiyordu. Kendi mezar kazıcısı olmaktan da kurtulamıyordu doğal olarak. Ne kadar iyi görüntüler vermeye çalışsa zulmetmek onun en belirleyici yönüydü.

TC kendi zehirini akıtabildiği, kendisinden yapabildiği insanlara sahip oldukça işi çok kolaydı. TC'nin hizmetindeki herkes bütün resmi görevliler, jandarmalaşmıştı sanki. TC doktorlarının da jandarmalardan farkı kalmamıştı. Onların yaşanan o vahşet sürecinde tek çabaları, insanların göz göre göre öldüğü o koşullarda yalnızca mesai saatlerini doldurmak. İnsanların hastalıklardan ölmelerine göz yumuluyordu, hem de kurtarılabilirken. Türk devletinin gözlenebilen

süreçte Güney Kürdistan'lılara esas olarak kucak açan, ekmeğini paylaşan Kuzey Kürdistan halkıydı. Kendisinden uzak tutulmaya çalışılan, etrafları tel örgülerle çevrilen, kendi ülkesinde muhacir muamelesi gören, açlığa terk edilen insanlarına yardım etmek için Kuzey Kürdistan'da adeta seferberlik ilan edilmişti. En ücra köyünden, en ulaşılmaz mezrasına kadar ellerinden gelen hiç bir yardımı esirgemiyorlardı. Zaten sığınmaya zorlanan insanların da bu durumun ayırıcılığı idiler. TC'nin bu süreçteki işlevi gelen yardımın yenilemeyecek kadar bayatladığından sonra

sağlıkla ilgili faaliyeti, yerde serili bir battaniyeden başka hiç bir şey bulunmayan çamurlu bir kaç sağlık çadırı kurulmasıydı. Çadırın dışına da bir bayrak asıldığında görüntü tamamlanıyordu. Bunun adına da hastane diyorlardı. İnsanlarımızın ölmesi umurlarında mıydı.

Sömürgeçiler ülkemizi dört parçaya bölerek yapabilecekleri en büyük kötülüğü zaten yapmışlardı. Çizdikleri sınır boylarına mayınlar döşemekten de geri kalmamışlardı. Her gün o mayınların patlaması, patlamalardan onlarca insanımızın ölmesi bir o kadarının da kol-

ların bacaklarının parçalanması olağan olaylar olmuştu artık. Türk askerine göre mayınları "teröristler" döşemişti. Ama mayınların hangi teröristlerce döşendiği malumdu. Mayın deniliyordu, ancak inandırıcı olamazdı. Üç beş gün içinde çadırlarda ayak basılmamış bir alan kalmazdı. Patlamanın dışarıdan atılan bir bombadan kaynaklanmış olması daha büyük bir olasılık gibi görünüyordu.

Bir kadın suya zehir koymaya çalışırken yakalanmıştı. 88 jenosidinden sonra "mülteci"leşenlerin bir kısmının ek-mekten sudan zehirlenerek öldükleri biliniyor. Zaten içilen bütün sular zehirli sayılabilirdi. Hepsisi de salgın hastalıklara neden olan mikroplarla kirlenmişti. Suyun artılması söz konusu değildi. Salgın hastalıklar da giderek yayılıyordu. Hemen herkes hastalanmıştı. Günlerce süren uzun yorucu yolculuktan, uzun süreli açlıktan zayıf düşen bedenler kolaylıkla hastalanıyor, bulaşıcı hastalıklar kolaylıkla yayılıyordu. Dizanteri salgını vardı, arkasından kolera bekleniyordu. İshallerden en çok da bebeler kaybediliyordu. Analarının kucağında öyle yarıçıplak yatan, ağzını kapamaya yetecek kadar bile enerjisi bulunmayan, ölgün bakan, yüzü soluklaşmış bebeler nasıl akıldan çıkabilir. Bir halkın yaşadığı sorunların kamuoyunda biraz olsun tartışılmasının bedeli bu mu olmalıydı?

Gelenlerin büyük çoğunluğu geçmiş konumları "cahş"lık olan insanlardı. Geçmiş konumlarından utanç duyuyorlardı artık. Her fırsatta yerlerini yurtlarını terketmiş olmaktan duydukları pişmanlıklarını anlatıyorlardı. Gerçi ayaklanmaya katılmışlardı, ancak bugün sıcak savaş koşullarının dışında olmak kimilerine eziklik veriyordu. Peşmergelere gıpta ile bakıyorlardı. Akrabaları arasında peşmerge bulunanlar büyük bir gururla bahsediyorlardı. Bir tanesi sorulması üzerine "peşmerge olmadığını" söyleyerek, "peşmerge olsam bu hallere düşer miydim, şimdi ben de onurluca savaşırdım" diye yanıtlıyordu. Öyle ya, savaşıyor olmasa bu vahşet koşulları sineye çekilmiş olunmazdı. İnsanlar onurlarını bu kadar çiğnetmiş olmazlardı.

İnsanların devrim sürecinde ne denli örgütsüz oldukları, orada kampta kendi iç düzenlerini sağlayamamış olmalarından kolaylıkla anlaşılabilirdi. Örgütsüzler, gelişen devrim sürecini geriletken en önemli etkenlerden olduğu gibi orada da belirli bir düzenin tutturulabilmesine engel oluyordu. Örgütlü olmayan o yönüyle disipline olamamış, kültürel olarak da çok geri unsurları da içeren bu

insanların uzun süre aç oldukları da göze alındığında özellikle yiyecek dağıtımındaki izdiham anlaşılabilir. Bu izdiham sürecini Türk Devletinin provoke etmeye çalıştığı da gözlenmekle birlikte, insanların bencil tutumları dayanışmayı fazlaca yaşamamış olmaları karışıklıkların önemli bir nedeni olarak görünüyor. Aralarında çok az da olsa bulunan siyasi insanlar da dikkatlerini daha ziyade gelişen peşmerge savaşına vermişlerdi. Nasıl olur da gelişmesine bir parça katkıda bulunabiliriz düşüncesindeydiler. Peşmergenin yeni başarı haberleri geldikçe moralleri yükseliyor, yaşama daha bir umutla bakıyorlardı.

Türk askerlerinin parmakları tetikten bir an olsun ayrılmıyordu. İnsanlar bir vadide yerleştirilmiş, etraflarını askerlerin etten duvarıyla çevrelemişlerdi. "Sınırın Türk" tarafına özellikle hiç kimse alınmıyordu. Tabiki bu durum Türkmenler için böyle değildi, şöven ve ırkçı TC onları önce iç taraftaki bir nehir kıyısına yerleştirmişti, daha sonra da Kayseri, Sivas gibi daha iç bölgelere yerleştiriyordu. Daha çok da kendilerinin neden oldukları sorunlar ortaya çıktığında tetiğe basmaktan geri durmuyorlardı. Havaya uyarı ateşi açtıkları gibi direkt kitleye ateş ettikleri de oluyordu. Böylece onlarca insan ölmüş, bir o kadarı da yaralanmıştı. Türk askerine bu durum sorulduğunda yanıtı hazırdı, "devlet bu silahları boşuna mı vermişti".

Daha hiç bir yardımın ulaştırılmadığı hiç kimsenin gidemediği alanlarda yerleşen açlıkla, hastalıkla, ölümle burun buruna yaşayan yüz binlerce insanın varlığı da düşünüldüğünde bu vahşetin boyutları daha fazla kavranılabilir. Yirmibirinci yüzyıla adım adım yaklaşılırken, "uygar" insanlığın gözleminin önünde gelişen bu kırim sürecine, timsah gözyaşları dökenlerin ya da yalancı dostluk görüntüsü çizerek sahtekarca davrananların, kendi siyasi çıkarlarına araç etme kaygısı taşıyanların bulunması en iğrenilecek yön oluyor. Ve bunlar nefreti en fazla hak eden de oluyorlar.

A.Sipan

Hakkari'den bir KAWA taraf-tarı

27.4.1991

KAWA, ULUSAL İSYAN VE DAYANIŞMADA KARARLI

Son katliam ve göç olayına değinmeden evvel kısaca bazı hatırlatmalarda bulunma zorunluluğu var.

1980-88 tarihlerinde İran-İrak savaşının ateşkesle sonlanmasından sonra, Saddam diktatörlüğü başta Rus Sosyal emperyalizmi ve diğer emperyalist güçlerden de aldığı maddi ve manevi güçle mazlum Kürt halkına Halepçe'den başlamak üzere peşmergenin ulusal-devrimci mücadelesinin önüne geçemeyeceğini anlayınca, 1925'te öngörülen uluslararası "hukuk" normlarını hiçe sayarak, özellikle Arap-Türkmen ve diğer azınlıkların bulunmadığı bölgelere kimyasal bombalarını boşaltıyordu ve 6 bin insan çaresiz "havar" sesleriyle can verirken bir o kadarının iki katı insan yaralanırken ve 120.000 insan Türkiye ve o kadar da İran Kürdistan'ına sığınıyordu. Halk dağlarda sınırlarda bir bir kırılırken dünya esasta gözsüz, kulaksız ve dilsizdi. O perişan durumundaki halkın yardımına sınır boylarından koşanlar yine kendi soydaşlarıydı. Ancak bu yardıma muhtaç insanlara yetişmede yine engel sınır boylarında engel olan T.C. değilmeydi. Hatta sınırı geçenlerin onlarca TC tarafından yakalanıp, Saddam faşist diktatörlüğüne teslim edilip idam edilirken, kurşuna dizilen yine aynı Kürdistanlılardı. Ya daha evvel 1983 yılında Saddam faşist diktatörlüğü tarafından Barzan bölgesinden sekizbin insanın akabetine bugüne kadar gerekli duyarlılığı göstermeyenlerin, bugün bu ortamın hazırlanmasında suç ortağı olurken, bu durumunu sorgulamadan ve gerekli hesabı verme gereksinimini zerre kadar duymadan ortaya çıkıp timsah gözyaşlarını dökmeleri ne kadar inandırıcı olabilir. Bu kulvarda olmadıklarını iddia edip, esasta hiç bir çaba sarf etmeyen; jenosid karşısında sözüm ona hayıflanıp kılını kıpırdatmayan sosyal şövenlerin ve onları kible edinenlerin Kürdistan devrimci ulusal kurtuluş mücadelesinin ardında 1925 Sex Sait'ten bu güne kadar İngiliz-Amerikan-Sovyet vb. emperyalizmin parmağını arayan, ona "İsrail" yakıştırmaları yapan Doğu Perinçek-Uğur Mumcu ve de onların bu tavrına çiçek vererek ödüllendirenlerden bu mazlum halkın hesap sormayacağı hayal ediliyorsa, bu gaflette insanlığın hiç te yeri yoktur diyesim gelir.

Halkımıza "İsrail", "Cahş", "ajan" yakıştırmaları yaparak mücadelenin yükseldiği dönemde devrim deyip ondan yararlanmak ve ardından göç olayı olunca da "biz zaten tahmin etmiştik böyle olacağını bu nedenle desteklemedik" diyen kafa ne kadar kararlı-halka ümit veren devrimci politika üretebileceğini Kürdistan halkı tahmin etmelidir.

30 Mart 1991 tarihinde Kawa genel bir değerlendirme yaparak askeri olarak destekle-

diğimiz Güney Kürdistan ulusal devrimci savaşına parasal, ilaç, yiyecek yardımı, gösteri, grev vb. eylemlerle destekleyerek ulusal mücadeleyi ilerletme, ulusal birliği pekiştirme hazırlıklarını daha bir hızlandırma çabası içerisinde iken, yüz binlerce-hatta milyona varan göç durumuyla karşı karşıya kaldığı bir ortamda; kar-kış, yağmur-sağnak, açlık ve dünyada ender rastlanan bu dramın -ki öyle bir dram ki sözcüklerle ifade edilemeyecek bir dram- ile karşılaştı.

Bu ortamda hareketimizin birey, kadro ve taraftarları güçleri oranında halktan aldıkları destek ve güçle bu vahşeti azıcık olsun hafifletebilmek, ölümleri aza indirmek gayesiyle çırpınmaya çalıştı. Yüksekova'dan, Van'dan, Bingöl'den, Diyarbakır'dan ve her yetiştiği alanda demokratik kuruluşların da çabalarıyla Türkiye ve Kürdistan'dan kamyon ve TIR'larla yiyecek, yiyecek, ilaç, battaniye yetiştirmeye çalıştı. Bu çabada hareketimizin zemininde yer alan yoldaşlar en ufak bir fedakarlıktan kaçınmadı. Malzemelerin ve yardımların korucular, TC askerlerince tahrip edilmemesi için çabalar harcadı. Kamyonlarla birlikte gözcü olarak bölgedeki ölümler pençelesen insanlara kadar gidildi. Dağıtımın daha sağlıklı olmasına katıldı. Sağlık sorunları için ilaç ve personel desteği sağlanmaya çalışıldı. Köy köy dolaşılıp yardım toplanmaya çalışıldı. Şehirlerde ve metropollerde 7 den 70'e hemen bütün ulus (hainler-korucular hariç) yek vucut bu yardıma koştu. Yapmayanlar teslim oldu. Ah mücadelede de bunlar yapılabilseydi, birlik sağlansaydı diyesi gelmeden edemiyor.

Evet, bu kaçışın nedenleri ne idi? Gerçekten "emperyalizmin uşağı güç" mü önderlik etti de halkı "provokasyona" getirdi, yoksa başka nedenlermi vardı? Mücadelede Amerikaya mı güveniliyordu? Saddam üstün bir askeri taktikle gerilayı etkisizleştirdiğinden mi? Ulusal devrimci güç içten mi parçalandı? Peşmerge mücadeleye hazırlıksız mı girdi? Acaba marksistler önderlikte olsaydı farklı bir şeymi olacaktı? Hataları ne idi? Bunları irdelememiz gerekiyor.

Bence yukarda sayılan gerçeklerin hiç biri mantıklı değil.

Kitle kazanılmış, desteği yüzde doksanlara varan bir destek, ulusal cephe ve birlik sağlanmış, Peşmergenin kendi öz gücüne güvendiği bir gerçek. Ulusal birlik ve cepheye zarar vermeksizin diplomasi güdüldü; Peşmergenin askeri eğitimine gerekli önem verilmeyle birlikte tank ve uçak imha-mukavemet silahlarına karşı

koymada eksikliklerin mevcudiyeti olabilir. Irak'a uygulanan ekonomik ambargonun neticesinde Irak askeri çapulun Kürdistan'da girdiği yağma ile halkın bütün yiyecek-giyecek stoklarına el koyması, lojistik kaynağın kurutulmasını sağlamış olması da en önemlisi kitlenin kaçan kesiminin şehirlerde oturan halkın olması ve bu halkın peşmerge ile irtibatının yeni olması, yani şehir örgütlenmesinin yetersizliği iddiası üzerinde durulabilir. Ancak şehir kitlesinde kaçan kesimin çocuk, kadın ve yaşlılar olması dikkati çekmektedir.

Diğer bir neden Irak, müttefik kuvvetler arasındaki anlaşmada yer alan Irak uçaklarının havalanmayacağı koşulunu Amerika-Özal Camp-Davit görüşmesi, Özal'ın, Saddam'ın mesajını Bush'a ilemesinin ardında, Saddam'ın uçak kaldırmasına göz yummakla yetinmek bir tarafa, Van devlet hastahanelerinde yatan dört peşmergenin de belirttiği gibi "28 Mart tarihinde biz karargahlarımızı kurduğumuz alanlarda Amerikan uçakları keşif uçuşu yaptı. Bir gün sonra da Irak uçaklarının asla bizim karargahlarımızı tespit etmesi mümkün olmayan bölgelere yoğun hava saldırısında bulunması, Amerikan uçaklarının Irak uçaklarına peşartlık yaptıklarının kesin kanaatindeyiz" demeleri, Amerikanın statükocu ve kendi açılarından Saddam'ı tercih ederek onunla "istikrarı sağlamaya çalıştık"larının kanıtıdır. Ancak Bush'un deyimiyle "biz göçün bu boyutta olacağını ummuyorduk" derken Kürt halkının dünyanın dört bir tarafına dağılmış halinin ve geçmiş katliamlarda (88 Halepçe) da deyim yerinde ise eğitilmiş (tecrübeli) oluşu bu vahşete karşı (G.Kürdistan'daki mücadelenin kazandırdığı olumlu ivme-Stokholm Konferansındaki ulusal birlik konusunda attığı olumlu adımın kitlede yarattığı etki, Newroz coşkusunun ortamı vb.) ile bütünleşince aktif karşı gösteriler ve dünya demokratik hareketini harekete geçirmedeki beceri Özal'ı, Bush'u ve diğerlerinin Saddam'dan bize hayır gelmez derken Saddam benzerini aramaya koyularak, istikrar sağlamaya yöneldiler. Ancak gelenin de tam Saddam benzeri olması mümkün değil. Çünkü o baskı ve yok etme politikasına rağmen reformlar yoluna gitmeden edemiyor. Daha dün akşam Kuzey Irak'ta cepheye çağrı yaparak Otonom bir bölge oluşturulmaya çağrıldı.

Yardım, destek ve tüm çabalarla halen devam etmekte olan peşmerge savaşına ...!

18.4.1991

Ala-Yekiti/ Van

KOLAY LOKMA OLMAYACAĞIZ

Sonu yaklaştıkça saldırganlaşan emperyalist sistem ömrünü uzatmanın yollarını arıyor. Yükselen halk hareketinin klasik sömürgecilik politikalarını yerle bir etmesi sonucu, halklara egemen kılınmak istenen yarı-sömürgecilik, ulusal kurtuluş savaşlarına alternatif bir savaş biçimi olarak uygulanmaya başlandı. Sömürgelere tanınan biçimsel siyasi bağımsızlık, halkları aldatmadı. Ortaya çıkan yeni uşak sınıflar emperyalistler ülkeyi soymaları için bir aldatma aracı olarak görev yapıp kendi halklarına ihanet ettiler. Eskiden tankla, topla veya kılıç zoruyla sömürgeleştirilen ulusları artık sadece şiddet unsuru ile boğamayacağını anlayan emperyalistler, ekonomik ve psikolojik savaşın yanısıra sosyal, siyasal, kültürel, dinsel, tarihsel, etnolojik vb.. çeşitli etmenlerle "özel savaş teknikleri" kullanarak mücadeleleri boğmaya çalışmaktadır.

Tarihten gelen birçok örnekte gösteriyor ki egemen sınıflar bazen, kendilerine hizmet etsin diye besledikleri uşakları kendilerine ters düşmüşlerdir. Saddam'da bunlardan biridir. Irak burjuvazisinin temsilcisi olan Saddam Sovyet sosyal emperyalistlerinin desteğiyle iktidara geldikten sonra, Baas Partisini komünist, Irak'ı da sosyalist ilan edip, yıllarca besleyip semirttiler. Öbür emperyalist ülkelerle de ilişkileri sürdü. Yıllarca konvansiyel, kimyasal, nükleer ve her türden silahla bir silah makinası haline getirdiler. Faşist Saddam yıllarca Kürt halkına karşı soykırım yaptı. Sosyal emperyalistler Irak Barzani hareketini gerici ilan edip, Baas faşistlerinin her türlü silahla donattıktan sonra Kürdistan üzerine saldırarak Kürt halkını jenosid'den geçirdiler. Bizim eski Sovyet yanlısı siyasilerimiz de alkış tutuyorlardı. Hala bu konularda net bir görüş savunamıyorlar. Gene Halepçe'de öldürülen binlerce insanın sorumlulukları emperyalistlerdir.

Emperyalistlerin iştahını kabartan Ortadoğu petrolleri dünyanın en sıcak devrim ve karşı devrim güçlerinin çatıştıkları bir alandır. Ancak köklü bir değişim, proletarya önderliğinde gerçekleşme şansına sahiptir. Bu gerçekleşmeden Ortadoğu'da halkların kardeşliği ve barış soyut bir kavram olmaktan öteye gitmez.

Körfez savaşında izlenecek en doğru yöntem devrimci yöntemdir. Lenin'in şu sözlerini kulağımıza küpe ederek

"100 kölesi olan bir köle sahibini 20 kölesi olan bir köle sahibine karşı ilerici göstermek saçmalaktır"

Emperyalist savaşları desteklemeyiz ve katılmayız. Kaustkiy'nin 1. Paylaşım Savaşında takındığı sosyal şöven tavrının kalıntıları, Körfez savaşında da aynı tavrı benimsediler. Bu ülke halklarının görevleri, emperyalist savaş bir iç asavaşa dönüştürmektir. Petrol şeyhlikleri, krallıklar yıkılmadan, emperyalistler kovulmadan, demokratik halk iktidarı kurulmadan savaş bitmez.

Irak Kürdistan'ında ulusal hareket gerçek devrimci bir raya oturtulmadı. Feodal burjuva önderliği eskiden olduğu gibi gene dış güçlerden meddet umuyorlar. Türk sömürgecilerinin savaşa katılmak istemediklerindeki tek sebep, Kuzey Kürdistan'da yükselen halk hareketini bastırmak; Güney Kürdistan'da düzenin yıkılmasıyla gündeme gelecek bağımsız bir Kürdistan sorununu önlemektir. Kürdistan, Ortadoğu'daki bazı devletler arasında bölünmüş olsa bile, emperyalist politikanın gündeminden hiç çıkmamıştır. Böyle stratejik bir yapıya sahip bir ülkenin çıkması mümkün değildir. Bu uşak işbirlikçi sömürgeci devletler, Kürdistan'a uyguladıkları klasik sömürgecilikle, emperyalizme daha kolay lokma olarak sunmaktadırlar. Gene ABD emperyalizminin Türk sömürgecileriyle beraber hazırladıkları Kürt senaryosu boşa çıkarılmalı. Kürdistan'da gelişen bağımsızlık ve özgürlük hareketinin ezilmesi, imha edilmesi, işbirlikçi rejimlerin ise yaşatılması, emperyalizm açısından gereklidir. Bu, bütün emperyalist devletler için birer devlet politikasıdır. Gerek Kürdistan, gerekse Ortadoğu'da emperyalist ve sömürgeci devletler tarafından uygulanan bütün politikalar ve savaşlar, emperyalizm açısından meşrudur ve destek görür; uşak rejimlere de başarılı olmaları için gereken bütün yardım ve yönlendirmeler yapılır.

22 Şubat 1991

H.Ç.

Ala-Yekiti taraftarı/VAN

IŞIKVEREN MÜLTECİ KAMPINDAN İZLENİMLER

Işıkveren kampı bir halkın dramına tanık oluyor. 3 gün süren çoluk, çocuk, erkek, kadın, yaşlı insan kahvaltı sofrasını yerde bırakarak, sonu meçhul ve ölümlerle dolu bir yolculuk başlamış bu insanlar için.

Işıkveren yamaçlarına ulaştıkları anda karşılaştıkları ilk şey Türk askerlerinin kurşunları, saldırısı olmuş. Bu insanları geriye döndürmek üzere bir yandan Türk askerleri ateş açarken, öte tarafta Saddam'ın saldırıları, kelimenin tam anlamıyla iki ateş arasında kalan bir halk.

Türk askerleriyle temaslarında karşılaştıkları ilk şeyler, kurşun, yağma, Dinarlarını, yüzüklerini, saatini, bileğziğini veren sınırdan geçebilir, diğerleri geriye. Bu durum şu anda bile yaşanıyor. Sınırdan Dinar veya değerli eşyasını veren bu tarafa geçebiliyor.

Kampa girişte ilk karşılaştığımız şey, saldırganlaşmış, hiç bir kural tanımayan, hukuku, hiyerarşisi kalmayan insanlar. Feodal yapıyı temsil eden ağalar ile bireyler arasında hiç bir fark ve iletişim yok. Toplumsal yapıyı kontrol eden mevcut mekanizma bozulmuş durumda. Ve bu yapıyı dikkate almadan yapılan yiyecek dağıtımı sonucunda facialar yaşanıyor. Saldıran insanların altında kalan çocukları umursayan yok. Hedef bir kaç parça yiyecek almak.

Mültecilerde göze çarpan diğer bir nokta hemen hemen her konuda duyarsızlaşmış olmaları. Bir ana tek başına kucağındaki ölü bebeğini gömerken, etraftakiler hiç bir şeyden haberdar değil sanki.

Kampta birçok Türk kurum ve yabancı kuruluşlar var. Kızılay, Sağlık Bakanlığı, Özel İdare, Türk kuruluşları sanki bir formaliteyi yerine getirmek için gelmişler. Yardımların birçoğu mültecilere ulaştırılmıyor. Hasta bakıcılar, hemşire ve doktorlar eleman fazlalığından, iş yokluğundan şikayet ediyorlar. Yukarıda ise günlük ölüm ortalaması 35. Bunun 25'i çocuk. Sınırsız doktorlar, İsveçli'ler, Fransızlar, bağımsız yabancı gruplar, Birleşmiş Milletler, Amerikan sivil örgütleri, Amerikan askerleri, bütün yükü omuzlamış durumda. Birleşmiş milletler denetiminde bir koordinasyon sağlanmış durumda yabancı örgütler arasında. Bunlar arasında tek yerli grup olan bizler Amerikan sivil (Acil Yardım) örgütü CARE ile birlikte bütün koordinasyonun yönlendirici

cisi pozisyonundayız.

Topluluğu örgütlemek ve bir hiyerarşi oluşturmak üzere organizasyonlar, komiteler yaratmayı hedefliyoruz.

Türkiye Kürdistan'ından demokrat, yurtsever (İHD gibi) örgüt ve kişilerin dağıtım yapmasına henüz izin verilmiş değil. Hatta Kamp'a girmeleri dahi Valiliğin iznine bağlı. Bu da oldukça zor.

Gelenlerin birçoğu peşmerge ve ayaklanma ile işbirliği yapanlar, tarafsız olan insanların sayısı oldukça az. Amerika'ya karşı küskün olmalarına rağmen şu anda dahi tek kurtarıcı olarak onları görüp Amerika'ya sığınmak istiyorlar.

Kawa Sempatizanları

10.4.1991

AVRUPA'DAN HABERLER:

Güney Kürdistan'da gerçekleşen katliam ve jenositlere karşı Avrupa'nın birçok ülkesinde hareketimiz tarafından bir dizi eylemler gerçekleşti. Bunlardan bazıları şunlardır...

* Güney Kürdistan'da vukubulan katliam ve jenositlere karşı Fransa ve İsviçre'de geniş protesto eylemleri ve yardım kampanyaları örgütlenip sürdürüldü. İçinde aktif olarak yer aldığımız bu eylemler "Alliance Kurde de France" ve "Alliance Kurda de Suisse" adına yapıldı.

* Paris ve Fransa'nın diğer birçok yerlerinde günlerce süren açlık grevleri ve yürüyüşler yapıldı. Geniş yardım kampanyaları örgütlendi. Nisan ayında yapılan bütün eylemler Kürdistan'ın diğer parçalarından yurtsever örgütlerinde katılımıyla gerçekleşti. Geniş kamuoyu yaratıldı. Bu eylemler etkinlik bakımından oldukça iyiydi ve olumlu geçti.

* İsviçre'de hareketimiz taraftarlarının yoğun ve aktif katılımlarıyla 2 Nisan'da Birleşmiş Milletler'in önünde ve içinde bir miting yapıldı. Ardından 10 günlük bir açlık grevi Birleşmiş Milletler'in önünde başarıyla sürdürüldü. Eylem boyunca bütün uluslararası kuruluşlarla birçok kere görüşüldü, onların fiili desteği alındı. Kürdistan'a acil yardım gönderildi. İsviçre TV'si, radyoları ve değişik yardım kuruluşları aracılığıyla yaklaşık 16 milyon İsviçre Frangı toplandı.

Arkadaşlarımız Basle, St-Gallen

Cenevre ve diğer birçok şehirlerde giyecek toplama faaliyetine bazı İsviçre Yardım kuruluşlarıyla birlikte gerçekleştirdiler. Bu faaliyetler hala devam etmektedir. "Alliance Kurde de Suisse" (Yekitiya Kurden Suisra) adına yürütülen faaliyetler 12 Nisan'da etkili bir mitingle kamuoyuna duyuruldu. Bu arada İsviçre'li politik örgütlerin yoğun desteği alındı.

* Kürdistan'lı ve Türkiye'li yurtsever ve devrimci örgütlerden oluşan merkezi platform, 23 Mart tarihinde Almanya'nın bir dizi önemli merkezlerinde sömürgeci TC Konsolosluklarının önünde Kürdistan'daki ve Türkiye'deki katliamları ve işkenceleri protesto etti. Hareketimiz bu faaliyette bulunduğu bölgelerde aktif olarak yer aldı.

* Dört parçadan Kürt örgütlerinin katılımıyla oluşan HEVKARİ platformu; Güney Kürdistan'daki vahşete ve soykırına karşı 20 Nisan'91'de KÖLN'de on binin üzerinde güçlü bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdi.

* Almanya'nın Wiesbaden kentinde 15.04.1991'de Hareketimiz Güney Kürdistan'daki halkımızla dayanışmak amacıyla 20 kişinin katıldığı açlık grevi başlattı. Açlık grevi süresince dayanışma kampanyaları oldukça güçlü bir şekilde sürdürüldü. Bu kampanya boyunca Alman halkına da genişçe ulaştırılan hareketimizin çıkardığı bildiriler ve bilgilendirmeler olumlu bir diğer yönü oluşturdu.

* Nisan ayı boyunca tüm Kürdistan'lı güçler bir araya gelerek Bonn şehrinde gösteri-yürüyüş-MahnWache vb. etkinlikler sergilediler. KAWA ve Ala Yekiti taraftarları da bu eylemlerde etkin ve aktif yerlerini aldılar. Kürdistan sorunun uluslararası kuruluşlarda, parlamentoda tartışılmasını sağlayarak, kamuoyu yaratmada önemli rol oynadılar. Bu konuda bir dizi basın toplantısı ve konferanslar düzenlediler.

* 27 Nisan 1991 günü Almanya'nın Hildesheim şehrinde hareketimizin aktif katılımı ve önderliğiyle Güney Kürdistan halkıyla dayanışma yürüyüşü gerçekleştirdi. Aynı günün akşamı gelirin tamamını Güney Kürdistan'a aktarmak için dayanışma gecesi yapıldı. Bu gecenin Almanlarla birlikte yapılması olumlu sonuçlar verdi.

* 5 Mayıs 1991'de Almanya'nın Duisburg şehrinde hareketimizin "Ortadoğu ve Kürdistan'da Son Durum" konulu merkezi semineri gerçekleştirildi.

* Avrupa'nın değişik ülke ve yörelerinde Kürdistan'daki jenosidi kınamak, Kürdistan halkı ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle dayanışmak amacıyla yapılan bir dizi eylemliliği yer darlığından dolayı okurlarımıza sunamıyoruz. Bu durumu okurlarımızın anlayışla karşılayacağını umuyoruz.

Baştaraf Son Sayfada

tarmak için "Otonom Kürdistan"a razı olmaktadır. Bu durumda Kürdistan Cephe liderlerinin Bağdat cellatlarıyla uzlaşma yolunu seçmeleri hazmedilecek bir durum olmamasına rağmen asıl önemli olan neyin alınıp-verildiğidir. Ulusal hareketin liderleri Saddam'la masaya oturmakla siyasi intihar riskini göze almışlardır. "Otonom Kürdistan" devletine karşılık cellatın nefes olmasına maalesef yardımcı olmak durumu ortaya çıkmıştır. Fakat Arap halkı ve demokratik "muhalfe" in Saddam diktasına karşı ayağa kalkmadığı ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketiyle birleşmediği bu koşullarda Baas iktidarını Kürt halkı tek başına deviremez. Bu durumda, kabullenmesi zor da olsa Saddam ile uzlaşmak halkımızda nefes alma olanağı yaratabilir. Burada "ehveni şer" siyaseti uygulanmıştır, "ya yok oluş ya da Saddam'la uzlaşma". Sonuç itibarıyla ne olursa olsun Bağdat diktatörüne bir nebzecek te olsa güven duymak bağışlanmaz bir hata olacaktır.

Kürdistan'da çok kısa bir sürede, ama keskin dönüşlerle başdöndürücü bir hızla ortaya çıkan gelişmeler karşısında şaşkına dönen bir çok çevre somut durumun analizinden ziyade duygulanıyla, dar kalıpcı kafa yapılarıyla soruna yaklaşmaya ve sonuçlar çıkarmaya çalışmaktadırlar. Bu yüzden oldukça ucuz ve fazla değeri olmayan eleştiriler yaparak siyasetin erdemlerini yerine getirdiklerini (!) sanmaktadırlar. Oysa siyaset alanında da "uzlaşma" meselesinde düşünmeyi bilmeyenler ya da henüz düşünmek fırsatını bulamayanların eleştirileri ciddiye bile alınmayacak bir çocukluktur. Bu çevreler uzun sayılacak bir süreden beri, Kürdistan devrimi ve ulusal devrimci güçleri hakkında kendi tutarsızlıklarını ve bilgisizliklerini devrimci iddia olarak ileiri sürme kaba yanlışlığında bulunabiliyorlar. Halkımızın topyekün imhaya çalışıldığı bir ortamda ciddi hiçbir dayanışma eyleminde bulunmayan bu müthiş siyasetçilerin (!) samimiyetlerine inanmak mümkün mü? Ne yazık ki, küçük dayanışma örneğini bile sunamayan talihsiz siyasi çevreler, Kürdistan'ın kaderi ve devrimci yurtsever güçler üzerine ahkam kesme hakkını kendilerinde bulmaktadırlar. Kötü cinsten siyasetçilik yapılarak halklar ve devrimci güçler arasında giderek nasıl güvensizlik çitlerini ördüklerinin farkında bile olamayan bu çevreler gerçeğe gelmelidir; Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşımıyla ezen ülke (örneğin Türkiye) devrimci hareketi arasında gittikçe derinleşen kopuşu görmezden gelirler. Bu kopuş Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin çıkarlarına olamaz. O halde uluslararası işçi sınıfının dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta enternasyonalist birlik yükseltilmelidir.

Dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının devrim mücadelesinin yeni bir safhaya girdiği bu dönemde Marksizm-Leninizm ve tutarlı devrimci savaşında ısrar etmenin zorunluluğu tartışılmazdır. Tek seçenek, Kürdistan'da da ideolojik, örgütsel ve siyasi alternatifler yaratmak, başa geçme azmini, sabrını ve kararlılığını göstermektedir. Kürdistan'da işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin kendi bağımsız eylemleriyle ortaya çıkmaları buna süreklilik kazandırmaları silahlı mücadele ve hareketimiz için esin kaynağı olmaya devam edecektir.

*** Yaşasın 1 Mayıs Geleneği!**

*** Yaşasın Devrimci Alternatif Yaratma Mücadelemiz!**

*** Yaşasın Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan ve Sosyalizm Mücadelemiz!**

25 Nisan 1991

KAWA

MERKEZ KOMİTESİ

KÜRDİSTAN SÖMÜRGEÇİLERE MEZAR OLACAKTIR! YAŞASIN BAĞIMSIZ KÜRDİSTAN!

**"Sınıflar, önlerindeki savaşlar için muhtaç oldukları
ideolojik ve siyasi silahı öerste döverek yaratmaktadırlar." LENİN**

Dünya işçi sınıfı 1 Mayıs kutlamalarına hazırlandığı bu günlerde insanlığın gözleri önünde Güney Kürdistan'da halkımız eşi görülmemiş bir vahşetle kıyımdan geçirilmektedir. Bağdat cellatları, emperyalist devletlerle tutuştukları savaşın mağlubiyetinin acısını yaralı bir hayvan gibi Kürdistan şehirlerine saldırarak halkımızdan çıkarmaya çalışmıştır. Neticede gerçekleşen büyük halk ayaklanması emperyalistlerin lojistik desteğiyle Irak militarizmi tarafından esas itibarıyla boğazlanmıştır.

Güney Kürdistan'da yaşananlar tam anlamıyla bir trajedi. 3 milyona yakın insanımız Bağdat cellatlarının jenosit ve katliamları karşısında büyük bir panik içinde, İran ve Türkiye'ye sığınmak için toplu göçe zorlandı. Bir ay öncesinde Baas rejiminden kurtulmak ve özgür bir Kürdistan yaratmak için büyük bir halk ayaklanması gerçekleştiren aynı kitleler savunmasızlık psikolojisi içinde paniğe kapılarak, Baas militarizmi ve emperyalist devletlerin iki yüzlü politikaları tarafından bu gün yaşanan drama mahkum edildi. Toplu imhayla karşı karşıya olan halkımızın bu realitesi pahasına Kürdistan sorunu daha çok enternasyonalize oldu. Basın ve yayın araçlarında bir aydır flaş haber olarak yer aldı. Güçlü bir uluslararası kamuoyu ve desteği oluştu. Kürdistan sorununda belli bir hassasiyete ulaşan uluslararası kamuoyunun baskıları sonucu emperyalist devletler "hümaniter" yardım kararları aldılar ve pratik adımlar atıldılar. Sonumuzu hazırlayanlar geri adım atmak zorunda kaldılar. İnsan haklarının savunucu melekleri (!) şimdi de ulusal sorunumuzu bölge devletlerine karşı hegemonya çıkarları için kullanma yarışı içindedirler. Emperyalist devletlere hiçbir suretle güvenmeyen halkımız kendi meselesinin çözümünü onların insafına bırakmayacaktır.

Ulusal Kurtuluş mücadelemiz hiçbir dönemde bu kadar büyük bir uluslararası desteğe sahip olmamıştı. Bu desteği doğru devrimci temelde seferber etme ulusalcı güçlerin yetenek ve beceresine kalmış bir meseledir. Kürdistan sorununun politik bir sorun olduğu kanaati uluslararası boyutlarda ciddi bir gelişme kaydetti. Ancak devrimci enternasyonalist bir içerik taşımayan bu uluslararası destek emperyalist devletlerin ulusal kurtuluş devrimimizi reformcu "çözümlere" mahkum etme planlarıyla bir uygunluk göstermektedir. Fiili olarak 30 senedir silahlı mücadele yürüten halkımız her yönden yorgun ve bitkin bir duruma düşmüştür. Bu açıdan her şeye rağmen Kürdistan cephesi sözkonusu durumu iyi kullandığı takdirde "otonom devlet" in kuruluşunu gerçekleştirebilir. Halkımızın içine girdiği "yokoluş" sürecine rağmen siyasi planda mevcut durum bütünüyle olumsuz değildir. Peşmerge güçleri kitleli katılımlarla saflarını genişleterek gücünü artırmıştır. Siyasal önderlik ise bölgede ve uluslararası düzeyde yeni manevra yapma olanaklarına kavuşmuştur. Köşeye sıkışan, iktidarının sonunu gören Saddam rejimi Kürdistan'a yönelik ateşkes ve Kürdistan Cephesi'ne doğrudan görüşme çağrısında bulunarak, Kerkük'de dahil Kürdistan'da "otonom" bir devletin kurulabileceği, 11 Mart 1970 antlaşmasına uygun davranılacağı beyanatında bulundu. Uluslararası güçlerin garantörlüğünü sağlamak için Birleşmiş Milletler daimi temsilcisi devletlerle görüşmeler sonucu Kürdistan Cephesi Bağdat'a giderek Baas diktatörlüğüyle masaya oturdu. Görüşmeler ulusal ve uluslararası düzeyde bir çok kuruluş, örgüt ve kişide büyük bir kaygı yaratmıştır.

Kürt liderleri kendi halkının cellatlarıyla masaya oturdular!! Ahlaki değerler ve moral açısından, gırtlığına kadar halkımızın barbarca dökülen kanına gömülmüş bulunan Bağdat canileri ve Saddam'la görüşmenin kabul edilebilir ya da anlaşılabilir bir tarafı olamaz. Umutsuzluk içinde bir tutarsızlık örneği sergilenmiştir. Bu anlamda tepkiler haklıdır. Ulusalcı güçler nitelikleri gereği burjuva reformist mantık ve metodlarla uzlaşma yolunu seçmiştir. Ne var ki; mevcut durumun vehameti ve ciddiyeti orta yerde durmaktadır. Olay basit değildir ve kendi içinde büyük bir karmaşıklık barındırmaktadır. Dolayısıyla bu durum kendisini siyasi açıdan çok farklı bir biçimde ortaya koymaktadır. Güney Kürdistan'da halkımızın ve ulusal kurtuluş mücadelesinin içinden geçmekte olduğu somut şartlar hesaba katılmaksızın net ve doğru bir değerlendirme yapmak mümkün değildir. Nedir ülkemizin, halkımızın ve ulusalcı güçlerin realitesi? Hangi süreçten ve maddi yaşam koşullarından geçilmektedir? Düşmanların durumu nedir, onları "kurbanlarıyla" uzlaşmaya iten olgular nelerdir? Bütün bu sorulara verilecek doğru cevaplar neticesinde şunu söylemek mümkündür; halkımız varlıkla yokluk arasında yok oluşa doğru gidiyor; iki yüzlü keskin bir bıçak sırtında hayatın acımasız gerçeğine karşı didinmektedir. En kötüsü de üzerinde yaşadığı toprakları terke zorlanmıştır. Gerçek anlamda bir felaket yaşanmaktadır. Böylesi şartlarda Peşmerge savaşının başarı şansı ne olabilir?

Öte yandan Bağdat rejimi askeri, iktisadi ve siyasi alanda aldığı darbelerle kendi yokoluşunu hazırlamıştır. Kürdistan'da yaşananlar onu daha çok çıkmaza itmiştir. Kendi sonunu hazırlayan Kürt halkıyla kaçınılmaz olarak uzlaşma yolunu seçen Baas iktidarı böylece ömrünü uzatmaya çalışmaktadır, iktidarı kur